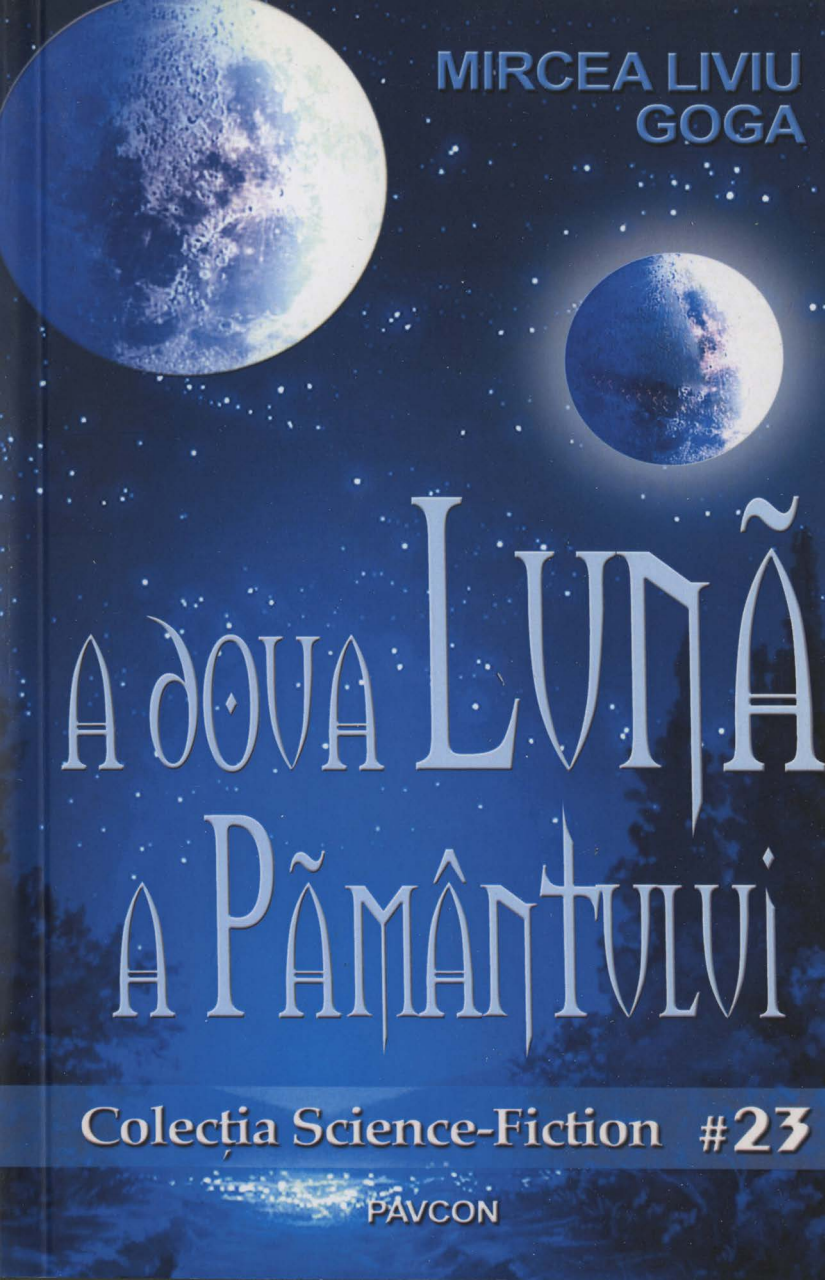
MIRCEA LIVIU
GOGA
A DOUA LUNĂ
A PĂMÂNTULUI
Colecția Science-Fiction #23
PAVCON

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI

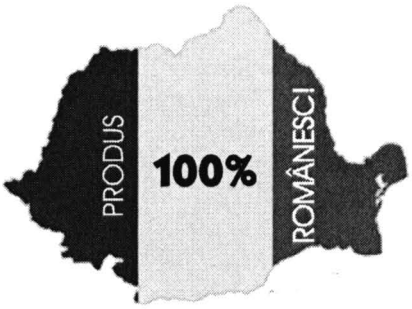

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # **FANTASY** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#23

Mircea Liviu Goga
A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI

© 2017, Mircea Liviu Goga
© 2017, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOGA, LIVIU MIRCEA
A doua Lună a Pământului / Mircea Liviu Goga - Bucureşti: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-27-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-27-7

MIRCEA LIVIU GOGA

A doua Lună a Pământului

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de Ovidiu Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut**, de Aurel Cărăşel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel

„— Du-te, băiete. Du-te şi adu-ţi steaua, iar Domnul şi toţi îngerii Lui să fie cu tine.

Atunci domnul Bromios şi Harold Crutchbeck, paznicii porţii, se dădură la o parte, să-l lase să treacă."

Neil Gaiman

Avertisment

Această carte nu e ceea ce pare a fi.

Cu micile excepții necesare schițării unui cadru minim în care să poată evolua personajele, nu veți găsi descrieri măreațe de natură. Nu le-am considerat importante.

Tot cu mici excepții, nici personajele nu sunt portretizate fizic. Doar Martin are chip, pentru că mulți mi l-au prezentat așa cum îl prezint. Despre ceilalți, n-am idee cum arătau.

Am ascultat oamenii locului vorbind. Ei mi-au spus toate astea. Eu n-am făcut decât să pun cele aflate cap la cap, cu maximă economie de mijloace.

Iar dacă nu vă place să citiți asemenea cărți vă dau, din primul minut de lectură, soluția: lăsați-o baltă.

Apucați-vă, pur și simplu, de altceva.

CAPITOLUL 1

Undeva, în Europa

Vara urca din văi, aducând cu ea miresme de neoprit.

Pe culmile munților, zăpada continua să se păstreze, visând la epoci trecute şi reci în care stăpânise întregul ținut. Puterea ei cea adevărată pierise în urmă cu eoni, dar ecoul palid al acelei puteri continua să se manifeste trecător, din iarnă-n iarnă, făcând ca frunzele copacilor să piară de o moarte lentă şi pământul să înghețe în profunzime. Soarele dezvelea încet adâncurile încă umede ale ținuturilor dinspre poale şi ridica spre cer o ceață subțire, albastră. Culoarea lumii părea a oscila, nehotărâtă, între acest albastru diafan, albul-violet al zăpezii crestelor îndepărtate şi verdele apropiat şi crud al ierbii sau copacilor treziți din toropeală şi încărcați cu frunze proaspete.

Într-o astfel de vale se îngrămădise şi satul. Nu avea mai mult de trei sute de case. În centru priveghea cârciuma. Lângă ea se aflau magazinul de unelte agricole şi carmangeria. Urmau un magazin general cu geamuri mari de sticlă şi clădirea şcolii. Apoi strada se împărțea în două: o parte o lua către biserica lângă care se întindea, indiferent şi ursuz, cimitirul; cealălaltă parte cotea către răsărit şi urca spre dealul cel mai apropiat, până la o troiță. Mai sus de troiță

se afla casa lui Alan şi, chiar lângă ultimul stâlp al gardului, o fântână cu lanţ. Aici se termina satul şi începeau parcelele de teren agricol. Fuseseră cultivate fie cu porumb, fie cu dovleci sau cartofi, morcovi ori alte legume. Se întindeau, pornind de la drum către deal, până lângă marginea pădurii. Pe măsură ce drumul însuşi urca, parcelele de plante sezoniere făceau loc fâşiilor acoperite cu viţă de vie sau cu pomi fructiferi.

Apoi drumul atingea dunga ierboasă a dealului (ce-i drept, nu chiar în vârf) şi părea că ezită, preţ de două-trei serpentine, împărţindu-se, în cele din urmă, în alte două drumuri: unul o lua spre Crângul Ielelor către fosta cramă a lui Aron, azi rămasă paragină şi loc de joacă pentru cei mai curajoşi dintre copiii satului, căci zona arăta destul de sinistru; drumul ocolea strămoşeasca dărăpănătură şi făcea spre dreapta, depăşea Povarna, străbătea Valea Neagră şi podul peste o apă fără un nume precis, căreia localnicii îi spuneau, pur şi simplu, „Apa", trecea pe lângă Moara lui Dumnezeu şi, după un kilometru în care şerpuia fără nici un motiv prin fâneţe (nimeni nu ştie de ce n-a fost tăiat drept, nu l-ar fi deranjat nimic), ajungea să se reverse în şoseaua regională 786.

A doua ramificaţie cotea la stânga şi se afunda curajos în Pădurea Lupilor; atingea apoi Stânca Lotrilor, unde se putea zări un ansamblu de menhire şi dolmene pe care niciodată nu-l cercetase vreun arheolog, şi se topea treptat, îngustându-se aidoma unui râu de munte într-un defileu, către Valea lui Martin, în plină sihlă.

Nici prin sat, nici în afara satului drumul nu era asfaltat.

Pe acest drum treceau căruţe, oameni, oi şi vite, mai rar camioane, aproape niciodată autoturisme.

Asta însă nu-l deranja cu nimic pe George Alan. Aproape în fiecare după-amiază, pe la ceasurile patru, ieşea la poartă să privească spre sat. Pentru că pleca rar de-acasă şi se dovedea greu accesibil, oamenii nu apucaseră niciodată să-l întrebe de ce face asta şi dacă aşteaptă pe cineva. Despre George se ştia că are un văr pierdut în lume, de soarta căruia nu se sinchisea. În orice caz, nu făcuse niciodată vreun efort să-l caute. „Mă caută el dacă are nevoie" – obişnuia să spună. N-avea alte rude – unele muriseră, altele nu se născuseră. N-avusese fraţi sau surori – şi nici părinţi, de pe la treisprezece sau paisprezece ani. Satul ştia că fusese crescut de un preot, dar când era întrebat despre părinţii naturali spunea doar „au murit", fără să dea nicio explicaţie. Taciturn, retras, considerat cam ciudat de către bunii gospodari, nu mergea niciodată la cârciumă sau la biserică şi putea fi întâlnit doar la vreun magazin. Asta mai ales toamna şi primăvara, când cumpăra seminţe şi orceag. Fusese abonat o vreme la vreo două ziare, dar nici cu poştaşul nu intra în vorbă. Unii spuneau că e sărac lipit; alţii că e, pur şi simplu, zgârcit. Nu-şi cumpăra nici pâinea; cocea singur sâmbătă şapte pâini, să ajungă toată săptămâna.

Totuşi, George nu era chiar sărac. Drept dovadă, în anul anterior evenimentelor ce vor urma îşi montase la casă geamuri termopan, îmbunătăţise izolaţia şi schimbase toată ţigla.

„Din cauza prafului" – aruncase o explicaţie laconică şi oarecum bizară spre poştaşul care părea că moare de curiozitate.

Tot cu un an înainte îşi cumpărase şi o mică turmă de douăsprezece oi, în mijocul căreia se fudulea un berbec. N-o

dăduse însă niciodată la stână, în grija ciobanilor. Prefera să cumpere furaje şi s-o mai pască vara pe lângă casă. Avea ceva pământ şi se vorbea că ar mai avea şi altul, prin alte părţi, cu mult mai mare şi de pe urma căruia primea o rentă bunicică. Bani păreau să nu-i vină de nicăieri în mod direct, dar în fiecare lună pe adresa lui sosea un plic din partea unei anumite bănci. După ce sosea plicul, o zi sau două George lipsea de acasă, iar unii pretindeau că pleacă la oraş să-şi ridice „dividendili".

Deloc ciudat, ţinând cont de caracterul său închis, nici lumea nu-i agrea prezenţa. Oamenii satului îl cunoscuseră cu aproape cincisprezece ani în urmă, când îşi cumpărase căsuţa şi rămăsese în ea. Şi deşi se spune că unde lipseşte informaţia se iveşte bârfa, aproape nimeni nu bârfea pe socoteala lui. Copiii întrebau, însă răspunsurile părinţilor erau evazive; persoana George Alan părea un subiect tabu. Lucrul acesta putea, la o adică, să facă mai mult rău decât bine, căci copiii şi adolescenţii au o imaginaţie fierbinte şi animată, însă nimănui nu părea să-i pese de legendele umbroase ţesute de puşti, de parcă oricât de misterioase şi înfiorătoare ar fi fost acestea, erau preferabile aflării adevărului.

Sunt, desigur, taine în viaţa fiecărui om, dar în cazul lui George taina părea teribilă.

Dacă petreceai o seară întreagă la crâşmă, auzeai pe marginea subiectului remarci disparate, frânturi de aluzii, şoapte ce se doreau confidenţiale. Dar nimic explicit. Oamenii aveau grijile şi bucuriile lor; despre astea, toată lumea vorbea în gura mare. În rest, tăcere. Seara, muierile rămâneau cu pruncii şi vreo rubedenie prin bucătărie sau la tele-

vizor; bărbații căsătoriți nu stăteau nici ei prea mult la cârciumă. Târziu, mai puteau fi găsiți doar singuraticii: misoginii, văduvii, flăcăii tomnatici sau pensionarii care nu mai aveau ce face în pustietatea unei case cu pereți pe care atârnau doar tablouri ieftine, fotografii de familie şi puzderia de rafturi în care se înşirau tot felul de obiecte, fiecare cu povestea lui, bună doar de reamintit cu nostalgie.

...Însă când se apropia clipa ca ultimii clienți să ajungă să fie aproape daţi afară de patronul obsedat de ora târzie şi de câtă treabă mai avea de făcut, puteai întâlni unul sau doi meseni dispuşi ca pentru o porție de votcă – „una şi gata!", era anunțat cârciumarul – să-ți bâiguie poveşti ciudate despre George, omul care făcuse cândva pact cu diavolul în schimbul unor puteri nelumeşti, despre nenorocirea cu soția şi fiica lui, despre două morminte aflate departe de cimitir, tocmai în Valea lui Martin şi despre păzitorul neştiut al acelei văi. Nu vei putea şti cât e adevăr şi cât e legendă; la asta ar rămâne să te gândeşti dimineața, când dispar nălucile nopții, iar aburii alcoolului s-au risipit...

Totuşi, despre George se mai ştia şi că nu locuieşte singur.

Avea un băiat, iar pe băiat îl chema Emanuel. Un băiat de vreo unsprezece sau doisprezece ani, la fel de retras şi tăcut ca şi tatăl său.

Colegii de şcoală îl ignorau şi toate discuțiile purtate în clasă când se afla de față erau absolut convenționale. Nici profesorii nu-l întrebau altceva decât despre lecții. Unui spectator neavizat, atmosfera ar fi putut să i se pară perfect normală. Dar nu era chiar aşa.

Dacă Emanuel lipsea de la şcoală (şi se întâmpla destul de des), în acea zi atmosfera se destindea brusc, iar copiii se

simțeau împinşi să comită toate nebuniile care le veneau în minte. Dacă Emanuel lipsea mai multe zile la rând, profesorii abia mai puteau să-i stăpânească. Întoarcerea băiatului la ore îi făcea pe ceilalți tăcuți şi prudenți. Corecți şi binecrescuți.

Nu se ştie de ce se întâmpla aşa; dar băiatul era mult superior vârstei sale şi emana o aură de respect uşor glacială.

În amiaza aceea de sfârşit de mai, George privea pe drum. La poartă exista o băncuță de lemn, însă omul n-o utiliza niciodată. Acolo se mai aşeza uneori doar băiatul, când îşi cioplea cu cuțitul un toiag sau un băț nou de undiță. Într-un târziu, pe drum apăru poştaşul, făcu un semn de salut spre George şi se apropie gâfâind.

— Domnule Alan, scrisoarea de la bancă...

— Ce-i cu ea?

— A venit. Şi mai e un plic, ce părere aveți?

Poştaşul se aştepta, probabil, să fie poftit în curte şi tratat cu un pahar de vin pentru isprava de a aduce şi această a doua scrisoare, dar rămase dezamăgit. George luă scrisorile, mulțumi scurt şi închise poarta. Apoi privi lung către epistola neaşteptată, dar nu se grăbi s-o deschidă. Din magazia din spatele casei apăru Emanuel, cu un braț de lemne uscate. Zări cel de-al doilea plic şi privi întrebător către taică-său. George dădu din umeri.

— N-o citeşti?

— Nu acum.

— De ce nu acum?

Tatăl sări peste cele trei trepte care duceau către verandă. Intră în ultima cameră şi găsi un loc scrisorii pe colțul dulapului.

— Du lemnele în bucătărie – zise. Trebuie să gătim, am terminat butelia de gaz. Vezi dacă mai e apă.

Băiatul trânti lemnele în vatra sobei cu plită.

— E apă destulă! Găleţile sunt pline! – strigă, să se facă auzit.

— Ai luat tu apă azi? – răzbătu din cameră vocea tatălui.

— Nu...

— Ce zici?

— Nu, n-am luat!

— Atunci, apa aia e de ieri. Ia alta.

Băiatul se strâmbă uşor, dar ridică pe rând găleţile şi le goli într-un butoiaş de plastic aflat după uşa bucătăriei. Apoi, legănându-le ceva mai mult decât ar fi fost nevoie, ieşi, îndreptându-se spre poartă.

— Ce naiba faci? – se miră taică-său.

— Iau apă.

— Aha – pricepu acesta. Vrei de la fântână.

În curte aveau un robinet cu apă potabilă. Apa venea de pe conducta principală a satului – un izvor captat la câţiva kilometri către munte îi dăduse prilej primarului să se mândrească doi sau trei ani cu această realizare. Acum promitea şi canalizare dacă, desigur, va ieşi din nou primar la viitoarele alegeri. Totuşi, băiatului nu-i plăcea să umple găleţile de la robinet. I se părea lipsit de farmec. Trecu de poartă şi se îndreptă către fântâna cu lanţ. Puse roata în mişcare, apoi se aplecă să vadă ciutura plonjând în adâncurile lichide. Când consideră că se umpluse, începu s-o ridice tacticos.

— Emanuel?

Fu gata să scape roata din mână. Totuşi, cu un efort de voinţă greu de imaginat la un copil de vârsta lui, păru că

nici n-a tresărit. Răsuci capul şi privi peste umăr, mai mult din politeţe decât ca să-l identifice pe intrus.

— Salut.

Un alt băiat, coleg de clasă, se oprise la marginea drumului. Aşteptă până când Emanuel umplu prima găleată.

— N-ai venit la şcoală vineri.

Nu era o întrebare, doar o remarcă. Emanuel nu răspunse şi începu să coboare iar ciutura în fântână.

— S-a programat teza la Geografie.

Ciutura atinse suprafaţa apei cu un plescăit reverberat şi parcă strident în aerul liniştit al amiezii.

— Când?

— Vinerea viitoare. Dom' profesor a-ntrebat de tine.

— Am avut treabă.

Emanuel umplu şi a doua găleată.

— De ce nu iei de la robinet?

— N-am chef.

Îi întoarse spatele şi intră pe poartă, lăsându-l pe băiat în drum, la fel cum procedase şi tatăl său cu poştaşul. Între timp, George aprinsese focul în vatră.

— Fasole sau tocană?

Emanuel dădu din umeri.

— Atunci, tocană. Fasolea fierbe mult. Am nişte ficat de vită. Vrei şi ciuperci?

— Da.

— Spală-le.

— De ce eu?

— De ce nu tu?

Emanuel nu mai găsi nimic de răspuns. Luă o oală, azvârli în ea ciupercile din caserolă şi turnă apă peste ele.

— Le las cu pielițe?

— Nu.

Ascultător, băiatul puse mâna pe cuțit şi începu să jupoaie temeinic pielițele de pe ciupercile mari şi albe. Procedura îi luă oarecare timp.

— Gata?

— Da. Nu le călești puțin?

George se înnegură la față.

— Nu mă înveți tu să gătesc. Nu mă învață nimeni să gătesc.

— Mi-au plăcut mai mult călite.

Fu rândul bărbatului să nu mai comenteze. Aşeză tigaia pe aragaz şi turnă în ea puțin ulei.

Pregătirea tocanei dură ceva mai mult de un ceas. Se aşezară la masă şi mâncară tăcuți. Când încheiau, se auzi un tunet îndepărtat.

— O să plouă. Sau nu. Du-te şi vezi – îl îndemnă George pe băiat.

Acesta se ridică de la masă şi ieşi în curte. Privi la cer o vreme, apoi se întoarse.

— O să plouă.

— Vine de la Cornu' Caprii?

— Da.

Bărbatul oftă şi scoase dintr-un dulăpior două lămpi cu gaz. Ridică pe rând sticlele, mări fitilurile şi le aprinse.

— Şi dacă nu se ia curentul? – îl zgândări băiatul.

— Cu atât mai bine. Umblă-n sertaru' ăla, vezi de două-trei lumânări. Lanterna nu mai are baterii, trebuie să cumpăr.

Emanuel cotrobăi după lumânări şi le puse pe masă.

— Ai ceva lecții? – întrebă George.

— Am.

— Grăbeşte-te. La lumina lămpii e mai greu.

— Poate nu mă duc la şcoală mâine.

— Eşti prea în urmă. Du-te.

— Nu văd de ce.

— Eu văd. Toată lumea se duce la şcoală. Nu ți-am cerut să fii premiant. Dar fă şcoala asta, din sat. Dacă n-ai chef de liceu, nu te duce. Munceşti şi tu pe-aici, mai una, mai alta...

George scoase din sertarul în care băiatul găsise lumânările un pachet de țigări. Îşi aprinse una, parcă-n scârbă.

— Nu te laşi? – îl întrebă Emanuel.

— Nu acum. Poate mai târziu. Hai, cară-te, găseşte ceva de făcut.

Băiatul îl urmărea prevenitor.

— Dacă bei, să nu fie prea mult.

George se întunecă.

— Nu-mi spune nimeni cât să beau! Chiar nimeni! Cară-te de-aici!

Băiatul îi întoarse spatele şi ieşi. Pe verandă se opri puțin, ezitând. Nu prea ştia ce să facă. Se gândi să deschidă calculatorul, să navigheze puțin pe net, dar renunță. Rețeaua electrică putea avea şocuri şi el nu dispunea de o sursă cu protecție. Deasupra, cerul se întuneca treptat. O clipă privi către uşa camerei tatălui său; cu ochii minții, desluşi pe colțul dulapului scrisoarea pe care o primiseră azi. Apoi dădu din umeri. Coborî în curte şi o luă către şopronul din spatele casei. Şopronul fusese construit lângă magazia de lemne de foştii proprietari. George se mulțumise o vreme să-l îngrijească. Atunci, la început, ignifugase lemnul din

care fusese construit şi reparase pereţii încăperilor de la parter. Apoi nu se mai ocupase de el. Şopronul era alcătuit din bârne groase de stejar; acoperişul depăşea înălţimea casei. Jos avea o încăpere ce reprezentase odinioară grajdul unei vaci sau poate două şi alături o cocină, iar deasupra se afla un spaţiu semănând a mansardă în care se depozita fânul. George arsese fânul vechi, iar de anul trecut aducea mereu acolo fân proaspăt, pentru hrana oilor pe timp de iarnă. Într-una din cămăruţele de la parter depozitase saci de grăunţe şi concentrate.

Dincolo de şopron se întindea o curte uriaşă mărginită spre sud de adăpostul turmei. Iarba era ronţăită mereu până la rădăcină. Când verdeaţa dispărea aproape complet, George trecea oile dincolo de gardul curţii, pe pajiştea ce se întindea până la poalele pădurii. Nu aveau câine şi nici cioban plătit, aşa că trebuia să le păzească el însuşi. Părea că asta-i face plăcere. Totuşi, câteodată se întorcea acasă şi lăsa oile de izbelişte. Seara, acestea veneau singure şi behăiau la poarta din spate până când cineva îşi aducea aminte de ele şi le vâra înăuntru.

Băiatul se urcă pe scara de lemn şi se cuibări în fân. De acolo, spre nord şi nord-vest, satul se vedea limpede. Norii se adunaseră şi porniseră primele pale de vânt; Emanuel hotărî să stea să privească ploaia. Nu se temea că va ţine mult, se anunţa o ploaie de vară, nu una de toamnă, din acelea lungi şi mohorâte.

În cele din urmă, cu câteva fulgere care-l făcură pe băiat să tresară şi să se scuture aşteptând zgomotul care nu întârzie, ploaia porni brusc, torenţială, dărăbănind pe acoperişurile încinse. Emanuel nu-şi făcea griji: turma era acasă

iar el, înafară de lecțiile pe care le amână repede cu un colț de gând, nu avea nimic de făcut. Privea destins dezlănțuirea apelor cerului şi se simțea încălzit şi parfumat de fânul moale. „Când plouă – îşi aminti – mirosurile sunt mai intense decât în mod normal".

Băiatul îşi căută *cea mai comodă poziție de pe pământ*, o găsi şi zâmbi mulțumit. Rafalele de vânt îşi reduseseră deja intensitatea, iar ploaia cădea acum vertical şi monoton. Emanuel simțea că-l ia somnul. Aerul proaspăt, ozonat şi mirosul de fân îl amețeau plăcut. Renunță la gânduri, se lăsă legănat de intensitatea aromelor şi de zgomotul ploii şi închise ochii.

Adormi.

Mai întâi se petrecură câteva imagini răzlețe, mici acțiuni lipsite de importanță, într-o atmosferă cenuşie, indiferentă. Apoi orice imagine dispăru şi Emanuel se trezi, în vis, conştient de sine. Nu zărea nimic, dar simțea o vibrație neobişnuită şi caldă, ca şi când realitatea s-ar fi risipit în particule fine care căutau să se reunească tremurând şi bâzâind ca un stup de albine. Curând, din mijlocul vibrației bizare păru să crească o lumină, semănând, oarecum, cu ecranul unui televizor fără antenă. O mulțime de puncte negre şi albe tresăreau în acea lumină şi se zvârcoleau căutând să-şi facă loc unele printre altele, milioane de semnale parazite alungându-se, vânându-se reciproc şi înlocuindu-se. În cele din urmă, paraziții se contopiră între ei, punctele creară unele către altele ligamente subțiri, stabilizându-se, iar imaginea se netezi şi se coloră. Era cerul unei nopți de vară; Emanuel se simți aşezat pe o piatră călduță, într-o poiană întunecată şi plină de rouă, în care lumina subțire şi violetă, mijind din-

spre marginea zării, se reflecta împrăştiind prin ierburi şi pe frunzele copacilor din marginea pădurii şiraguri de mărgăritare strălucitoare şi imposibile. Băiatul căută Luna, dar n-o zări nicăieri. Curând, poiana întreagă îi păru uşor fosforescentă, ca şi când ochii lui s-ar fi obişnuit cu lumina firavă; doar pădurea rămăsese de un negru tăcut şi impenetrabil. Îşi întoarse privirea spre dreapta, parcă presimţind că avea să vadă în acea direcţie un spectacol neobişnuit. Puţin deasupra liniei orizontului, în atmosfera violet, se ivi un roi de puncte strălucitoare. Alergau nebuneşte de-a lungul zării şi Emanuel crezu că urmau să dispară imediat; însă, după câteva clipe, efectuară o voltă largă şi, micşorând viteza, alunecară către locul în care se afla el. Se apropiau şi se transformau treptat din simple puncte luminoase în sfere translucide, luminate feeric, ca globurile unui nevăzut pom de iarnă, iar pădurea păru să freamăte cumva nemişcat, în timp ce primele obiecte survolară poiana şi colorară vârfurile copacilor. Băiatul le privi, pătruns de o exaltare ciudată, cum treceau pe deasupra capului său fără pic de zgomot, fără să clintească măcar aerul de deasupra pădurii, ca nişte fantome condensând în esenţa lor un foc rece, electric, un foc care nu ucide şi nu poate fi niciodată ucis. Şi întrevăzu în fiecare o siluetă umană, misterioase făpturi înconjurate de aure care pilotau acele sfere nelumeşti, purtându-le către o ţintă necunoscută, în numele unui motiv de nedeterminat.

Târziu, când şiragul de mărgele cereşti se apropia de sfârşit, una dintre sfere se opri deasupra poienii şi coborî uşor. Emanuel aruncă o scurtă privire de jur împrejur şi constată că lumina ramificată în mii de nuanţe dezvelea iarba, copacii şi pământul într-un mod ciudat, parcă pene-

trându-le şi făcând ca locul să semene unei grădini de sticlă. Acea lumină părea să conţină şi o componentă nevăzută, o energie vitală pe care fiecare particulă de materie o sorbea cu aviditate, bucurându-se. Poiana deveni expresia unui extaz, a unei treziri dincolo de firea naturii: pietrele vibrau incandescente prin iarba care iradia putere şi începuse să crească vizibil, copacii trosneau din adâncul lemnului, ca şi când fiinţe nevăzute şi-ar fi mişcat sub coajă trupuri proaspete, iar băiatul simţi în el însuşi ridicându-se un alt fel de-a gândi, de parcă raţiunea ar fi făcut să crape cercurile care o înconjuraseră dintotdeauna şi s-ar fi trezit deodată liberă, pulsând într-un ritm cu care ar fi putut măsura eternitatea spaţiului şi timpului.

Sfera se deschise şi din interiorul acesteia îl privi cineva. Blând şi poruncitor, concentrat, plin de înţelegere şi indiferent în acelaşi timp. Băiatul încercă să zărească un chip, dar era prea multă lumină, iar acea lumină topea cu totul contururile lucrurilor din interiorul sferei. Simţea însă privirea celuilalt, simţea acolo o prezenţă vie, inteligentă, seducătoare.

„Un zeu" – gândi fulgerător. „Ce-ar trebui să-i cer?" „Sau – se răzgândi – ce-ar trebui să-i dau?"

— Emanuel!

Vocea tatălui său sfâşie viziunea şi băiatul simţi că se prăbuşeşte dureros în propriul trup. Deschise ochii, dar nu văzu nimic. Era noapte şi, din curte, George îl mai strigă odată.

— Emanuel!

— Sunt aici – răspunse băiatul, încă marcat de vis.

Se mişcă pe bâjbâite către capătul scării şi începu să coboare. De jos, o lanternă îl fixă acuzator.

— Ce naiba faci? – îl luă la rost bărbatul.
— Nimic. Am adormit.
— Hai să mănânci şi să te culci cum trebuie.
— Cât e ceasul?
— E aproape miezul nopții. Te-am căutat şi-n fântână.
— Îmi pare rău...
— Bine, lasă, ai adormit şi gata.
— S-a luat lumina?
Urcară pe verandă.
— Nu, nicio clipă. Mă şi mir.
— De ce n-o citeşti?
George îl privi nedumerit. Apoi înțelese şi rânji.
— Nicio scrisoare nu mi-a adus vreodată vreo bucurie. Las-o acolo. Poate se rezolvă de la sine.
— Ştii măcar de la cine e?
Intrară în bucătărie, iar bărbatul aşeză pe masă cratița cu tocană rece.
— Ia o farfurie, n-o mai încălzesc, că se afumă.
— Ştii de la cine e? – insistă Emanuel.
— Ştiu. Mănâncă odată, e târziu.
Peste o jumătate de ceas, băiatul se afla în pat, acoperit cu o pătură subțire. Era cald. Cerul se limpezise şi apăruse Luna, care se apropia de primul pătrar. Lumina ei vagă sosită prin fereastră îi aduse aminte de visul miraculos. „Am învățat ceva acolo" – se gândi. „Ființa aceea m-a învățat ceva, dar nu-mi aduc aminte ce anume. Era... era o... stare. O senzație. Ceva ce nu ştiam. Sau ştiam? Şi era important".
Emanuel se strădui să-şi aducă aminte.
„Dacă nu mă trezea tata... fir-ar să fie, tocmai atunci!... Şi mi-a mai spus ceva. Că va veni. Cine va veni?"

Băiatul se concentră, dar fără rezultat.

„Bine" – îşi zise. „O las baltă".

De obicei nu-şi făcea grji despre ziua de mâine, dar acum resorturi nebănuite ale minții părură să se pună în mişcare.

„Mâine mă duc la şcoală. Am de recuperat nişte lecții".

„Sau nu mă duc".

„Sau plec peste deal, la Moara lui Dumnezeu".

„Ce să caut la Moara lui Dumnezeu?"

„N-am mai fost demult".

„Ei, şi?"

„Sau merg la crama lui Aron. E drăguț acolo".

„Sau nu. Singur? Ce să fac singur la crama lui Aron?"

„Poate merg întâi la şcoală şi iau cu mine pe cineva".

„La şcoală? Hm!"

„Sau nu. Poate fac la stânga spre Stânca Lotrilor".

„De ce nu? Nici pe-acolo n-am mai fost demult".

„Ce să caut? De ce să mă duc? Nu mă duc".

„Tata pleacă cu oile. Trebuie să găsesc ceva de făcut".

„Sau nu. De ce trebuie să fac ceva? Stau acasă, mă uit la televizor sau intru pe net. Poate citesc".

„Sau poate nu citesc".

„Poate merg la Stânca Lotrilor şi mai departe. Asta e o idee. Mai departe".

Gândurile i se încâlceau, obosite. Îl cuprindea toropeala de dinaintea somnului.

„Mai departe. Foarte departe. E ceva acolo?"

„Valea lui Martin. N-am fost niciodată. Am auzit poveşti..."

„E departe".

„Foarte departe".

Emanuel adormi.

CAPITOLUL 2

Era zi de luni. Băiatul plecase dimineață de-acasă sub cuvânt că merge la şcoală.

„Poate trec şi pe acolo" – îşi zise, mai mult ca să-şi astâmpere conştiința, dar renunță repede la idee. Dacă mergea la şcoală, trebuia să rămână până la terminarea orelor, iar lucrul ăsta nu-i surâdea deloc. Ocoli pe o uliță lăturalnică şi ieşi din nou la drum, prin spatele grădinilor, câteva sute de metri mai la deal de casa părintească. Privi în urmă, ca să se asigure că nu putea fi văzut de taică-său. Liniştindu-se, porni mai departe. Merse încet până pe culmea dealului, unde drumul se împărțea în două. Căra pe umăr geanta cu manuale şi caiete pe care trebuise s-o ia ca să salveze aparențele. Geanta era grea şi-l incomoda. Băiatul se gândi s-o ascundă undeva până la întoarcere, dar nu prea vedea unde. Oricum, n-o putea lăsa aici, în răscruce. Se întoarse şi privi. Satul se zărea din acel punct ca-n palmă. Uite biserica şi cimitirul, uite şcoala, uite magazinul general...

Emanuel măsură o vreme priveliştea, apoi îşi aranjă mai bine geanta pe umăr şi porni către Pădurea Lupilor. Până la marginea acesteia nu avea decât două sau trei sute de metri de mers. Când ajunse, simți pielea de găină. Se anunța o zi de vară frumoasă, dar acum era dimineață devreme, iar pădurea păstra umezeala şi frigul nopții. Băiatul alergă puțin să se încălzească. În cele din urmă, zări un copac uscat cu trunchiul de un portocaliu neobişnuit şi se gândi că e un

reper destul de bun. Ascunse în tufele de ferigă de la baza lui geanta şcolară. Se simți uşurat, apoi îşi aduse aminte că nu luase nicio sticlă cu apă la el. Nu ştia dacă în pădure sau dincolo de ea sunt izvoare.

Totuşi, nu se gândi prea mult la asta. Acum nu-i era sete deloc. Merse ascultând păsările şi încercând să le imite fluierând. Pe alocuri, drumul părea mai îngust: ferigi, buruieni, copăcei, într-o tainică alianță, încercau să recupereze terenul căzut în mâinile omului. Băiatul păşea înainte fără griji: pădurea nu conținea niciun pericol. Trecuseră poate patruzeci de ani de când o părăsise ultimul lup. Vara, proprietarii veneau şi marcau împreună cu pădurarii copacii buni de tăiat, apoi reveneau şi-i căsăpeau cu drujbele, încărcând lemnul în remorcile tractoarelor sau în căruțe trase de cai, dar asta se întâmpla abia prin august; acum, în pădure nu era nimeni. Emanuel ştia că drumul o ține prin codru vreo trei kilometri, aşa că grăbi paşii, gândindu-se că într-o jumătate de ceas se va putea odihni pe platoul menhirelor, din care cel mai înalt purta numele de Stânca Lotrilor.

Nici lotri nu mai existau în pădure, poate de sute de ani. Doar pe timpul războiului se ascunseseră aici câțiva partizani. Undeva, pe lângă platoul cu stânci, se căsca o peşteră – cel puțin aşa auzise băiatul – despre care se spunea că ar fi fost locuită cândva de un pustnic. Emanuel se gândi că i-ar plăcea s-o descopere. Că poate va veni într-o zi la Stânca Lotrilor s-o caute. Tot cugetând la lucrurile pe care le-ar putea găsi acolo (de imaginație nu ducea lipsă: hrisoave, obiecte de cult, comori ascunse, oase de dinozaur, un om de Neanderthal încă viu) băiatul constată, la un moment dat, că pădurea se rărea. Ajunsese.

Stâncile gigantice îl înconjurară. Se plimbă o vreme printre ele atingându-le, încercând să se cațere pe câte una care-i părea mai accesibilă. Cea mai impozantă, Stânca Lotrilor, așezată către marginea ansamblului, avea peste douăzeci și cinci de metri înălțime. Chiar sub ea, Emanuel găsi o vatră de foc părăsită. Părea să fi rămas din vara anului trecut sau și mai dinainte. Băiatul se gândi puțin.

„Pădurarii au fost. Turiști nu prea vin pe la noi. Sau cineva din sat a înnoptat aici, mai știi? Poate au fost chiar lotri, adică fantomele lor".

Băiatul râse ușor și tresări auzindu-se. În liniștea locurilor, printre stânci, vocea omenească se întorcea reverberată ciudat. Ecoul subțire care se năștea părea un amestec de sunete produse de instrumente muzicale. O orchestră naturală acompania pe cel care ar fi încercat, aici, să fredoneze o melodie.

„Interesant" – își spuse băiatul. Făcu câțiva pași și strigă ceva, dar acel punct nu năștea ecou. „Aha, deci numai acolo! Ce-ar fi să însemn punctul și să vin într-o zi cu Virgil, să-i arăt ce-am descoperit?"

Virgil era colegul lui de bancă.

Acolo unde fenomenul părea a avea intensitatea maximă, Emanuel ridică o mică movilă de pietre. „Așa, acum pot să mă-ntorc aici când vreau și să cercetez în continuare. Oare unde-o fi peștera aia de care vorbește lumea?"

Se învârti o vreme iarăși printre stânci, dar nu găsi nimic. În cele din urmă renunță, hotărându-se să revină și să stea aici o zi întreagă, dacă va fi posibil.

„Nici nu-i departe" – gândi. „De ce oare n-am venit pe-aici niciodată? Poate pentru că pădurea părea prea misterioasă.

Sau din cauza poveştilor, că ar fi locuri necurate, că ar fi duhuri sau mai ştiu eu ce..."

Mai umblă puţin pe lângă Stânca Lotrilor, până regăsi drumul. Care, de-aici încolo, devenea îngust cât o potecă, fiind atât de rar călcat de picior de om încât de-abia se mai deosebea de solul pădurii.

„Pe ăsta nu trebuie să-l scap din ochi, altfel mă pot rătăci" – îşi zise. Porni hotărât mai departe şi curând stâncile se pierdură în urmă, printre copaci. Începuse să fie cald, iar umezeala, accentuată de ploaia din seara trecută, făcuse să apară o puzderie de ciuperci. Emanuel se bucură.

„Le iau la întoarcere, ce-o să se mire tata!"

Băiatul cunoştea câteva specii şi nu culegea niciodată altceva, aşa că nu putea să greşească şi să se aleagă cu vreo ciupercă otrăvitoare în coş. „Dar n-am coş" – îşi dădu seama. „În ce le iau?"

Îşi privi tricoul cu mâneci scurte. „Aş putea să fac din el un sac, dacă înnod mânecuţele şi închid cumva gaura de la gât. Sau găsesc ceva pe drum, un sac sau o plasă aruncate. Hai să vedem."

Mai merse o vreme, iscodind împrejurimile şi luând seama la cărarea ce se dovedea tot mai puţin vizibilă. Constată curând că panta devenea accentuată. „Oare merg spre munţi?" – se întrebă. Fiind în pădure, nu putea să vadă prea departe. Curând, cărarea se făcu abruptă, suficient cât să-l facă să gâfâie. Totuşi, nu se opri. „Trebuie să ajungă şi cărarea asta undeva".

Merse astfel încă o jumătate de ceas. Brusc, privind în faţă, desluşi un perete de stâncă şi remarcă o deschizătură îngustă, în formă de V. În două minute se trezi în faţa aces-

teia. Ezită puțin, apoi intră. Pereții de piatră păreau îngrozitor de înalți, de-o parte și de alta a trecătorii. Totuși, Emanuel nu mai avu mult de mers până când orizontul se deschise.

La capătul trecătorii se opri și privi cu respirația tăiată. Se afla în buza unei văi de o frumusețe incredibilă. Mărginită de pereți împăduriți care dezveleau din loc în loc colți de piatră, valea părea o căldare uriașă și verde; jos se zărea un tăpșan presărat cu copaci răzleți și un lac micuț ce sclipea în soarele ciudat de strălucitor. Locul era plin de lumină și culoare și crea privitorului o senzație puternică de armonie. Emanuel contemplă totul un minut sau două.

„Ce minune! Nu poate fi ceva atât de frumos! E ca în paradis!"

Se hotărî. Alergă la vale, ignorând pericolul de a-și rupe vreo gleznă pe povârnișul abrupt. Când fu aproape să atingă punctul în care panta devenea mai domoală, alunecă pe iarba grasă și plină de sevă. Cu puțin noroc, în loc să cadă în nas căzu pe spate și coborî astfel vreo douăzeci de metri, înverzindu-și tricoul și pantalonii, dar fără să se aleagă cu nicio zgârietură. Se ridică imediat și inventarie pagubele produse. Pufni nemulțumit, dar trecu peste neplăcerea incidentului când își aruncă ochii spre lac. Mai avea până acolo cel mult două sute de metri de luncă înverzită, plină cu flori de câmp și presărată ici-colo cu copaci crescuți oarecum timid.

„Ce loc nemaipomenit" – gândi, începând din nou să alerge. Se opri pe malul lacului. Nu exista nicio plajă cu nisip – iarba creștea până la apă, iar din loc în loc copaci bătrâni își coborau rădăcinile groase către prund, formând

răgălii întunecate, pe lângă care băiatul putea zări formele prelungi şi vioaie ale unor peşti uriaşi.

„Ah! Data viitoare vin cu undița. Dac-aş fi ştiut..." – se strâmbă înciudat.

Porni să hoinărească pe malul lacului, căutând izvorul sau punctul în care se vărsa. I se făcuse sete. Până la urmă găsi un mic pârâiaş care curgea către lac. Avea o apă curată, cristalină şi, cum constată imediat, cu un gust nemaipomenit. Merse puțin în amonte şi găsi izvorul. Se opri uimit, căci apa pornea din mijlocul unei mese mari, rotunde, din piatră, în centrul căreia se formase o cavitate. Curgea de-a lungul unui şanț pe care şi-l săpase singură în sute sau poate mii de ani, apoi forma o cascadă minusculă şi ajungea de pe masă pe pământ, transformându-se în pârâul cel limpede. La douăzeci sau treizeci de metri în jurul punctului în care se afla masa, se înălțau rămăşițele unor coloane de piatră. Băiatul merse până la ele, observând că fuseseră aşezate astfel încât să formeze un cerc complet. Mai constată prezența şi a altor pietre ce păreau cioplite de om, deşi trecerea timpului le deformase substanțial. Colo, ceva ce părea statuia unui rege; dincolo, un monolit gravat cu semne ciudate, indescifrabile. Băiatul se aşeză pe un fel de scaun rotund de piatră şi privi o vreme totul, pătruns de linişte şi de aerul cumva sacru al ansamblului. În cele din urmă se ridică şi se întoarse lângă lac, cu gândul să realizeze un ocol complet al acestuia. Dincolo de pârâu, malurile erau mai greu de urmărit, din cauza tufişurilor şi bălăriilor. Emanuel se strecura totuşi înainte, cu îndrăzneală; în cele din urmă, ajunse într-un loc ocolit de copaci şi de tufe.

Privi în jur.

Ceva i se părea cunoscut.

Linia aceea a copacilor. Zarea deschisă către stânga, printre pereții văii.

De unde ştia locul ăsta?

Se aplecă să mângâie iarba. O iarbă mai înaltă şi mai viguroasă decât întâlnise până atunci.

Îşi simțea, ca niciodată, mintea clară, limpede. Respiră adânc.

De unde ştia acest loc?

— Bună ziua.

Se răsuci fulgerător, speriat. Rezemat de trunchiul unui copac, apăruse un om înalt, purtând o barbă îngrijită şi îmbrăcat peste bluza de vară cu o haină verde, ca pădurarii, dar făcută dintr-un material de calitate. Emanuel îl privi pe necunoscut plin de uimire.

— Cine... cine sunteți?

— Ți-am dat „bună ziua", băiete.

— Mă scuzați. Bună ziua. Cine...?

— Dar tu cine eşti?

— Sunt Alan Emanuel, vin din...

— Nu, nu aşa – clătină nemulțumit din cap individul. Nu te-am întrebat cum te cheamă.

Emanuel rămase cu gura căscată, neînțelegând.

— Sunt...

— A, nu – îl opri celălalt. Nu repeta ce mi-ai spus. *Nu* te-am întrebat cum te cheamă.

Băiatul îl privi dezorientat şi tăcut.

— Numele tău nu are legătură cu persoana ta – explică omul, oftând şi clătinând din cap. E doar un nume. Ar putea să te cheme oricum – ai fi acelaşi.

Emanuel îşi revenise oarecum din şocul întâlnirii. „Hm, da" – îşi zise. „Unul care vrea să facă pe deşteptul".

— Şi... cum aş putea să vă arăt cine sunt?

— Ai început să gândeşti şi să propui alternative? He, he! Deci, ca să-mi spui cine eşti, trebuie să-mi arăți. Cuvintele nu te pot conține, dar faptele sunt ceva mai importante. Sau așa par, este?

„Asta-i ca întâlnirea dintre Alice şi Pălărierul Nebun" – hotărî, în sinea lui, Emanuel.

— Dacă vrei – admise bărbosul. Dar comparațiile nu te vor ajuta să afli cât e de adâncă vizuina iepurelui.

Băiatul îl privi uluit.

— Citeşti gândurile?

— Uneori, când mă plictisesc. Nu trebuie să conteze, gândurile tale sunt mai puțin importante decât crezi. N-o să ți le citesc mereu, asta chiar ar fi plictisitor.

— Atunci, ce e important? – se miră băiatul.

— Să *nu* gândeşti.

— De ce?

— Fiindcă doar aşa poți să ajungi la izvorul tuturor gândurilor.

Emanuel scutură din cap.

— Păi, gândesc tot timpul. Nu pot să nu mă gândesc.

— E rău, crede-mă. E un obicei foarte prost.

— Dacă n-aş gândi, n-aş fi om.

— Nu? – se miră celălalt. Dar ce-ai fi?

— Nu ştiu. Un animal?

— Oricum eşti un animal.

Băiatul îl privi dintr-o parte, neştiind dacă e cazul să se simtă insultat.

— Oare nu e omul definit ca animal înzestrat cu raţiune? – îl lămuri bărbosul. Şi de ce crezi că doar omul gândeşte?

— Animalele nu gândesc. Vecinul meu a avut un câine care...

— Stai puţin, hai să lăsăm asta deocamdată – îl întrerupse celălalt. Vii?

— Unde?

— La izvor.

— Am fost acolo.

— Ştiu.

— Nu-mi place să mi se citească gândurile.

— Ha, ha! Preferi să poţi minţi, aşa e?

Emanuel îl privi lung şi tăcu iar.

— Vii?

— Nu.

— Ţi-e frică.

— De ce să-mi fie frică?

— Atunci?

— N-am chef.

— Da. Ştiu. Aşa crezi – conveni celălalt. Bine, dacă nu vrei, nu mergem.

Individul se aşeză pe o piatră ce se înălţa doar o idee deasupra culorii ierbii. Păru să nu-l mai bage deloc în seamă pe băiat. Scotoci prin buzunarul de la piept al bluzei, scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse una. Apoi privi o vreme către lac, părând absorbit de peisaj. Băiatul aşteptă două sau trei minute, apoi nu mai răbdă.

— Sunteţi de pe la noi?

Bărbosul mai tăcu puţin, trase din ţigară, apoi catadixi să răspundă:

— Are importanță?

Emanuel plecă privirea.

— Ăăă... nu, întrebam şi eu.

— Poate vrei să ştii şi de ce mă aflu aici? – îl zgândări bărbosul.

— Mmm... nu. Adică... puteți să-mi spuneți, dacă vreți – adăugă în grabă, temându-se că-şi supără interlocutorul.

— Ei, bine, – începu celălalt şi se opri puțin ca pentru a crea un moment de suspans – te căutam.

— Pe mine?

— Da.

— Ştiați cine sunt?

— Ştiam că vei veni.

— Cine v-a spus?

Bărbosul zâmbi aproape imperceptibil.

— Un zeu. Vezi, aşa se întâmplă. Cel puțin, aşa mi se întâmplă mie. Câteodată vine cineva şi mă anunță ce trebuie făcut.

— Un zeu? – se minună Emanuel.

— Îl ştii şi tu. L-ai văzut azi-noapte.

— Eu am...?

Şi deodată, într-o străfulgerare, băiatul îşi aminti visul. Pentru o fracțiune de secundă azvârli privirea în jur şi se clătină orbit.

— Aici! – aproape că strigă. Asta-i poiana!

— Care alta? – surâse larg bărbosul. Azvârli chiştocul țigării şi se ridică.

— Stai! – zise Emanuel. Nu pleca!

— Nu plec.

— Am... o... nu ştiu. Cum e posibil?

— Habar n-am.
— Dar ați zis...
— Ce-am zis?
— Că și dumneavoastră...
— Nu, eu n-am visat nimic azi-noapte. Dar nu contează.
Băiatul îl privea cu gura căscată.
— Nu înțeleg...
— Ce să înțelegi?
— De ce toate astea?
— De ce nu?
Emanuel nu mai spuse nimic. Se gândi o vreme. Bărbosul îl privea ironic. În cele din urmă, băiatul respiră adânc.
— Bine – zise. Ce trebuie să fac?
— Ce vrei – clătină din cap celălalt.
— Merg la izvor. E mai bine?
— Totdeauna e mai bine să mergi la izvor.
Îi întoarse spatele și porni. Lui Emanuel nu-i mai rămase decât să-l urmeze. În doar câteva minute se aflară lângă masa de piatră.
— Aici – îi arătă bărbosul băiatului – e un altar. Și în jurul lui se înălța odată un templu.
— Ce fel de templu?
— Templul unor oameni care credeau în zei.
Vocea bărbosului suna grav, meditativ, ca un dangăt de clopot. Băiatul nu era sigur că nu devenise iar țința unei ironii.
— Care credeau în zei! Păi, asta se vede! – pufni. La ce le trebuia un templu unor oameni care nu credeau?
— Tu îți închipui că toți cei ce se duc la biserică cred în Dumnezeu?

— Nu ştiu...

— Sigur că nu ştii. Dacă ar crede cu adevărat, nu ți se pare că ar trebui să nu încalce poruncile scrise în Biblie? Tu ai citit Biblia?

— Da...

— De fapt, ai răsfoit-o puțin, ştiu. Şi crezi ce scrie acolo? Citesc gândurile, nu uita! – ridică omul un deget, prevenitor.

— Nu prea. E cam stupidă – recunoscu Emanuel.

— Mulți au aceeaşi părere, mai ales despre Vechiul Testament. E un mod de-a spune că nu reuşesc să înțeleagă nimic. Dar oamenii care au cioplit pietrele astea credeau cu adevărat în zeii lor. Le auzeau glasurile şi adesea îi vedeau. Când nu mai reuşeau s-o facă, trimiteau un sol către cer...

— Cum?

— Spuneau unuia dintre ei ce rugăminți doreau să le îndeplinească zeii, apoi îl aruncau în sulițe.

— Îl omorau?

— Ei ziceau că nu. Doar sufletul se desprindea de trup şi se-ndrepta către lăcaşurile zeilor – rosti bărbosul, visător, privind către cer.

— Îl omorau – concluzionă, sec, băiatul.

Celălalt oftă.

— Da. Îl omorau – conveni.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, uneori, zeii se arătau din nou printre oameni. În anumite locuri cum e ăsta, construiseră nişte porți mărginite cu stâlpi de piatră. Erau treceri către sălaşurile lor, dar muritorii nu le puteau folosi.

— Ah, ca un fel de Poartă Stelară – zâmbi Emanuel. Se teleportau la ei acasă.

— Da. Ți se pare că sunt poveşti?

— Mmm, nu... ba da! – recunoscu. De fapt, cum de citiți gândurile?

— Orice om poate s-o facă. Îți trebuie doar puțin exercițiu.

— Aş putea şi eu?

— Aşa cred.

— *Cum?*

— Te pot învăța, dar asta va dura ceva vreme.

— Câtă vreme?

— Cine ştie? Poate săptămâni, poate luni sau ani. Depinde mai ales de tine. Dar tu nu vrei numai să citeşti gândurile.

Bărbosul îl privi deodată sever.

— Tu vrei şi să-ți *ascunzi* gândurile. Crezi că dacă vei citi gândurile, te vei putea feri de mine sau mă vei putea înşela. Înțeleg – păru să se înduioşeze el. E greu să fii complet sincer. Deşi, din alt punct de vedere, asta ar trebui să te facă să te simți perfect.

— De ce? – se miră Emanuel.

— Pentru că a nu fi sincer e o cheltuială suplimentară de energie. Sigur, pentru oameni asta a devenit un act reflex. Dar...

Se întoarse către masa de piatră.

— Uite, apa aia e sinceră. Dacă afară e ger, îngheață. Ce-ar fi să încerce să ne păcălească şi să nu înghețe nici la minus zece grade? I-ar fi uşor?

— Nu ştiu. Nu prea cred.

— Asta e. Când minți, te îndepărtezi de natura ta interioară. Adică, apa n-ar mai fi apă, dacă ar îngheța aiurea. La fel, oamenii nu mai sunt chiar oameni când mint. Adevărul

e imediat. Este ceea ce este. Problema e că nu totdeauna ceea ce este ne convine. Raţiunea urzeşte tot felul de planuri pe care se străduieşte să le ascundă din diferite motive egoiste. Minciunile tuturor oamenilor adunate la un loc poartă numele de societate.

— Nu toţi oamenii mint.

— Ba da. Toţi vor să pară aşa cum nu sunt: mai buni, mai viteji, mai puternici, mai inteligenţi. Cei care au cu adevărat calităţi, mint mai puţin decât cei care nu prea au nicio calitate, asta-i singura diferenţă.

Băiatul se gândi puţin.

— Ar trebui să nu mint niciodată?

— Nu ştiu.

— Nici pe profesori? Nici colegii?

Bărbosul nu răspunse.

— M-ar crede fraier...

— Sau i-ai dezarma.

— Cum adică, i-aş dezarma?

— Aşa. S-ar speria şi n-ar mai putea să-ţi facă niciunul nimic. Cine ştie?

Urmă o lungă tăcere. Se făcuse amiază şi căldura părea să izbucnească din pietrele încinse, din ierburi şi flori, făcând aerul să tremure. Băiatul îşi simţi mâinile transpirate.

— Şi... dacă mă cred prost?

— Îţi pasă?

— Sigur că-mi pasă.

— Îţi pasă tocmai pentru că minţi.

— Cum adică?

— Încerci şi tu, ca toată lumea, să pari celorlalţi altfel decât eşti. De aceea, opiniile celor din jurul tău referitoare

la tine te afectează. În ziua în care nu-ți va mai păsa deloc de acele păreri, vei fi cu adevărat sincer. Vei fi tu – şi n-o să mai conteze nimic altceva.

Băiatul se gândi puțin şi dădu din umeri.

— Nu ştiu. Pot să încerc.

— Liniştește-te – râse bărbosul. Nu ți-am spus toate astea ca să te schimbi imediat. Poate nu eşti pregătit, n-are-a face. Trebuie să vezi întâi lucrurile. Să le vezi în toată... splendida lor exactitate! – găsi el expresia. Abia apoi ai putea alege. Adică, ştii, n-are rost să încerci şi după cinci minute să-ți pară rău.

Băiatul dădu din cap, oarecum uşurat.

— Deci trebuie întâi...

— Să vezi lucrurile. De-asta te-am adus aici.

Emanuel îl privi mirat.

— Ca să vezi un lucru trebuie să mergi până la izvorul lui. Oamenii n-o prea mai fac demult. Să luăm un obiect – un pahar, de pildă. Un om bea cu el. Într-o zi, paharul se sparge. Îi pare rău, dar nu atât după pahar, cât după banii daţi şi se gândeşte că trebuie să cheltuiască alți bani ca să-şi cumpere un pahar nou. Pentru omul acela doar asta contează.

— Unora le pare rău după un pahar şi dacă paharul e frumos şi le plăcea să bea din el, nu pentru bani – îl privi drept în ochi puştiul, mirându-se singur, într-o fulgerare, că avusese acest gând.

— Da – râse bărbosul. Unora le mai pare rău după pahar şi dacă e o amintire de familie.

— Şi atunci?

— Să le luăm pe rând. Un pahar frumos încântă ochiul. Când se sparge, ne gândim imediat cum l-am putea înlocui

pentru a continua acea plăcere. Şi cu ce preţ, aşa că tot de bani e vorba, în ultimă instanţă. Când e însă o amintire, înseamnă că am pornit deja către izvor.

— Cum?

— Uite-aşa. A merge spre izvor înseamnă să te întrebi prin câte mâini a trecut paharul, la câte evenimente plăcute sau nu s-a aflat pe masă, de unde a fost cumpărat, cine l-a produs, apoi cu câtă trudă a fost produs, ce compoziţie are sticla... totul, înţelegi? Îl recompui în totalitate în mintea ta şi-i reconstitui istoria, semnificaţia... abia când ajungi să judeci toţi aceşti factori poţi să oferi paharului locul cuvenit, poţi să-i stabileşti valoarea reală, care nu-i totuna cu preţul afişat în magazin.

Băiatul se gândi.

— Deci – îngână – preţul unui lucru... hm, atunci pot exista multe obiecte ieftine mai preţioase decât obiectele scumpe, nu-i aşa?

Se simţi iarăşi mândru că putea susţine conversaţia cu bărbosul.

— Da. Până la urmă, preţul este dat de sinceritate.

Băiatul nu înţelese.

— E ca şi în cazul oamenilor – căută să-i explice bărbosul. Modul în care eşti privit seamănă cu preţul pe care ţi l-ar da cineva în cazul în care ai fi expus într-o vitrină. Ca să cunoşti lucrurile, trebuie să mergi spre izvor. Cu oamenii e mai complicat, desigur, dar e la fel. Preţul real e diferit de cel social.

Încă nelămurit pe deplin, băiatul îngână:

— O să mă gândesc la asta.

— Va veni o zi în care nu va mai trebui să te gândeşti. O vei simţi fulgerător. Vei şti imediat totul.

— Aşa citeşti gândurile?

Bărbosul zâmbi.

— Ne plimbăm?

Merseră încet până lângă malul lacului. Acolo, Emanuel întrebă:

— Unde se scurge?

— Lacul? Nu ştiu. Cred că apa intră în pământ şi apare altundeva.

— O să mai vin pe-aici. O să găsesc scurgerea.

— Probabil – admise bărbosul. Vino când vrei.

— O să mai veniți şi dumneavoastră?

— Asta e sigur.

— Locuiți aici?

— Oarecum.

— Adică, aveți o casă pe-aici? ținu să precizeze băiatul.

— A, nu. Nu e nevoie. Dar o să ştiu când vii.

Bărbosul se aşeză pe iarbă.

— Te sperie asta? adăugă, surâzând.

Băiatul se aşeză şi el.

— Chiar există zei?

— De ce să nu existe?

— Dar Dumnezeu?

— Asta nu ştiu. De fapt, dacă te gândeşti, nimeni nu ştie ce înseamnă acest cuvânt.

Tăcură o vreme privind lacul. Minutele se scurgeau încet şi niciunul nu părea dornic să rupă tăcerea. O pasăre bătu din aripi în frunzişul verde şi băiatul tresări.

— Pot să pescuiesc?

— Dacă ai cu ce.

— Am undițe.

— Atunci, poți să pescuiești.

— Vin mâine și pescuiesc – hotărî băiatul.

— După școală – preciză bărbosul, privind în sus de parcă se adresase norilor.

— Păi, o să fie cam târziu – îngână, prevenitor, Emanuel.

— N-o să fie târziu.

Necunoscutul îl țintui cu privirea.

— Vii doar dacă, mai întâi, te duci la școală. Nu e perioada tezelor?

— Ba da...

— Păi, vezi? Lacul va fi aici toată vara. Dar tezele nu pot fi date decât acum.

Emanuel zâmbi strâmb.

— Nu prea... nu prea sunt pregătit.

— Așa crezi? Fă următorul exercițiu: în seara dinaintea fiecărei teze, ia manualul și citește-l pe tot. Vei fi pregătit, îți promit.

Băiatul se întoarse spre el și-l privi atent.

— Îmi promiteți? Adică... o să faceți ceva?...

— Să n-ai nici o grijă. Vei fi pregătit.

— N-am prea învățat până acum.

— Știu.

— De unde?

— Pui prea multe întrebări – îl opri bărbosul. E prea devreme pentru ele. Mai bine mergi și gândește-te la ce ți-am spus.

— Să plec chiar acum?

— Tatăl tău va fi îngrijorat dacă întârzii.

— Îl știți pe tata?

— Poate.

— Dacă-l ştiţi pe tata, înseamnă că sunteţi din sat...

— Într-un fel.

— Dar eu nu v-am văzut niciodată...

— Ah, n-o să te pârăsc că ai venit aici, în loc să mergi la şcoală, nu te gândi la asta! – îl apostrofă omul. Tatăl tău e destul de perspicace, o să observe singur. Nu te amăgi: va afla de la tine, nu de la mine.

Emanuel privi în jos o jumătate de minut. Apoi ridică din nou fruntea.

— Bine. O să vin mâine, după şcoală.

Se săltă din iarbă, apoi se scutură puţin.

— Să nu uiţi geanta în pădure – îl preveni bărbosul.

Băiatul căscă gura şi vru să spună ceva.

— Lângă copacul ăla, cu coajă portocalie – adăugă repede celălalt.

— De unde ştiţi?

— Ai uitat că ghicesc gândurile?

— Dar eu nu m-am gândit nicio clipă la geantă de când am intrat în valea asta...

— Nici eu.

Emanuel rămase iar fără replică. „Oare îşi bate joc de mine?" – se întrebă. „Sau m-a urmărit peste tot? Dar trebuia să-l văd, nu puteam să nu-l văd!"

Bărbosul se ridicase şi el.

— Ştii drumul – mai spuse.

Apoi îi întoarse spatele şi începu să se îndepărteze agale.

Băiatul îl privi o vreme, fără să se poată dezmetici. În cele din urmă, când necunoscutul era gata să se piardă printre copaci, strigă:

— Hei, domnule! Domnule!

Bărbosul se răsuci să-l privească.

— Nu v-am întrebat cum vă cheamă!

Celălalt făcu un pas către el.

— Întreabă-mă.

Emanuel îl privi surprins, apoi se hotărî:

— Cum vă cheamă?

— Martin – răspunse omul. Mă cheamă Martin. Asta – şi făcu un gest larg arătând împrejur – e valea mea.

CAPITOLUL 3

Amiaza trecuse demult când Emanuel ajunse acasă. Taică-său fuma pe verandă.

— Pe unde umbli?

— Am găsit ciuperci! – zise repede băiatul.

Când ajunsese iar la Stânca Lotrilor, descoperise lângă un tufiş o plasă de plastic aproape nouă. Habar n-avea de unde apăruse, ar fi putut jura că nu se aflase acolo când trecuse către Valea lui Martin. „Poate-a adus-o vântul" – gândise atunci; o luase şi, fără să întârzie mult pe drum, o umpluse cu mânătărci.

— Unde? azvârli George ţigara şi se ridică. Adu-le-aici, să le văd.

Băiatul răsturnă pe măsuţa din verandă conţinutul plasei. Taică-său le cântări critic, apoi începu să le pipăie şi să le miroase.

— Da, sunt bune – zise, după ce termină inspecţia. Unde le-ai găsit?

— Pe drum.

— Nu sunt ciuperci pe drumul spre şcoală – rânji George.

— Nu, nu acolo. Am mers spre deal şi la stânga, în pădure.

— Deci, n-ai fost la şcoală.

— De ce crezi asta?

— Nu puteai s-o iei pe drum în sus decât dacă treceai pe-aici. Ai fi lăsat geanta.

— Ăăă... m-am gândit să nu mă opreşti acasă.

— Serios? făcu George. Păi, mi-ai fi spus de ciuperci şi te lăsam să te duci.

— Nu ştiam de ele.

— Atunci, ce-ai căutat pe deal?

— Am... am vrut să mă plimb.

Omul îl privi posomorât.

— Minți al dracu' de prost. Ai merita să te pedepsesc, cel puțin pentru asta.

Băiatul lăsă capul în jos.

— Că mint?

— Că minți prost. Perfecționează-ți stilul. Toată lumea minte, dar învață şi tu să minți frumos!

— De unde ştii că mint?

— Orice om care minte pleacă, involuntar, privirea spre stânga. Mai sunt şi alte semne, dar ăsta-i cel mai sigur.

— Am vrut să mă duc la şcoală, dar...

— Dar e mai bine să hoinăreşti. Ştiu. Ce-o să faci?

Băiatul se hotărî să tacă, să nu pună gaz pe foc.

— Ce dracu' faci azi cu şapte clase? Dar, ce zic! Nici pe-a şaptea n-ai terminat-o încă! Cred că ai toate şansele să rămâi repetent.

— N-o să rămân – îl asigură Emanuel. Cineva mi-a spus...

Îşi înghiți cuvintele.

— Cine? Ce ți-a spus?

— Un om, m-am întâlnit cu el în pădure. A zis că sunt deştept şi pot să trec clasa.

— Ah, da! – răbufni George. Poți, sigur că poți. Atâta că nu vrei, nu te interesează! Hai, cară-te, dispari de-aici! Vezi că oile sunt sus, du-te şi stai cu ele, nu eşti bun de altceva.

Cară-te, n-auzi? Să nu vii până diseară. Tocana am terminat-o, ia ce vrei din frigider şi du-te.

— Bine, tată...

— „Bine tată"... – îl maimuţări George. De unde dracu' atâta bine pe capul meu?

Băiatul se retrase, încercând să pară umil şi plin de căinţă. Se duse în bucătărie şi-şi pregăti repede două-trei sandvişuri, apoi plecă spre portiţa din fundul curţii. Oile se vedeau micuţe şi albe pe pajişte, către pădure. Băiatul le numără. Erau toate, inclusiv berbecul. Urcă până la ele şi rupse dintr-un arbust un băţ lung pe care, în orele care urmară, îl fasonă şi-l decoji, cântărindu-l mereu în palmă, până când i se păru perfect. Din când în când lăsa lucrul şi alerga după oi; altădată se gândea la întâlnirea neobişnuită din Valea lui Martin. Până la urmă se gândi şi la şcoală. Când soarele dădea să apună, mână oile spre curte, le introduse pe portiţă şi le turnă două găleţi de apă în jgheab. Unele dintre ele avuseseră miei în primăvară, miei care fuseseră deja vânduţi, aşa că se apucă să le mulgă. Treaba asta îi mai luă o jumătate de ceas. În cele din urmă, băiatul aduse găletuşa de lapte în bucătărie. Îşi turnă o cană şi scoase din dulap un sfert de pâine.

— Ai terminat?

— Da – răspunse, fără să se întoarcă spre taică-său.

— Am gătit ciupercile, vrei?

— Mai târziu. Mâine am teza la istorie.

— Zău? Te pomeneşti că te-ai pregătit!

— Puţin. Dar o să citesc astă seară tot.

— Porcul nu se îngraşă în ajun – îl luă în zeflemea George.

Băiatul terminase deja laptele şi pâinea.

— Mă duc.

Ieşi grăbit şi merse în camera lui. Scoase manualul şi-l privi lung.

„Oare chiar îl voi ține minte?" – se întrebă.

Începu să citească şi în curând se surprinse absorbit de lectură. Erau lecții despre regi, războaie şi tratate politice, despre întâmplări şi promisiuni. Citi până târziu. Când termină manualul, trecuse de mult miezul nopții. Îşi puse ceasul să sune şi se întinse în pat. Somnul îl cuprinse în timp ce privea zona albicioasă a tavanului şi şi-o închipuia un ecran pe care însă, neaşteptat, nu reuşea să-şi imagineze proiectat absolut nimic.

A visat ceva peste noapte, dar dimineața nu şi-a adus aminte ce anume.

Soneria ceasului îl găsi, în mod ciudat, deja treaz şi perfect odihnit. În drum spre şcoală, încercă să se gândească la lucrurile citite seara, dar nu reuşi.

„Poate m-a păcălit" – gândi cu amărăciune. „Dar, fie. Mă duc şi văd ce pot să fac".

Colegii alergau şi se jucau prin curte. Ca de obicei, când îl văzură deveniră mai reținuți. Chiar lângă intrarea în şcoală câteva colege păreau să-şi dea coate, să discute despre el în şoaptă şi să chicotească.

„Abia aşteaptă să mă fac de râs la teză" – se întunecă băiatul. Se prefăcu că le ignoră şi intră în holul clădirii. Simți o mână pe umăr.

— Te-ai hotărât să mai vii pe la noi?

Emanuel îl recunoscu pe profesorul de istorie.

— Am venit să dau teza – răspunse, privindu-l drept în ochi, cu o stăpânire de sine care îl miră în primul rând pe el.

— Ai cam multe absențe. Vezi cum le motivezi, poți să ai probleme.

— Mă descurc, mulțumesc.

Profesorul îl cântări cu privirea, uşor intrigat. De obicei Emanuel nu se arăta atât de politicos. Zâmbi subțire.

— Ai pățit ceva?

Băiatul îl privi calm.

— Nu ştiu exact.

Apoi se întoarse şi intră în clasă.

Profesorul de istorie îşi scărpină obrazul gânditor. Până la urmă dădu uşor din umeri, plecă spre cancelarie şi reveni cu catalogul.

— Gata, începem, luați loc – acoperi el hărmălaia.

Larma scăzu, copiii se aşezară.

— Nu vă mai verific – privi el ca din întâmplare către Emanuel. Văd că sunteți toți.

Făcu semn către o fată plină de pistrui care stătea la pupitrul cel mai apropiat. Când aceasta se ridică, zise:

— Aici am douăzeci de subiecte – arătă către un plic pe care-l aşezase pe catedră. Vei trage cu propria-ți mânuță două din ele. Asta – explică el încercând să destindă atmosfera – ca să nu ziceți că nu v-ați făcut-o cu mâna voastră. Hai, curaj!

Fata scoase, temătoare, două hârtiuțe.

— Aşa. E OK. Sunteți aşezați pe rânduri, deci: rândul unu, primul subiect, rândul doi al doilea subiect. Rândul trei iarăşi primul subiect şi tot aşa, bine? Vă scriu pe tablă subiectele, deci...

Emanuel privi pe geam către cerul senin.

„Presupun că m-a mințit".

Îşi începu lucrarea scriind titlul subiectului şi, sus în colţ, propriul nume. Constată că nu-şi amintea nimic. Nu-şi putea imagina nici măcar cum ar trebui să arate prima frază a tezei. Încercă să se concentreze. Cam pe la ce pagină era? Multe date istorice. Un război. Condiţii economice şi sociale. Cultura epocii. Vinieta aceea roşie de început de capitol. Pe urmă parcă un subtitlu scris cu albastru. Nu, nu era aşa. Era...

Deodată deveni perfect detaşat. Nu era nevoie să se concentreze. Pentru că – înţelese brusc – lucrurile acelea nu făceau parte dintr-un manual, ci din *istorie*. Din ţesătura însăşi a realităţii. O realitate pe care o acoperiseră alte pagini de realitate, ulterioare. Totuşi, nu atâta încât s-o facă de nereconstituit. Era suficient să-şi imagineze acel trecut pornind de la parametrii prezentului.

Să pornească spre izvorul lucrurilor.

Brusc, în faţa ochilor minţii îi apăru pagina din carte care conţinea lecţia. Cu acei ochi ai minţii o studie calm, aproape în transă, comparând cele scrise *cu cele care trebuie să se fi întâmplat atunci*. În jurul lui clasa zumzăia uşor, aerul era limpede, se auzea foşnetul hârtiilor, se simţea mirosul lacului de lemn cu care fusese vopsit pupitrul. Dar nimic din toate astea nu mai conta. Emanuel privea prin pânza realităţii o realitate străină. O realitate de demult, construită nu atât din literele cărţii de istorie, cât din rezultatul deducerii unui sens al lucrurilor care se petrecuseră sau care ar fi putut să se petreacă, vectori subtili care-şi dezvăluiau punctele de origine, reverberaţii misterioase ale faptelor de atunci şi care se mai propagă încă. Începu să scrie fără efort, simplu, povestind pentru pura plăcere de a recrea felia de eternitate

reprezentată de acel moment istoric îndepărtat. Se abătea de la litera cărții acolo unde simțea cartea greșind, completa golurile când acțiunile păreau prea seci așa cum fuseseră descrise de manual. Mai mult, făcu trimiteri către alte surse, către pagini de internet pe care navigase cândva și care acum i se iveau în memorie cu o uluitoare limpezime, către cărți peste care trecuse superficial, dar din care se pare că subconștientul său reținuse mult mai mult decât s-ar fi putut crede.

Scrisese aproape zece pagini când profesorul îi anunță că din ora rezervată tezei rămăseseră doar două sau trei minute. Se grăbi să încheie rotunjindu-și lucrarea cu o concluzie generală, apoi lăsă jos pixul și privi în jur. Încet, aburii ușori ai timpului mort se risipiră; băiatul recunoscu clasa, colegii și pe profesorul care aduna lucrările. Se simțea straniu, cum nu ținea minte să se mai fi simțit vreodată. Parcă s-ar fi aflat pe un pisc ascuțit de munte pe care izbutise să-l cucerească pentru a privi acum lumea obiectiv, tăcut, fără bucurie și vanitate, fără tristețe sau falsă umilință – niciun sentiment obișnuit, omenesc, nu-i tulbura uriașul sentiment de calm în care mai pulsa doar o mică undă de umor și curiozitate.

„Mă simt așa pentru că sunt un *observator*" – gândi, întinzând către profesor teancul de foi pe care le prinsese cu o agrafă. Imediat constată că gândul prin care încercase să-și definească starea tulburase puțin starea însăși.

„Nu gândi" – își aduse aminte.

Altă distorsiune. Orice gând transforma în fâșii senzația de calm vigilent și de conștiență profundă care-l stăpânise o oră întreagă. În cele din urmă înțelese că nu va putea păstra sentimentul și acceptă să-l lase să plece. Regretă puțin, apoi

constată că n-a pierdut nimic: acel calm rămăsese, ca un parfum subtil, să-i înconjoare gândurile. Îl percepea ca pe o prezență sensibilă, undeva, în fundal.

„Pentru că el este fundalul" – fu, brusc, străbătut de înțelegere. „Este..., ah, nu știu, nu pot să explic nimănui. Nici mie nu pot să-mi explic"...

Orele treceau, una după alta, alți profesori se perindară la catedră. Amiaza veni, dar nu ca altădată, nu ca o eliberare amestecată cu bucuria de a fi scăpat de corvoada prezenței în clasă, ci ca un *fapt simplu și de netăgăduit*, pe care Emanuel îl percepu dezgolit de acele sentimente cu care îl întovărășise până atunci.

Ieşi din şcoală salutându-şi cu un gest vag colegii şi porni către casă. Nu se grăbea. Înțelegea de ce Martin îi spusese că are timp: simțea că avea acum tot timpul din lume. Când ajunse, își lăsă geanta cu cărți pe verandă şi merse în bucătărie. Îi era foame, dar mai ales sete. Trecu pe lângă tatăl său, care stătea la masă răsfoind un ziar, şi-i aruncă un „bună ziua" senin, aproape tandru. George îl privi intrigat cum își umple cana de apă.

— Ai pățit ceva?

Îl surprinsese aerul detaşat al băiatului.

— Nu – răspunse Emanuel, când termină de băut.

— Ai fost la şcoală – constată George.

— Da.

— Şi a mers bine. Ai un fel de-a fi care-mi spune asta.

— A fost bine – acceptă băiatul.

— Mănânci?

— Sigur.

— Avem tocană din ciupercile tale. A ieşit nemaipomenită. Sau vrei friptură?

Emanuel îl privi uimit.

— Friptură?

— Am fost la magazin – zise George. Am luat câte ceva.

Băiatul râse.

— Bine, şi una şi alta. Ai ceva treabă cu mine azi?

Taică-său îl privi iar uimit. Emanuel nu fusese niciodată prea interesat de treburile gospodăriei, chiar dacă nu comenta când primea vreo însărcinare.

— Mmm, nu. Poate diseară, poţi să aduci oile şi să le mulgi. Apropós, vrei şi puţin caş? Dacă nu acum, mai târziu. Ia-l la pachet.

— Pachet? De ce crezi că vreau să plec undeva?

— Pentru că *aşa arăţi*. Hai, mănâncă, nu mai pune întrebări tâmpite.

După masă, băiatul spălă farfuriile şi umblă o vreme prin magazie, după uneltele de pescuit. Bățul pe care-l cioplise ieri nu era gata, trebuia mai întâi să se usuce bine, să devină uşor. Ar fi putut să ia una din undiţele sau lansetele pe care i le cumpărase taică-său, dar prefera să utilizeze bețe fabricate de el însuşi.

— Mergi la pescuit?

George apăruse în uşa magaziei şi îl urmărea cum îşi pregăteşte bagajul.

— Ţi-am făcut nişte sandviciuri, uite-aici. Să iei şi apă la tine.

— Beau de la izvor – mormăi băiatul.

— Izvor? Ce izvor?

Emanuel ridică ochii, surprins. Apoi înţelese că George nu ştia unde merge.

— Nu mă duc la Moara lui Dumnezeu, merg altundeva. E şi un izvor.

— Nu e bine ce faci.

Vocea lui taică-său devenise aspră, uscată. Băiatul îl privi fără să înțeleagă.

— N-ar trebui să te duci acolo.

— Dar nu ştii unde mă duc! protestă.

— Ba da – zise George, sec. Ştiu.

Lăsă pachetul cu mâncare pe o mică etajeră aflată lângă uşă şi ieşi. Emanuel rămase puțin pe gânduri, apoi clătină din cap şi înghesui pachetul cu sandviciuri în taşca de piele, peste cutiile cu ace, plumbi şi nylon. Cu bățul pe care şi-l alesese în mână, porni către poartă.

— Emanuel!

Băiatul se întoarse.

— Să nu crezi tot ce vezi.

— Ce vrei să spui?

Se priviră o clipă, apoi George porni către bucătărie.

— Ce vrei să spui? repetă încet Emanuel, deşi ştia că taică-său nu mai putea să-l audă.

Ieşi pe poartă îngândurat şi apucă spre deal. Când ajunse la răscruce, privi înapoi spre sat, se strâmbă, apoi începu să fluiere cu nepăsare. În mai puțin de un ceas străbătu pădurea şi se trezi la Stânca Lotrilor. Găsi movila de pietre pe care o adunase cu o zi înainte şi se amuză o vreme vorbind şi cântând, urmărind ecoul care-i îmbogățea vocea cu armonii strălucitoare. Apoi îşi aduse aminte de ținta călătoriei, regăsi poteca şi, după încă un ceas, răzbătu prin scurtul defileu către Valea lui Martin.

Lacul îl aştepta cu apele dormitând într-o indiferență tăcută. Băiatul îşi desfăşură undița şi aşeză momeala în cârlig. Privi de câteva ori în jur, aşteptându-se să apară

dintr-o clipă în alta ciudatul personaj întâlnit cu o zi înainte, dar nu se zărea nimeni. Azvârli undița și începu să urmărească atent mișcările plutei. După doar câteva secunde aceasta se afundă în unda transparentă și Emanuel trase. Nu prinsese nimic, dar de pe cârlig momeala dispăruse.

— Un bun exercițiu pentru dezvoltarea atenției – se auzi o voce ușor ironică.

Bărbatul îmbrăcat în verde stătea rezemat de cel mai apropiat copac și-și făcea vânt cu o pălărioară vânătorească.

— Zeul mi-a spus că trebuie să apari...

— Și eu v-am spus – mormăi băiatul, punând în ac o momeală nouă.

— Nu-mi mai vorbi la plural. Sunt unul singur.

— Nu-i bună politețea?

Martin îi ignoră tonul oarecum acid și se așeză lângă el.

— Aici e clean și cleanul e un pește mai degrabă răpitor. Boabele astea nu te ajută.

— A mușcat – observă Emanuel.

— Dar n-a înghițit. Doar s-a jucat. Ai nevoie de lăcuste sau de râme. Uite, ia de-aici.

Bărbosul scoase din buzunar o cutiuță metalică.

— Umblați...

— Umbli – îl corectă repede celălalt.

— Mda. Umbli mereu cu o cutie de râme în buzunar?

— Doar azi. Presupun că data viitoare o vei avea pe-a ta.

— A fost bine – zise Emanuel.

— O, știu. Ai fost inspirat – răspunse Martin pe loc, arătând că i-a înțeles imediat gândul.

— Ați... ai făcut ceva pentru asta?

— Dar tu?

Băiatul începuse să se învețe cu felul celuilalt de a dialoga.

— Am învățat. De fapt, doar am citit. Aşa cred.

— Nu eşti chiar sigur.

— M-ai hipnotizat?

— Nu.

— Atunci, ce naiba mi s-a-ntâmplat?

Martin oftă şi privi spre cer printre ramurile copacilor.

— Ai deschis o poartă. Ai apăsat unde trebuie şi arcul clanței a făcut „clic".

— E aşa de simplu?

— Nu.

Băiatul aşteptă, dar celălalt nu părea dispus să explice. Oftă şi el şi, terminând de pus râma în cârlig, azvârli undița. Pluta rămase câteva clipe nemişcată, apoi se scufundă. Băiatul trase brusc şi bățul se îndoi de greutatea care se zbătea la capătul firului.

— Frumoasă bucățică. Are aproape un kilogram – comentă bărbosul.

— Nu e numai meritul meu – rânji băiatul.

Trase peştele din ac şi-l vârî într-o pungă scoasă din tăşcuță.

— Da, aşa crezi – îngână Martin, care înțelesese că băiatul nu se referise doar la peşte. Dar ce-ai zice dacă ți-aş spune că greşeşti?

Emanuel îl privi şi se crispă uşor.

— Te sperie faptul că te schimbi, că gândeşti altfel – răspunse bărbosul întrebării pe care băiatul n-o pusese. Şi nu e numai asta.

— Mi-e teamă să te cred – acceptă Emanuel. Dacă aş şti că lucrul care mi s-a întâmplat azi la şcoală depinde doar de mine, atunci...

— Pare o responsabilitate dificil de susținut, înțeleg. E ca și când cineva ți-ar pune în mână manșa unui avion în zbor și ți-ar spune: pilotează tu asta, că eu am puțină treabă!

Băiatul dădu din cap aprobator.

— Ai o mână dreaptă, nu-i așa?

Emanuel îl privi aiurit.

— Da, o ai – continuă omul. Știi cam câți mușchi o pun în mișcare?

Băiatul nu răspunse.

— Îți dai seama ce uriașă responsabilitate apasă asupra ta când trebuie să-l mobilizezi într-un anume fel pe fiecare pentru a scoate din balta asta un pește prins în undiță? – îl zgândări Martin.

— Dar nu-i totuna – sări Emanuel. Eu fac doar o mișcare...

— Așa o percepi tu. Suma mișcărilor mușchilor tăi o vezi ca pe una singură. Nu stai să te gândești ce face fiecare mușchi, este?

Băiatul medită puțin.

— Vrei să spui că e firesc, nu? Un lucru ca ăsta se întâmplă – și gata?

— A fost altfel? Da, ar fi simplu să-ți zic: am făcut eu o vrajă, te-am ajutat, suntem doi care împărțim responsabilitatea. Dar aș minți.

— Atunci – îl privi sfidător Emanuel – de ce nu mi s-a întâmplat asta și înainte?

— De ce ai făcut primii pași când aveai, să zicem, zece luni și nu înainte?

Băiatul deschise gura să răspundă, dar se opri.

— Ai mai putea întreba: de ce nu li se întâmplă și altora? Îți răspund: li se întâmplă, cel puțin unora. Poate nu la vârsta

ta. Poate niciodată. Nu ştiu să apese pe acea clanță a minții care face „clic" şi deschide poarta.

— O întâmplare – rezumă băiatul, puțin dezamăgit.

— Eu ştiu? Ce e întâmplarea?

— Bine, şi acum?

— Şi acum.

— Nu mă îngâna. Ştii ce vreau să zic – îl străpunse băiatul cu privirea.

— Şi acum – repetă, încăpățânat, Martin. *Tu* nu ştii ce vreau să zic. Şi acum şi oricând doreşti. Puterea asta îți va umple treptat viața până când va deveni permanentă.

Emanuel privi tulburat către mijlocul lacului.

— Permanentă ? – şovăi. A început să piară imediat cum m-am gândit la ceva...

— Hai să-ți arăt – zise Martin.

Se ridică şi azvârli în lac o crenguță.

— Creanga loveşte apa şi creează unde concentrice. Mintea acționează şi creează gânduri. Când creanga se liniştește plutind, cercurile dispar. Când dai la o parte gândurile, simți liniştea. Orice gând întrerupe liniştea. Dar n-o face să dispară – nici apa lacului n-a dispărut când au apărut cercurile.

— Mi-ai spus să nu gândesc – rosti meditativ Emanuel. Totuşi, cum poți trăi în lume fără să gândeşti?

— Începi prin a învăța să nu gândeşti. Ca să auzi liniştea, trebuie ca zgomotele să lipsească. Apoi...

Martin se opri, ca şi când şi-ar fi dat seama că vorbeşte prea mult.

— Apoi? insistă băiatul.

— Nu încă – surâse bărbosul.

Îşi scoase din nou din cap pălărioara verde şi începu să-şi facă vânt cu ea.

— Pescuieşti?

Emanuel dădu din umeri, dar, după câteva clipe, aruncă iar undiţa în lac.

— Deci, pot face asta la orice teză. E o... o stare formidabilă.

— E o stare normală. Cea mai normală. E minimul efort.

— Nu mi s-a părut – comentă băiatul. Pare un fel de cântar. Îl mişcă orice.

— Echilibru instabil – surâse Martin. Şi totuşi, e starea fundamentală a conştiinţei. Ţi se pare instabilă pentru că, aparent, se pierde uşor, dar nu-i aşa. Apa nemişcată a lacului e la fel: o stare fundamentală. O tulbură orice, dar toate câte o tulbură apar şi dispar. Gândurile vin şi trec. Liniştea rămâne. Pescuieşti?

Pluta dispăruse în adânc. Băiatul tresări şi trase afară încă un peşte.

— Ar trebui să schimbi râma – constată Martin, când peştele ajunse în plăsuţă, lângă celălalt.

— Mai e bună...

— Se vede acul. Peştelui îi plac lucrurile proaspete. O râmă nouă. Dacă vede acul, simte pericolul.

Băiatul încercă să spună ceva, dar rămase năuc în faţa gândului care-i trecu deodată prin minte. Rosti cu prudenţă:

— Un ac periculos trebuie îmbrăcat. Peştele vede doar râma...

— Iar tu vezi doar o vale, un lac şi un om în verde – ripostă Martin. Cum arată acul?

— Deci, citeşti gândurile – oftă Emanuel.

— Iar acum te-ntrebi: există un ac?

— Există?

— Da.

Martin îl privi în ochi fără să se ferească.

— Există şi un ac, peştişorule...

— Mă pot feri de el?

— Nu. Aşa cum nu te poţi feri de moarte sau de fisc. Sunt lucruri inevitabile.

— Va fi rău?

— Nu ştiu. Pescuieşti?

Emanuel stătu câteva clipe nemişcat, apoi se scutură ca şi când s-ar fi trezit dintr-o viziune care l-ar fi acaparat cu totul. Cu migală, fără să se grăbească, aşeză în ac altă râmă, apoi aruncă undiţa.

— Ce va fi?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. De-asta am întrebat.

— Inteligenţa – rosti sfătos Martin – e, în realitate, doar capacitatea de a anticipa.

Băiatul îl privi curios. Bărbosul continuă:

— Spuneai ieri că animalele nu gândesc. Să nu crezi asta. Toate fiinţele gândesc, într-un fel sau altul.

Martin se opri o clipă şi închise ochii ca şi când ar fi încercat să-şi amintească ceva. Cu ochii închişi, continuă:

— Ne diferenţiază modul în care privim trecerea timpului. Noi facem diferenţa între ieri, azi şi mâine. Trăim timpul cu luciditate. Sigur, această luciditate nu e constantă şi nici universală. Dar se poate aplica speciei umane, în general.

— Cum adică?

Martin deschise ochii, parcă amintindu-şi deodată că interlocutorul său nu e decât un copil.

— Adică, tu îți aminteşti că un lucru s-a întâmplat ieri, altul cu două zile în urmă şi altul acum două săptămâni. Pentru un câine, ceea ce s-a întâmplat ieri e totuna cu ce s-a întâmplat acum o săptămână. El înțelege că ieri *a fost,* dar nu va face o deosebire conştientă între ce a fost ieri şi ce a fost altădată. Trecutul e arhivat într-un plan relativ lipsit de relief. Pentru animal, timpul nu are valoare. El trăieşte azi, acum, aici. La asta i se rezumă conştiința. Ce a fost înseamnă un ieri uriaş, care cuprinde viața lui până azi. Cât despre ziua de mâine...

Martin respiră adânc.

— E acelaşi lucru. Animalul nu-şi face planuri. Îi e foame, deci va căuta mâncare. Acesta e un gând. Îi e sete, va căuta apă. E un alt gând. Gândurile lui răspund unor necesități imediate. Viitorul e scurt. Mâine deja nu există. Chiar acțiuni mai complicate sunt doar răspunsuri care încearcă să rezolve situații tot pe termen scurt. Poți duce un câine de acasă şi să-l vezi că se întoarce după multe săptămâni. Intervine şi aici un gând care cere o rezolvare cât mai apropiată: e dorința de a reveni la sălaş, la adăpost, la siguranță. În fiecare dimineață câinele se trezeşte, priveşte în jur, constată că nu e acasă şi dorința revine. Caută să şi-o împlinească. Şi călătoreşte astfel mulți kilometri, ghidat de repere pe care doar el le cunoaşte. Acel gând îl acaparează, îi stăpâneşte toate acțiunile. Sunt câini pentru care dorința de a fi împreună cu un anumit om devine dominantă. Uneori, acel câine, aşteptându-şi stăpânul, renunță la necesități fundamentale. Nu mai mănâncă, nu mai bea. Uneori moare aşteptând. Sunt, totuşi, excepții.

— E... dragoste? întrebă Emanuel, trăgând undița la capătul căreia prinse să se legene alt peşte.

— Într-un fel, da. Animalele au sentimente, dar nu există o raţiune dominantă. Adică, una pe baza cărora să-şi trăiască sentimentele conştient. Ele se lasă purtate de val, reacţionează imediat.

— Am schimbat râma – îl atenţionă băiatul.

— Tot ce vezi în jurul tău – continuă Martin, parcă fără să-l bage în seamă – e făcut din gânduri. Gânduri lungi, gânduri naturale. Cu cât cobori pe scara evoluţiei, cu atât gândul e mai lung şi mai difuz.

— Cum difuz?

— Adică neexprimat cu claritate. Căprioara aleargă ca să nu fie prinsă de lup. Are picioare lungi, dar le-ar dori şi mai lungi. Încet, de-a lungul a sute şi mii de ani, gândul repetat cu asiduitate de ea şi de urmaşii săi se materializează, iar strănepoatele căprioarei vor avea picioare puţin mai lungi. Vor fi mai rapide, iar lupul nu le va prinde. Dar şi lupul gândeşte. El caută soluţii la problema acestor picioare lungi. Dacă nu va găsi soluţii, va trebui să vâneze alte animale, căci de căprioare nu se va mai putea atinge. Aşa că învaţă să atace în haită, să alerge o perioadă şi apoi să-i ia locul un lup odihnit, în timp ce căprioara oboseşte. Sau învaţă să creeze ambuscade. Să ducă vânatul într-un loc în care poate fi prins mai uşor. Toate gândurile astea naturale ajung, pe rând, să fie împlinite. De aceea lumea evoluează.

— La şcoală ni se spune că animalele se adaptează naturii...

— Asta e adevărat doar în cazul unui animal luat ca atare: trăieşte şi se adaptează. Dar de-a lungul generaţiilor natura e cea adaptată încet de animale la necesităţile lor. Sunt gân-

duri lungi, gânduri nevăzute. Profesorii voştri vă spun doar ce au învățat și ei, la vremea lor, de la alții sau din cărți. Pescuieşti?

Băiatul, ascultându-l, nu fusese atent la plută. Trase repede bățul şi scoase pe mal încă un peşte.

— Al patrulea – constată. Sunt mari. Pentru azi, ajunge.

Martin îl aprobă zâmbind.

— Hai la izvor.

— Vrei să-mi mai arăți ceva?

— Aflăm acolo.

Băiatul îşi adună ustensilele de pescuit, apucă plasa cu peşte şi o luă pe urma bărbosului. Îl ajunse din urmă chiar la izvor.

— Ce vezi?

— Ce-ar trebui să văd? ripostă Emanuel.

— Asta numai tu hotărăşti.

— Vrei să spui că nu vedem la fel?

— Ții minte ce ți-a spus tatăl tău când ai plecat de-acasă?

Băiatul nu se mai miră că bărbosul ştia lucruri pe care n-ar fi fost normal să le ştie.

— Să nu cred tot ce văd. Asta a spus.

— Izvorul ăsta poate să te ajute, dacă ai o dorință arzătoare.

— Poate împlini dorințele?

— Nu, dar te poate ajuta să ți le împlineşti singur.

— Cum?

— Ascultă-l.

Emanuel se concentră.

— Nu se aude. Doar liniştea. Dar asta nu se poate, apa ar trebui să clipocească...

— Ce e liniştea?

Băiatul îşi aminti sentimentul din clasă.

— Fundalul – rosti aproape mecanic.

— Şi animalele gândesc, creează unde pe suprafaţa apei. Dar noi facem undele mai înalte, tulburăm lucrurile mult mai mult. Câteodată, rar, mai degrabă din nesăbuinţă, unii creează adevărate uragane. Iar alţii, foarte, foarte rari, pot să creeze uragane oricând doresc. Ascultă acum.

Brusc, clipocitul apei se auzi distinct.

— Ai făcut ceva – se miră băiatul.

— Eu sau tu? Să-ţi spun o poveste. Un bătrân înţelept, iniţiat într-o religie orientală numită Zen, mergea alături de un ucenic. La un moment dat, ucenicul l-a întrebat pe bătrân: maestre, care este esenţa religiei Zen? Bătrânul i-a făcut semn să tacă şi l-a întrebat: auzi acel izvor? Ucenicul s-a concentrat un minut, apoi s-a luminat: da, maestre. Ei, vezi, i-a zis maestrul. Aceasta este esenţa. Dar ucenicul a insistat: şi dacă n-auzeam izvorul? Atunci, a zis înţeleptul, ţi-aş fi spus: aceasta este esenţa.

Băiatul se gândi o vreme.

— Deci – îngână – nu contează dacă auzi sau nu izvorul. Atunci?

Martin nu mai spuse nimic.

— Atunci? insistă Emanuel.

— Tu alegi...

Băiatul îl privi cu gura căscată, apoi înţelese fulgerător.

— Contează că asculţi!

— Crezi în miracole?

Emanuel tăcu şi se gândi.

— Parcă nu.

— Pentru că sfidează ordinea lucrurilor – rosti îngăduitor Martin. Pentru că miracolele, dacă ar exista, ar fi ca şi când cineva ți-ar spune: uită toate lucrurile pe care le ştii, sunt greşite. Sunt normale, aşa ți s-a părut până azi, dar sunt greşite. În realitate apa poate lua foc, iar pe nori poți merge cu automobilul. Toate chestiile care păreau deja ştiute se duc dracu' şi nu mai ai pe ce să te sprijini. Miracolele fac rațiunea să-şi rupă picioarele.

— Nu e miraculos să citeşti gândurile?

— Ai acceptat asta şi eşti deja un mic trădător al realității – surâse Martin satisfăcut.

— Dar...

Băiatul se simți pus în încurcătură.

— Bine. Deci sunt miracole posibile şi miracole imposibile. Asta vrei să spui?

— Nu. Un singur miracol posibil face orice alt miracol posibil.

— Păi, și?

Martin tăcea şi continua să surâdă.

— Atunci – izbucni băiatul – ce e adevărat şi ce nu?

Martin se aşează tacticos pe o piatră.

— Auzi sau nu izvorul?

— Nu contează, n-ai spus aşa?

— Nu. Tu ai spus aşa.

— Da – şovăi băiatul. Eu am spus.

— Când pescuieşti, faptul că mă ascultai pe mine n-ar fi trebuit să te facă să uiți să scoți peştele din apă. Crezi că ar fi fost un miracol să mă asculți şi să fii, în acelaşi timp, atent la plută?

— Nu. Nu ştiu.

— Gândeşte-te, ar fi fost un miracol să poţi asta?

— Păi, nu. De fapt, cred că nu.

— Totuşi, ai ales fie să mă asculţi pe mine, fie să pescuieşti. De ce nu poţi fi atent la două lucruri deodată?

— Ba pot – îl contrazise băiatul.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Nu ştiu. Nu eram obişnuit.

— Aha! Sigur, nu erai obişnuit. Şi acum, ne întoarcem iar la izvor: mai întâi nu l-ai auzit, apoi l-ai auzit. Dar ai putea să-l auzi şi să nu-l auzi în acelaşi timp?

— Mmm, nu.

— De ce?

— Pentru că... un lucru nu poate fi aşa, în două feluri diferite...

— Eşti sigur? Poate că *nu eşti obişnuit,* ce crezi?

— Cum poţi să auzi un lucru şi să nu-l auzi?

— Ştii asta.

— Eu? se miră băiatul.

— Da, tu, cel care ai început să crezi în miracole. Realitatea nu e doar ce ni se pare că ştim despre ea. E mult mai mult, poate că lucruri pe care le credem miraculoase nu sunt decât fenomene fireşti, dar pe care încă nu le înţelegem. Realitatea nu e doar ce ni se pare nouă, aşa-i?

— Hm, da, aşa e – răspunse Emanuel.

— Fals, fals, băiatule – clătină nemulţumit din cap Martin. Realitatea este exact ce credem despre ea. Este realitatea noastră în care ne mişcăm, în care trăim. O piatră este o piatră. Un fir de iarbă e un fir de iarbă. Ce poate fi altceva?

— Aşa e...

— După cum vezi, ai răspuns cu „aşa este" unor afirmaţii care se exclud. Ai spus „aşa e" când am presupus că realita-

tea e mai mult decât ce pare şi tot „aşa e" ai răspuns când am pretins că realitatea este doar ce se vede.

Emanuel rămase cu gura căscată.

— O să vrei să zici din nou „aşa este", dar te rog să te abţii – îl preveni Martin. Ai, iată, un bun răspuns la întrebarea „cum poţi să auzi un lucru şi să nu-l auzi".

— Deci, aşa – murmură băiatul. Bine, şi ce legătură au miracolele?

— Câteodată – îngână Martin – copiii pun pe linia ferată o monedă măruntă. Trenul trece, iar în locul monedei se naşte un rotocol foarte mare de metal. Cândva, ţiganii poposeau în valea asta.

— Aici?

— Da, aici. Ei luau un bumb de argint şi-l loveau cu ciocanul până creau foiţe subţiri, la fel de subţiri ca moneda călcată de tren, din care făceau potire, inele şi cercei. Odată, o ţigancă mi-a destăinuit un secret...

Făcu o pauză, ca pentru a răsufla.

— A spus – reluă – că dacă iei o stea şi-o pui pe nicovală, poţi s-o baţi cu puterea gândului tău la fel cum o baţi cu ciocanul. S-o măreşti şi s-o rotunjeşti. Cândva, aşa ar fi procedat un ţigan. Apoi a azvârlit pe cer steaua bătută la ciocan şi a apărut Luna...

— E adevărat?

— Poate că da. Ar trebui să-ncerci.

Băiatul îl privi aiurit.

— Chiar crezi că...

— Nu.

Emanuel se simţi iar luat în zeflemea.

— Nu?

— Nu. *Tu* trebuie să crezi. Deci, miracolele. Există sau nu?

Băiatul clătină din cap, obosit.

— Bine – zise, concluziv. Deci, miracolele pot fi şi să nu fie în acelaşi timp. Poţi face lucruri total diferite în acelaşi timp. Şi care-i ideea?

— Tu alegi – şopti Martin.

— Aleg ce? Una sau alta? pufni Emanuel.

— Nu.

— Atunci, pe amândouă.

— Nu.

— Mă doare capul – se plânse băiatul.

Se ridică, luă băţul de undiţă, taşca şi plasa cu peşti. Fără să salute, porni prin iarba înaltă către defileu. Merse astfel câteva sute de metri, apoi se opri brusc şi se întoarse.

— Am înţeles! Aleg alegerea! strigă.

Cuvintele zburară către lac, se izbiră de stânci şi se pierdură prin iarba înaltă.

Dar nu primiră niciun răspuns. Valea era cu desăvârşire pustie.

CAPITOLUL 4

— Am corectat aseară – zise profesorul – o teză de excepție. Nu mi-a venit să cred. Ridică-te puțin, Emanuel.

Uşor stânjenit, acesta se ridică în picioare.

— Da – zise către clasă profesorul. A lui e teza. Aproape că am simțit nevoia s-o tastez la calculator, s-o printez şi s-o afişez, s-o puteți citi toți. Cred că, până la urmă, chiar am s-o fac. Emanuel, nu te ştiam preocupat de istorie, nu mi-ai oferit până acum niciun semn. Te felicit. Ştiu că n-ai copiat – o asemenea teză nu se poate copia. E scrisă altfel decât toate tezele pe care le-am citit vreodată. Crezi că poți ieşi azi la tablă să ne povesteşti lecția?

Emanuel oftă. Se cam aşteptase la asta, aşa că înaintă precaut şi se opri lângă catedră. Se uită către una dintre ferestre, apoi îşi roti încet privirea prin clasă. Brusc se simți amuzat, se destinse şi începu să vorbească. Pânza istoriei se suprapuse aproape imediat peste pânza realității. Vorbi monoton, descriind faptele aşa cum le simțea. Făcu câteva trimiteri către două pagini de net, scoase în evidență enigmaticul unor întâmplări petrecute în acea epocă. Vorbi un sfert de ceas, apoi se opri şi zâmbi. Se afla din nou pe un pisc de munte, printre cețuri subțiri şi sure, privind lumea ca pe un spectacol interesant. Profesorul şi colegii îl priveau cu răsuflarea tăiată. În clasă, liniştea formase un spațiu inedit, incredibil, suprapus peste spațiul comun şi umplându-l până în cele mai mici unghere. După un minut de suspans, pixul

cuiva căzu de pe pupitru, iar zgomotul păru o explozie. Profesorul ridică mâinile şi începu să aplaude cu entuziasm.

— Să mă ia dr... adică, ce mai, n-aş fi crezut! Băiatule, te-ai schimbat, nu mai eşti elevul ăla... în fine, bravo, bravo! Ai zece pe linie, măcar că notele din celelalte trimestre... da, eh, sper ca talentul ăsta să te țină...

„Toată viața" – gândi Emanuel. „Aşa mi s-a promis. Chiar şi aseară..."

Dusese peştele acasă gândindu-se pe tot drumul la cele discutate cu Martin. Lângă cărare întâlnise iar ciuperci, dar nu-l mai interesau. Tatăl său nu întrebase nimic. Luase peştele şi-l gătise, dar refuzase să mănânce din el. Nici Emanuel nu mâncase prea mult. Era, în continuare, asaltat de gânduri. Deschisese manualele şi citise lecțiile pentru a doua zi. A constatat că reuşeşte să înțeleagă totul altfel. Până şi matematica părea altfel – calculele mergeau uşor, formulele păreau să se rețină imediat şi-i dădeau senzația că le are, cumva, la îndemână. Deşi rămăsese până târziu, dimineața se trezise perfect odihnit şi deosebit de limpede. Acum, în clasă, lăudat de profesor, îşi dădu seama că nu poate să se bucure de aceste laude aşa cum ar fi făcut-o cândva. Era, pur şi simplu, calm şi detaşat. Simțea că pluteşte deasupra momentului, că trăieşte total neimplicat în această realitate. În orele următoare nu mai fu scos la tablă, dar dădu o lucrare de control la limba maternă în care se descurcă impecabil. Când plecă de la şcoală spre casă, constată că starea aceea de calm egal şi, totuşi, uimitor de viu, continua să persiste în surdină, indiferent ce făcea sau gândea.

Pe la mijlocul drumului îl ajunse din urmă Virgil.

— Stai! Stai puțin! gâfâi acesta.

Emanuel se opri.

— Mergi la pescuit?

Emanuel tăcu, măsurându-l circumspect.

— Aşa ai zis...

Băiatul îşi aminti că într-o pauză spusese cuiva asta. Dar Virgil nu fusese de faţă.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Daniel.

— Şi?

Emanuel avea un aer zeflemitor.

— Păi, vreau să merg cu tine.

— N-ai undiţă.

— Îmi dai tu una.

Emanuel se gândi puţin.

— Bine. Da, putem merge. Îţi dau o undiţă. Vrei să te las să copiezi de la mine la teza de Geografie.

Virgil îl privi uluit.

— Ăăă... nu, de unde...?

— Citesc gândurile – rosti sec Emanuel.

Îi întoarse spatele şi se depărtă câţiva paşi. Apoi privi peste umăr. Virgil rămăsese în drum şi-l măsura neajutorat.

— Hai, vii? făcu Emanuel, râzând uşor.

Porni înainte, conştient că Virgil se va ţine după el. Aşa se şi întâmplă. În faţa porţii, băiatul se opri şi-şi aşteptă colegul să-l ajungă din urmă.

— Să-ţi laşi aici geanta, n-ai nevoie de ea. O să-ţi dau şi două plase.

— Ce să fac cu ele?

— Dacă vrei să mergi acolo unde merg eu, o să găseşti ciuperci.

— Ciuperci?

Ochii lui Virgil străluciră.

— Sunt ciuperci?

— Daaa, rosti tărăgănat Emanuel. Hai în spate, la magazie.

George stătea pe verandă în balansoar. Băiatul schiță un salut amical, dar taică-său nu răspunse.

— Bună ziua – zise şi Virgil.

Abia atunci George păru să se dezmeticească şi ridică o mână. Când copiii traversau curtea, strigă în urma lor:

— Dați o raită prin bucătărie, poate vă e foame!

— E o idee – se răsuci Emanuel către Virgil. Ți-e foame?

— Un pic – recunoscu acesta.

— Atunci, hai să mâncăm.

Scormoniră prin bucătărie, găsind friptură rece, brânză, unt şi roşii. Emanuel aşeză pe masă o pâine.

— Hai – îl îndemnă pe Virgil.

— Tu nu mănânci?

— Tu ce crezi?

Mâncară repede şi, la sfârşit, Emanuel îngrămădi vasele în chiuvetă.

— Trebuie să le spăl – se scuză. Altfel se supără tata.

Le clăti şi le aşeză în raft. Când ieşiră din bucătărie, se treziră în fața lui George.

— Te duci acolo?

Emanuel îl fixă cu privirea şi nu răspunse.

— Nu înțelegi – se înverşună George. N-ai ce căuta acolo. Nimeni n-are ce căuta acolo.

— De ce?

Întrebarea îi scăpă băiatului aproape fără să vrea. În realitate, nu dorea să cunoască niciunul din motivele pentru care tatăl său îi cerea să nu se mai ducă în Valea lui Martin.

— Nu pot să-ți spun. Ai încredere.

Emanuel se simți uşurat că taică-său nu i se confesa, cu atât mai mult cu cât nu erau singuri.

— O să mă gândesc – mormăi.

Apoi îl trase pe Virgil după el şi porniră spre magazie. Luară repede uneltele de pescuit şi dădură să iasă. Din nou, George îi aştepta în prag.

— Mi-ai promis, nu uita!

— Am promis că mă gândesc – puse lucrurile la punct băiatul.

— Ceea ce vezi nu e ceea ce pare...

— Ştiu.

— Va veni ziua în care vei regreta – vorbi George mohorât, ca pentru sine însuşi.

Emanuel nu răspunse. Ieşi din curte cu paşi mari, urmat de Virgil, care abia aştepta să se depărteze ca să-şi poată manifesta curiozitatea.

— Unde naiba mă duci?

— O să vezi. E cam departe, dar merită.

— Unde, mă?

— Pe-acolo – arătă către deal.

— A, la Moara lu' Dumnezeu...

— Pe-aproape – rânji Emanuel. Hai!

Curând, se aflau pe culmea dealului, în punctul în care se bifurca drumul.

— Acum, la stânga – făcu un gest.

— Încolo nu e nicio apă – se miră Virgil.

— Ba da, este, dar e cam departe.

Emanuel porni, iar Virgil se luă după el, neîncrezător. Intrară în pădure şi, nu după multă vreme, acesta exclamă:

— Ciuperci! Mamă, câte sunt!

— Culegem – hotărî Emanuel.

Aveau plasele pline după doar un sfert de ceas.

— Mamă, când vor afla băieții! – se minună Virgil. Ăştia habar n-au că pot să vină pe-aici, în pădure! Se duc doar la vale, pe poiană, sau în Crângu' Ielelor!

— Mai sunt şi pe Valea Neagră – precizează Emanuel – da-s puține.

Băieții se aşezară mulțumiți să se odihnească şi să-şi admire prada.

— Ce pădure-i asta? întrebă Virgil.

— A Lupilor – răspunse Emanuel. Da' nu e niciun lup pe-aici. Poate iarna, cine ştie?

Virgil se înnegură.

— Ăstea-s locuri bântuite, aşa zic ăi bătrâni. Cică nu prea e bine să mergi aşa cum mergem noi...

— Da' cum să mergem? Vrei să aducem un popă?

Virgil râse mânzeşte.

— Ei, nici chiar aşa.

Privi în jur uşor speriat, parcă ar fi zărit pădurea pentru prima dată. Emanuel îi surprinse neliniştea şi râse, la rândul lui.

— Dacă te gândeşti la prostii, precis o să vezi vreuna. Mai bine uite-acolo, la cioatele alea. Au fost tăiate, este?

— Da.

— Crezi că ăia de le-au tăiat aveau popa cu ei? He, he! Aici vin oamenii cu păduraru' să taie copaci, pe la sfârşitul verii...

— Am auzit. Da' ai mei n-au pădure pe-aici, au în satu' ălălalt, pe la Amara, şi mai au şi spre munte, la Cornu' Caprii.

— E drept, n-au totuşi mulţi pădure pe-aici – admise Emanuel. Iar mai încolo s-ar putea să fie a nimănui.

— Cum naiba să fie o pădure a nimănui? se miră Virgil.

— A nimănui, adică a statului – preciză prompt Emanuel. Cum e şi pădurea din munte.

— Taică-tău n-are pădure, aşa-i?

— De unde să aibă? se miră Emanuel. Noi nu suntem de pe-aici. N-am moştenit pe nimeni.

— Şi n-aveţi pădure deloc?

Emanuel ezită şi se scărpină pe obraz.

— S-ar putea s-avem. Bătrânu' primeşte nişte bani în cont, cică e o rentă sau o dobândă, nu ştiu. Poate-avem, nu mi-a spus niciodată.

— E secret?

— Nu, cred că nu. Doar că n-am întrebat şi nici el nu mi-a spus... Hai, mergem?

Se ridicară.

— Ar trebui să lăsăm ciupercile undeva – propuse Virgil. Să nu ne cărăm cu ele.

Emanuel privi în jur.

— Era pe-aici un copac, dar cred că am trecut de el... Hai acolo, la stejaru' ăla. Le punem în tufă, jos.

— Şi dacă trece cineva?

— Le ascundem, mă!

— Să nu vină vreun mistreţ să le mănânce!

— Abia a-nceput vara, de unde naiba mistreţi? Ăia sunt în munte, la răcoare...

Ascunseră plasele şi porniră mai departe. Merseră o vreme tăcuţi, bucurându-se de mireasma pădurii şi de frumuseţea locurilor. După un timp, Virgil încercă să încro-

pească o conversație banală, dar Emanuel nu-i prea dădu concursul, așa că se lăsă păgubaș. Curând, ansamblul de menhire apăru în fața lor.

— Uite – arătă Emanuel – aia-i Stânca Lotrilor. Îți place?

Virgil privea uimit în toate părțile.

— Mă, ce loc grozav! Parcă l-au făcut uriașii!

— Poate ei l-au și făcut – zâmbi Emanuel. Hai să vezi ceva.

Îl duse în locul unde ridicase movila de pietre, dar acolo se opri șocat. În locul movilei, pietrele formaseră un cerc desenat impecabil pe pământul bătătorit.

— Ce-i? se arătă nelămurit Virgil.

— Nu știu. Aici am ridicat o movilă de pietre.

— De ce?

— Ca să marchez locul în care ecoul se-aude cel mai tare.

— Ce ecou?

— O să vezi. Chestia e că movila a dispărut. A apărut, în schimb, cercul ăsta.

„Hm – se gândi – să fie opera lui Martin?"

— Și?

— Și-atât – concluzionă Emanuel. Poate-a mai trecut cineva, dar nu știu cine.

— Ce contează?

— Ai dreptate. Hai în cerc, să-ți arăt.

Îl împinse înainte și veni și el alături.

— Fii atent! șopti.

Apoi:

— Hei, eu sunt!

Ecoul sosi așa cum îl așteptase, dar se întâmplă ceva straniu. Virgil se chirci, parcă ar fi primit o lovitură.

— Ce-i? Ce-ai pățit?

— Tu... tu nu auzi?

Virgil era speriat şi palid ca moartea.

— Aud. E ca o orchestră...

— Nu mai vorbi – şopti Virgil. Nu mai striga. Mă omori...

Făcu doi paşi, ieşi din cerc şi se prăbuşi în iarbă. Emanuel se aplecă peste el.

— Ce-ai păţit?

Celălalt nu răspunse. Într-un târziu se ridică, privind confuz. Emanuel observă că din urechea stângă i se prelingea un strop de sânge.

— Virgil! Ce-i cu tine?

— Vreau să plecăm – scânci acesta. Vreau acasă!

— Bine, mergem – hotărî pe loc Emanuel.

Apucă instrumentele de pescuit.

— Sunt gata. Dar... ce-ai păţit?

— N-ai auzit? N-ai auzit şi tu?

— Ba da...

— M-au blestemat – începu să plângă Virgil. M-au blestemat...

— Cine?

— Vocile...

Emanuel îl privi atent.

— Înseamnă – înţelese el – că ai auzit altceva...

— Da, da – clătină din cap aiurit Virgil. M-au blestemat. Acum, ce mă fac?

Emanuel se sperie.

— Te ajut – zise. N-am ştiut... Eu auzeam altceva... Nu contează. Hai, mergem, o să-ţi revii, poate ţi s-a părut...

Virgil nu mai spuse nimic. Porni pe cărarea pe care veniseră, păşind mecanic. Părea cuprins de o disperare profundă.

Din când în când, buzele lui păreau să şoptească ceva, dar Emanuel nu înțelegea ce anume. Înainte de-a ieşi din pădure, Emanuel îl trase către stejarul sub care ascunseseră ciupercile, dar Virgil se zmuci.

— Lasă-le-acolo! Nu vreau nimic din pădurea asta!

— Virgil! Virgil, nu contează ce-ai auzit, pricepi? Au fost doar minciuni. Nu-ți poate face nimeni niciun rău, decât dacă-l laşi tu să-ți facă!

Îl prinse de umeri şi-l scutură.

— Uită-te la mine! Uită-te în ochii mei! Mă vezi? Lasă prostiile astea, nimeni nu te poate blestema!

În sfârşit, Virgil ridică privirea. Îl privi pe Emanuel şi păru să se liniştească.

— Chiar crezi... că n-a fost...?

— Ştiu precis! Nu te poate nimic atinge, nimic nu-ți poate face rău. E un loc care creează iluzii, asta-i tot.

— Iluzii? A părut atât de real...

— Aşa sunt iluziile. De-asta sunt iluzii, să te înşele. E ca Fata Morgana, un miraj. Ah – se trezi – poate e ca efectul de bandă întoarsă...

Nu era prea sigur de ce avea să spună, dar continuă cu însuflețire:

— Am învățat la fizică, ții minte? Undele sonore creează ventre şi noduri. Uneori se întorc inversate şi nu le mai poți recunoaşte. Se defazează, ştii?

Virgil începuse să-l privească interesat.

— Sunt distorsionate şi ajung total diferite de sunetul original – plusă Emanuel, conştient că spunea o tâmpenie şi întrebându-se dacă acea explicație era suficient de neinteligibilă pentru a fi acceptată fără comentarii de către

celălalt. Dar te-au speriat. Te-ai speriat de nişte sunete. Pot să pară înfricoşătoare, dar nu-ţi pot face rău.

Ezită, amintindu-şi picătura de sânge care-i cursese prietenului său din ureche.

— Atunci, tu de ce nu le-ai auzit? întrebă Virgil.

— Pentru că între noi era o oarecare distanţă – găsi imediat Emanuel o explicaţie, la fel de stupidă. Aşa, mică, era suficientă pentru ca sunetele să fie altfel defazate. Adu-ţi aminte, eu am stat chiar în centru, iar tu mai spre marginea cercului.

— Da, da – se agăţă Virgil de cuvintele celuilalt. Ce straniu!

— Un fenomen foarte rar, dar se poate înţelege. Nişte savanţi, dac-ar veni cu nişte aparate, ar detecta imediat cauza. Oricum, ciudat, foarte ciudat – continuă el să insiste în explicaţia fabuloasă.

Virgil îl privi grav, neîncrezător.

— Eşti sigur de toate astea?

— Uită-te aici – coborî Emanuel vocea, privindu-l intens şi dorindu-şi ca vocea să-i sune convingător. Nu ţi se va întâmpla nimic. Absolut nimic. Te-ai speriat, asta-i tot.

Celălalt oftă, oarecum uşurat.

— Iei ciupercile? continuă.

— Nu. Chiar dacă... mai bine nu.

Emanuel dădu din umeri.

— Cum vrei. Poate ai dreptate, eşti încă speriat. Lasă-le naiba. Nu le iau nici eu, n-am nevoie de ele.

Porniră din nou pe cărare şi în curând ieşiră din pădure.

— O să te las să copiezi la Geografie – promise Emanuel când ajunseră la răscruce.

Virgil părea să-şi fi revenit, lumina soarelui alungase spaimele.

— E OK, dar stăm unul lângă altul. O să avem subiecte diferite.

— Nu contează. Îți fac rezumatul pe o ciornă şi o strecori printre foi.

— O să ai timp?

— Găsesc. Fii atent, eu o să-ți scriu întâi ție rezumatul, abia apoi mă ocup de subiectul meu. Pe urmă ți-l pasez şi-l bagi printre hârtii. Poți apoi să-l pui pe bancă, profesorul o să creadă că e ciorna scrisă chiar de tine. A! Şi cât scriu eu, prefă-te că scrii şi tu ceva...

Până lângă casa lui George puseseră la punct toate detaliile tehnice. Virgil vru să intre primul în curte.

— Stai – zise Emanuel. Eşti murdar pe ureche...

Şi cu un gest scurt, jupui cojița de sânge închegat.

— Mda, e bine – râse el puțin fals. Eşti prezentabil.

Intrară şi se opriră pe verandă.

— Vrei un sirop? Am un sirop de vişine.

Celălalt acceptă.

— Ia loc, duc sculele în magazie şi mă întorc.

— Unde-i taică-tău?

— Nu ştiu, poate sus, cu oile. Dacă vrei, poți să stai în balansoar.

Băiatul îl lăsă pe Virgil pe verandă şi porni către magazie. Dădu uşa la o parte, trânti undeva, în stânga, undițele şi geanta şi bâjbâi prin întuneric către polița unde ştia că se află sticla cu sirop. Auzi un foşnet şi un mormăit sosite de undeva din spatele unui dulap vechi care împărțea magazia în două. Într-o secundă înțelese cine era, dar tăcu şi se retrase prudent cu sticla de sirop în mână. Alergă apoi spre verandă.

— Ține! Vezi sub masă, e acolo apa minerală.

Virgil își prepară siropul sub privirile grăbite ale lui Emanuel.

— De ce te uiți așa?

Emanuel decise să-i spună adevărul.

— Tata e-n pivniță, cred că s-a îmbătat.

Virgil dusese paharul la gură. Gestul îi îngheță o clipă.

— E beat?

— Cred. Nu știu. Hai, bea.

— Și tata se mai îmbată...

Virgil bău paharul până la fund, apoi îl așeză pe masă.

— Ce-o să faci?

— Nimic. E treaba lui. O să aduc diseară oile în curte.

— Bine. Mă duc. Mă ajuți la teză?

— Ți-am promis.

În poartă, băieții se despărțiră, apoi Emanuel merse la magazie și dădu ușa la perete.

— Tată!

Un nou mormăit, urmat de zgomotul unor sticle trântite. Băiatul ocoli dulapul și-l zări pe taică-său așezat pe un scăunel. Se opri drept în fața lui.

— Hai să mergem – zise pe un ton împăciuitor. Hai în casă.

George ridică spre el o privire tulbure, dar nu răspunse. Emanuel dădu din umeri.

— Faci cum vrei.

Pe scăunel, taică-său se clătină o clipă.

— Și tu – zise. Și tu faci cum vrei.

— Hai în casă...

— Nu – se agită George. Am să-ți spun toate... tot... am știut de prima dată...

— Lasă – încercă să-l oprească Emanuel.

— A, crezi că nu contează? Dar *au murit*. Aia e.

Emanuel îl privi mirat.

— Cine?... încercă, prudent.

— Da! Da! El e de vină – nu-l luă în seamă George. Mi-a spus... ştiu, n-am crezut nimic. Am râs. Mă mai duceam... la pescuit... era acolo, dar nu totdeauna. Venea numai când avea chef – sau, dracu' ştie? Când au murit, le-am dus acolo şi i-am strigat: fă o minune, idiotule! Dovedeşte!

George îl apucă strâns de braţ pe băiat.

— Te minte! E plin de minciuni! O să-ţi ia sufletul! Eu... m-am rupt de el, nu vreau să ştiu nimic! Nu te mai duce. Auzi?!

— Bine – încercă băiatul să se desprindă din strânsoare. O să văd. Acum, hai în casă. Hai să te odihneşti...

— N-am nevoie – scrâşni George, dar se ridică, greoi, de pe scăunel. E diavolul. O să-ţi ia sufletul!

— Vino – îl trase Emanuel. Hai să te culci.

— Sunt blestemat – mormăi George, ieşind pe uşa magaziei în curte, iar băiatul tresări, amintindu-şi că auzise asta şi din gura lui Virgil. Şi ce dac-am greşit? Şi ce-am greşit? Am făcut ce trebuia făcut...

Porni cu paşi mari, clătinaţi, spre casă. Reuşi să urce pe verandă şi se aşeză pe un scaun.

— Nu aici – îl mişcă Emanuel. Hai în casă. Aici nu poţi dormi...

— Să dorm – mormăi întunecat George, care-şi urmărea gândurile întortocheate. Dorm deja... el spunea asta... şi mi-a mai spus-o cineva, dar...

Ridică privirea spre Emanuel, parcă uimită.

— Da, zicea că oamenii dorm. Nu, nu el mi-a spus asta. *Celălalt*. Şi eu dorm. Pe Pământ nu-i treaz nimeni. Sau doar aproape nimeni. Şi viaţa e un vis pentru cei ce dorm...

— Nu te mai gândi... – înălţă o palmă băiatul.

— Aşa spunea... să nu mă gândesc, să nu fac valuri... ce idiot! Cum să nu te gândeşti? Au murit, le-am îngropat acolo. Vezi? Nicio minune. Nu există minuni...

Alunecă de pe scăunel. Băiatul îl prinse de braţul drept.

— Ridică-te! Treci în pat! se trezi poruncind cu un glas puternic, imperativ, pe care nu şi-l ştiuse până atunci.

George păru în egală măsură speriat şi confuz. Se ridică.

— Eşti el? Ai devenit deja el? Atunci, dispari de-aici! Mergi în iad, unde ţi-e locul!

— Ştii cine sunt, uită-te la mine – îl privi intens Emanuel.

Într-o secundă, acea stare de calm nesfârşit, de prezenţă rece, obiectivă, înălţătoare, îi umplu spiritul la fel cum i se întâmplase şi în clasă.

— Te-ai îmbătat şi trebuie să intri-n cameră şi să te culci. Asta-i tot. Fă-o!

George îl fixă tulbure, cu acea privire vicleană şi obosită a beţivilor de pretutindeni.

— Îmi spui tu mie ce să fac? Mie nu-mi spune nimeni ce să fac! Nici tu, nici el, nemernicilor!

Pe măsuţă, mâna lui întâlni paharul din care băuse Virgil.

— Ia de-aici!

Azvârli paharul spre Emanuel, dar acesta nu se feri. Clipele se dilatară brusc, umplură aerul. Băiatul privi prin propriii ochi ca printr-o fereastră cu care deja nu se mai identifica, modul în care paharul se mişca, parcă filmat cu încetinitorul, către el. Avu timp să-l studieze, să se mire de refle-

xele născute în esența sticlei (un fantastic de lung moment) de o rază subțire de soare; admiră traseul aparent aleator pe care-l urma, pe peretele paharului, ultima picătură de lichid încă neevaporată şi modul în care întregul obiect se transformase într-un univers în care băiatul simțea forțe, evoluții, materie şi energie şi chiar – dacă stătea să perceapă atent – tremurul fin al unui elementar, aproape insesizabil, rudiment de conştiință.

Calm, detaşat, ridică mâna dreaptă şi prinse fără ezitare paharul.

— Scamatorii – rânji George. Şmecherii. La asta vă pricepeți și tu și el...

Se întoarse şi dădu un brânci uşii, care se izbi de perete. Făcu câțiva paşi în cameră şi se prăbuşi pe pat.

— Eu am dreptate – mai bodogăni. Voi sunteți nebuni. Săracii nebuni...

Băiatul îl privi o vreme din prag, gustând o covârşitoare şi delicioasă senzație de prezență activă. I se părea că e aşezat în chiar centrul acelei prezențe, lucru care-i sugera siguranță şi intangibilitate, pe fondul culorii vii a unei libertăți nelumeşti. Simțurile i se revărsaseră peste maluri: odaia făcu deodată parte din el însuşi, deveni un interior total conştient de sine, din care nu putea fi uitat nici chiar un fir de praf. Totodată, Emanuel percepu ceea ce se afla în spatele lui şi n-avea cum să vadă: curtea, gardul, fântâna, dealul şi punctele mişcătoare ale oilor ce păşteau, lanțul îndepărtat de munți, infinitatea azuriului bolții.

„Să nu gândeşti" – îşi spuse, iar acea altă dimensiune a existenței, proaspăt relevată, se topi uşor laolaltă cu claritatea specială pe care-o conferea. Ochii lui Emanuel reveniră

împăienjenați de vălul realității comune; totul era cum fusese, mai puțin un tremur ciudat, perceptibil clar în spatele lucrurilor – o chemare poznașă, aidoma invitației de-a trage cu ochiul prin gaura unei chei.

„Să nu gândești" – își spuse iar, înciudat. „Și chiar asta am făcut, la naiba!"

Ochii îi căzură pe muchia dulapului. O urmări până sus și, brusc, își aminti de scrisoare. Trase de-afară un scaun și se urcă pe el. Mâna lui pipăi îndelung, dar nu găsi nimic. Nevenindu-i să creadă, Emanuel se agăță de șifonier și se ridică în forță, până când reuși să privească deasupra colțului acestuia. Trebui să admită că degetele nu-l înșelaseră: scrisoarea nu mai era acolo.

CAPITOLUL 5

Teza la Geografie trecuse; trecuse apoi şi o bună parte a săptămânii următoare, dar Emanuel continua să amâne reîntâlnirea cu Martin. Se simţea cuprins într-un vârtej ciudat de evenimente mai mult intuite sau presimţite; colegii păreau să-l ocolească (s-a întrebat de mai multe ori ce naiba le-o fi spus Virgil) şi-şi plecau ochii când încerca să-i privească în faţă; profesorii, iniţial entuziasmaţi de noul lui mod de-a concepe o teză, acum se arătau mai rezervaţi, ca şi când ar fi aflat despre el un lucru neaşteptat şi grav, iar taică-său îl ocolea, pur şi simplu, şi nu-i vorbea altfel decât monosilabic. Zilele treceau plictisitoare, iar băiatul simţea că bate, dintr-un punct de vedere neidentificat, pasul pe loc, descoperindu-se în acelaşi timp mistuit de o nelinişte crescândă, parcă prevestitoare a unui eveniment extraordinar. În privinţa colegilor ar fi putut să întrebe, să se lămurească, dar ceva îl oprea. Îşi pierdea timpul navigând pe net, lăsându-se pradă reveriei în amiezile neclintite de vară sau colindând pe marginea drumului şi pe câmp, lovind cu un băţ florile mici şi albastre ale ciulinilor sau privind fără gânduri în zare, cocoţat în şopron. Uneori adormea acolo sperând că, în vis, va veni cineva să-i descopere lucrurile nevăzute ale lumii. Dar nu se arăta nimeni.

Într-o zi simţi că nu mai putea să rabde neliniştea şi incertitudinile. Sosit de la şcoală, îşi azvârli geanta cu cărţi pe balansoarul de pe verandă şi, renunţând să mai mănânce,

porni aproape în goană către Valea lui Martin. Trecu pe lângă Stânca Lotrilor fără s-o bage-n seamă. Odată ajuns, se aşeză pe iarbă lângă lac şi rămase o vreme nemişcat. Apoi zise:

— O să se întâmple ceva.

Nu-i răspunse nimeni, dar băiatul continuă:

— E un fel de presiune în toate. Şi lucrurile ţipă la mine că o să se întâmple ceva. Le simt, dar nu le aud şi nu-nţeleg. E un fel de conductă care se îngustează şi presiunea creşte, tot creşte. Până la urmă va exista o... o supapă – găsi el cuvântul – dar nu ştiu unde. Sau va sări, naiba, totul în aer.

Privi în jur.

— Hei! Nu spui nimic? Nu te-arăţi? Ai zis că ştii când vin pe-aici!

Vocea păru să i se frângă.

— Am greşit ceva? Am făcut bine? Nu pricep. Tu ştii, sunt sigur că ştii...

Cuvintele îi deveniră şoapte. Privi în jur, sfios.

— Te deranjez?

Niciun răspuns. Doar o pală de vânt trecu vălurind iarba, clătinând uşor frunzele copacilor şi înfiorând suprafaţa lacului.

— Deci, nu vii. Nu mă ajuţi...

Smulse un smoc de iarbă, apoi îl azvârli în apă.

— Nu vrei să vii? Sau... nu poţi?

Aceeaşi tăcere îneca malurile pline de vegetaţie, cerul şi soarele neîndurător. Băiatul se ridică oftând. Se răsuci dezorientat, întrebându-se încotro s-o ia. Ceva îl îndemnă către izvor. Ar putea, cel puţin, să bea. Merse în lungul pârâului până ce ajunse la altarul de piatră şi se sprijini de el cu pal-

mele, privind în golul central din care țâșnea apa. Se aplecă și sorbi până se sătură. Când se ridică, se întrebă cât de adânc era. Luă o creangă lungă căzută pe jos, o netezi rupându-i toate excrescențele și o împinse în izvor. Creanga intră cu totul, dar nu atinse fundul.

„Pare mai degrabă un puț" – gândi băiatul. „Izvorul ăsta poate să te ajute, dacă ai o dorință arzătoare" – își aminti cele spuse de Martin. Ținând strâns bățul vârât în apă, închise ochii și se concentră. Rămase poate un minut nemișcat, ascultând vocea micii cascade. Apoi ceva lovi bățul, iar Emanuel deschise ochii. Trase afară lemnul și-l azvârli departe. „Să fi fost un pește?" – se întrebă mirat. Dar chiar în acel moment zări urcând din adâncuri un obiect dreptunghiular pe care se grăbi să-l apuce și să-l scoată la soare.

Rămase cu gura căscată constatând că era, pur și simplu, o carte. Părea să fi stat în izvor abia câteva secunde: coperțile erau ude, dar apa nu apucase să se infiltreze între pagini. Băiatul citi pe prima copertă: „Contele de Monte Cristo", volumul III. Dintre paginile din finalul volumului răsărea un semn de carte confecționat dintr-un carton gros și care abia se umezise. Emanuel deschise acolo unde se afla semnul și citi:

„– Dragul meu – îi răspunse Valentine – nu ne-a spus oare contele că toată înțelepciunea omenească e cuprinsă în aceste două cuvinte: *Așteaptă* și *nădăjduiește?*"

Băiatul își simți genunchii moi și se așeză pe o piatră, cuprins de o emoție imposibil de descris. Se cutremură și constată că pielea i se făcuse de găină. Privi împrejur, dar toate păreau la locul lor: iarba, altarul cu izvor, statuile și coloanele măcinate de vreme, dormitau împreună în amiaza

senină de vară. Singurul lucru imposibil, terifiant ca un trandafir ce-ar începe să cânte cocoşeşte, era volumul scos din apă. Îl azvârli în iarbă, scuturându-şi mâinile aproape cu greaţă.

„Cred că în sat lumea are dreptate – îşi zise. E un loc rău, locul ăsta. Şi izvorul..."

Îl cercetă atent, fascinat: poate asta era poarta dintre lumi despre care-i vorbise Martin.

Oare unde ducea? De unde izvora, de fapt, apa?

Se ridică şi începu să se îndepărteze privind din când în când peste umăr, de parcă s-ar fi temut că-l urmăreşte cineva. Ieşi din vale şi merse fără să se oprească până la Stânca Lotrilor. Acolo rămase puţin, constatând că movila de pietre pe care o ridicase la prima venire era din nou întreagă. Îi dădu ocol, apoi se aşeză lângă ea şi vorbi. Vocile îi răspunseră melodioase, încărcând aerul cu sunete de orchestră nevăzută.

Porni mai departe, iar când ajunse la marginea pădurii, în răscruce zări o mogâldeaţă. Mai întâi nu ştiu ce să creadă, apoi, apropiindu-se, îl recunoscu pe Virgil, care stătea aşezat pe geanta de şcoală.

— Tu, aici?

Virgil îl privi oarecum vinovat.

— Le-am povestit. Îmi pare rău. Nu ştiu dacă e bine, dar...

Emanuel dădu din umeri.

— Ba nu, stai – îl opri Virgil. Nu e numai asta. Trebuie să-ţi spun...

Se poticni, nereuşind să-şi găsească cuvintele.

— Ce să-mi spui? îl zori Emanuel.

— Sunteți ciudați – îngână Virgil. Şi tu şi taică-tău. De la valea aia vi se trage. Aşa zic toți.

— Prostii – zâmbi îngăduitor Emanuel.

— Nu. Nu sunt prostii. Nenea George era un om normal când a venit în sat. Într-o zi a plecat către munte şi a găsit locul ăla. Pe urmă au început să se întâmple diverse chestii...

— Ce chestii?

— Chestii, lucruri ciudate. Nenea George învățase să facă lucruri ciudate şi se mândrea cu asta. Îi speriase pe toți. Ăi bătrâni ştiau dintotdeauna că-i locul necurat. Cică, pe vremuri, acolo era templul unor demoni.

— Zei – rosti sec Emanuel.

— Ai fost acolo?

— Da.

— Atunci... şi tu...

— Şi eu, ce?

— Te-ai schimbat. Nu vezi? Diavolii întâi îți dau şi pe urmă îți iau tot, aşa zic oamenii.

— Lor ce le-a luat?

— Nu ştiu – plecă ochii Virgil. Eu îți spun doar ce se vorbeşte. De mulți ani nu se mai duce nimeni pe-acolo. E şi un păzitor care nu lasă pe oricine să intre...

— Martin. Da. Pe mine m-a lăsat.

— L-a lăsat şi pe taică-tău. Şi poate şi pe alții.

— De ce pe unii da şi pe unii nu?

— Nu ştiu! De unde să ştiu?!

Virgil îşi dădu seama că ridicase vocea şi răsuflă adânc.

— Cum arată?

— Ca orice om – zâmbi Emanuel. Aşa, de vreo patruzeci de ani; are barbă, e îmbrăcat în haine de pădurar. Mi-a zis că-l cheamă Martin şi că aia e valea lui.

— Valea lui! E diavolul, ascultă-aici!

— Poate – şopti gânditor Emanuel.

— Tu ştii – continuă Virgil – de câtă vreme se numeşte aşa valea aia? Crezi că de zece sau douăzeci de ani? Ăi bătrâni îi ştiu numele de la moşii lor. Aia e Valea lui Martin de sute de ani! Şi tu îţi închipui că ăla are patruzeci de ani?

— M-am gândit şi eu.

— Şi nu-ţi pasă, aşa-i? Acum vii de-acolo. Ce ţi-a mai zis? Ce te-a mai învăţat?

— *Să aştept* – şoviă Emanuel visător. Şi *să nădăjduiesc.*

Virgil îl privi cu gura căscată.

— Ţi-a luat sufletul! Şi lu' tac'tu i l-a luat! Nu e pe treaba lui. Poţi să te superi, dacă ai chef...

— N-am chef.

— Ce?!

— N-am chef să mă supăr. Dar fii liniştit, tu nu mai eşti prins în treaba asta ciudată. Orice s-ar întâmpla, sunt pregătit.

„Numai de s-ar întâmpla odată ceva" – gândi, dar nu mai zise nimic.

— Sunt... am fost prietenul tău...

— Nu mai eşti? tresări Emanuel.

— Nu ştiu. Nu vreau să te părăsesc. Aş vrea să te ajut, dar nu ştiu cum.

Emanuel îl privi deodată altfel.

— Vreau să fii mereu prietenul meu – rosti cu căldură, emoţionat. Dacă voi avea nevoie de ajutor, pe tine o să te chem mai întâi. Deocamdată, nu mi s-a întâmplat nimic, după cum vezi – clătină liniştitor din cap.

— Eşti schimbat, nu-ţi dai seama...

— Ba da, îmi dau. Dar e altceva şi nu-ţi pot arăta de ce şi cum. Sunt chestii pe care trebuie să le trăieşti ca să le înţelegi.

Se miră el însuşi de aerul sfătos cu care rostise cuvintele. Virgil îl privi lung.

— Da, da... Să ştii că nu eşti ca taică-tău.

— Ce vrei să spui?

— Lumea zicea că imediat ce se întorcea din vale mergea la cârciumă, să arate tuturor ce l-a învăţat diavolul...

— Şi ce l-a învăţat? râse Emanuel.

Virgil se destinse şi zâmbi la rândul lui.

— Păi, cică mişca lucrurile cu privirea şi putea ghici o groază de chestii... Îi bătea pe toţi când jucau cărţi, ştia totdeauna cărţile celorlalţi. Când dădea cu zarul, nimerea numai ce-i trebuia. A jucat şi la loto, odată...

— Şi?

— Nu ştiu. Asta s-a întâmplat când a murit maică-ta. Şi acolo a fost o chestie ciudată rău. Era singură şi, când s-a dat jos din pat, se zice că a căzut peste soru-ta şi-a sufocat-o.

— Care soră?

— Nu ştii?

— Nu!

— Chiar nu ştii? îl privi uluit Virgil.

— Uite că nu, nu ştiu!

— Erai mic, aveai două sau trei luni. Maică-ta era bolnavă rău de tot, iar taică-tău a plecat de-acasă, cică la oraş, să joace la loto şi să se îmbogăţească. Nimeni nu ştie dacă a câştigat sau nu, cine să-l mai întrebe? Şi maică-ta s-a dat jos din pat, aşa a stabilit pe urmă poliţia, a alunecat sau a leşinat şi a căzut peste pătuţul surorii tale. A căzut pe ea şi a omorât-o. Le-a găsit moarte în casă pe amândouă.

— Cine?
— Taică-tău, nenea George.
— Virgil, cine ți-a spus asta?
— Mai mulți. Tot satul știe.
— Și eu?
— Tu... văd că nu.
— Lasă... și eu cum am scăpat?
— Erai în alt pătuț, nu dormeai cu ea. Dar când te-au găsit, erai rupt de foame. Până la un an nici n-ai stat aici, te-au dus într-un orfelinat. Taică-tău înnebunise de-a binelea. S-a dus pe urmă și te-a luat de-acolo. De-atunci...
— Ei?
— De-atunci a rămas așa, mai ciudat. Nu-i pasă de nimeni și de nimic. Îl știi doar.

Emanuel a clătinat capul, amintindu-și de cuvintele scăpate de taică-său când se îmbătase în pivniță.

— Cică înainte nu era așa – continuă Virgil. Era vesel, glumea, mergea la cârciumă...

Virgil tăcu. Nici Emanuel nu rupse tăcerea. Priveau în gol, gânditori. Apoi, ca la un semn, se uitară unul la celălalt.

— Nu ți-a zis nimic, niciodată – îngână Virgil.

Era o constatare. Emanuel nu răspunse.

— Asta-i o porcărie. Trebuia să-ți spună.
— Nu știu.
— Cum, nu știi?
— Așa. Poate n-a putut. I-a fost mai ușor să nu vorbească.
— Tot nu-i corect. Nu faci mereu numai ce-i ușor.
— Știu – oftă Emanuel. De pildă, acum.

Virgil îl privi mirat.

— Acum?

— Am fost în vale – îi destăinui Emanuel. N-a apărut, deşi l-am chemat. Nu ştiu ce-nseamnă asta.

Virgil se gândi puţin.

— Poate e de rău.

— Poate.

— Tu ce simţi?

— Că o să se-ntâmple ceva. Nu ştiu ce, dar parcă toate lucrurile îmi spun: o să se-ntâmple.

— Care lucruri?

— Nu ştiu. Lucrurile. Sau viaţa – se miră iar Emanuel auzindu-se. Nu pot să-ţi spun mai mult.

— Crezi că e mai bine să nu-mi spui?

— Tu nu eşti băgat în chestia asta.

— Nu semeni cu taică-tău. El ar fi spus. Se lăuda la cârciumă, aşa zic oamenii.

— Hai să mergem – se grăbi deodată Emanuel. Şi las-o baltă. Cât ai luat la Geografie?

— Nouă, mă, nu mi-a venit să cred! Am copiat ce mi-ai dat, dar habar n-am ce mi-ai scris acolo...

— Mda. E bine.

Copiii coborâră dealul către sat, căutând alte subiecte de dialog. Bârfiră puţin despre o colegă, apoi vorbiră de vacanţă.

— Plec la mare peste o săptămână – se lăudă Virgil.

— Ai mai fost?

— Nu.

— Să-mi povesteşti. Nici eu n-am fost vreodată la mare.

— Dacă vrei, îţi trimit o vedere.

— Mai bine mă suni. Sau trimiţi un e-mail, fă şi tu nişte poze şi ataşează-le. Găseşti tu de unde.

Ajunseră în dreptul casei lui Emanuel.

— Apune soarele, mă duc. Ai mei cred că mă caută, nici nu ştiu unde-am plecat.

Emanuel zâmbi.

— Da, du-te. Deci... am avut o soră. Mulțumesc că mi-ai spus.

— N-ai pentru ce. Poate n-am făcut bine.

— Poate. Dar asta e, acum ştiu. Mâine, când plecăm de la şcoală, ai puțin timp?

— De ce?

— Mă gândeam să mergem în cimitir. Poate ştii mormântul. Sau ai putea să-l afli de la alții, mie mi-ar fi greu să-ntreb...

Virgil îl privi ciudat, apoi dădu din cap.

— Nu ți-am zis...

— Ce?

— Nu e niciun mormânt.

— Nu? îl privi dintr-o parte Emanuel.

— Nu. Mama şi sora ta au fost aduse la capelă. Aşa zic oamenii. Dimineața a venit popa să descuie şi să-nceapă slujba, dar nu le-a mai găsit.

— Cum, nu le-a mai găsit?

— Nu mai erau. Unii ziceau că noaptea s-au auzit nişte zgomote, a venit dimineața şi poliția. Lumea credea că taică-tău le-ar fi luat sicriele. Dar nu s-a dovedit nimic. Doar că...

Emanuel îl asculta cu răsuflarea tăiată.

— Uite, Nerva... ai auzit de el?

— Da, era nebun. A murit anul trecut.

— Pe-atunci, cică nu era nebun – zise Virgil cu voce scăzută. Dar a înnebunit în noaptea aia. Nu se ştie ce-a văzut, de fapt, stătea în răscruce, unde te-am aşteptat eu. A trecut

o căruță mare, neagră, mânată de cineva pe care nu l-a cunoscut. Era noapte, știi – și nici Luna nu apăruse. Căruța a venit din sat și a intrat în pădure. El s-a luat după ea, i s-a părut curios. A povestit a doua zi că a ajuns la...

Virgil se opri și păli.

— Ei?

— A ajuns la... acolo unde eu...

— La Stânca Lotrilor?

— Da – a răsuflat Virgil.

— Nu te mai gândi. Și?

— Căruța a mers mai departe, dar el s-a oprit. S-a-ntors și, când a ajuns în sat, deja nu mai era în toate mințile.

— Ce-a văzut?

— Nu știu. Nu știe nimeni. A spus ce-a putut să spună. Poliția a tot încercat, l-a dus și la un hipnotizator. Acolo a povestit ceva de un călugăr, după care s-a pus pe urlat. Polițiștii au mers în pădure, au fost echipe-ntregi, dar n-au găsit nimic.

— Ce călugăr?

— Ți-am spus că nu știu. Nimeni n-a putut să demonstreze că taică-tău a lipsit de-acasă în noaptea aia. Până la urmă, a rămas în coadă de pește.

— Ciudat – mormăi Emanuel. Dar probabil că unii le mai și înfloresc.

— Poate. Mă duc, e târziu.

— Bine. La revedere. Mulțumesc că mi-ai spus.

— N-ai pentru ce – rosti amărui Virgil. Nu știu dacă...

— Ba da, ai făcut bine. Du-te.

Emanuel împinse poarta și se opri în pragul ei. Auzi pașii lui Victor depărtându-se și oprindu-se brusc. Se întoarse.

— Cred – îl ajunse şoapta lui Virgil – că le-a dus acolo.

Emanuel tăcu şi aşteptă.

— Cred că le-a îngropat acolo.

— Unde, acolo?

— Acolo – zise încet Virgil. În Valea lui Martin.

— De ce?

— Nu ştiu. Aşa cred. Multă lume crede.

Se răsuci şi se îndepărtă repede, parcă eliberat de o povară. Emanuel rămase o vreme gânditor. Oftă, intră în curte şi închise poarta.

CAPITOLUL 6

Vara urca pe unul dintre stâlpii porții, întruchipată într-o lăcustă verde. Emanuel o privea mişcându-şi picioruşele subțiri, stabilizându-se într-un punct, apoi stricându-şi echilibrul şi mişcându-se către o altă poziție, către un echilibru nou şi, deşi radical diferit, egal sieşi în tiparul profund ce se putea recunoaşte dincolo de modificările succesive şi efemere. Sosise prima zi de vacanță – o vacanță pe care habar n-avea cu ce o va umple. Încă de dimineață taică-său plecase cu te miri ce treburi prin sat şi-l lăsase acasă. Faptul nu prea conta, George evitând mereu, pe cât posibil, să-i vorbească şi ocolindu-l ori de câte ori putea, însă absența acestuia îi dădea lui Emanuel sentimentul că e abandonat de absolut toată lumea. Datorită acestui lucru se simțea, în mod ciudat, obosit. Intră în casă şi se aşeză pe un scaun, în camera lui, privind pe fereastră. Îşi impuse să nu se gândească la absolut nimic şi, treptat, atenția i se ascuți. Închise ochii şi încercă să vadă, utilizând alte organe de simț, obiectele din odaie. Începu să respire alert, simțind aerul intrând şi ieşind din plămâni, cumva, de parcă l-ar fi pipăit cu degetele. Din aproape în aproape, atenția îl făcu să perceapă sunete subtile, mici trozniturі ale mobilei, reverberații ale unor zgomote strecurate dinafara camerei; curând i se păru că aude până şi altfel imperceptibilul foşnet al firelor de praf care se învârteau prin aer. Deveni o prezență sensibilă; în spatele pleoapelor se făcu lumină şi descoperi acolo culori imposi-

bile, culori nepereche şi de nemărturisit, atât de pure încât nu puteau să se amestece între ele sau să se lase umbrite într-un mod oarecare. Atenția îi fu atrasă într-un târziu de zgomotul porții care se mişca. Ştiu că s-a întors taică-său, dar acest lucru, ținând cont de starea specială în care se afla, îl lăsă perfect indiferent. În clipa următoare, însă, o voce cunoscută – vocea poştaşului – ajunse până la el:

— Vă caută un domn...

— Spune-i că nu sunt acasă – se auzi, răguşită, vocea lui George.

— Asta nu se poate, a zis că trebuie să...

— Nu.

Poarta se trânti. Emanuel presupuse că poştaşul rămăsese afară, cum se întâmpla de obicei, dar îşi dădu imediat seama, după sunetele care soseau marcând paşii celor doi, că nu era aşa.

— Domnu', staţi, o să vină aici...

— Zău? Şi tu de ce-ai intrat, te-am invitat eu?

George, din morocănos, părea că devenise agresiv.

— Plec, plec imediat – rosti împăciuitor poştaşul. A zis că din partea lui Zane. Eu nu ştiu cine e Zane, dar mi-a zis c-o să pricepeți...

— Bine. Pricep. Pleacă.

— Şi ce să-i spun?

— Ce vrei. Nu-mi pasă.

— A zis...

— La dracu'! Nu vezi că n-am chef de nimeni?

Urmă sunetul tropăit al unor paşi care urcau scara către verandă, apoi uşa de la ultima cameră se trânti cu un zgomot sec. Emanuel auzi de afară un oftat – al poştaşului – şi,

după câteva secunde un alt fel de paşi, uşori şi puţin târşâiţi, ce se îndreptau către poartă. Apoi paşii se opriră, poarta scârţâi puţin în balamale, urmă un mic „clic" şi sunetul paşilor deveni atât de fin încât, dacă băiatul nu s-ar fi aflat într-o dispoziţie specială, nu l-ar mai fi putut auzi. În cele din urmă, toate sunetele se topiră în fundal. Emanuel stătea şi asculta în continuare fără să-şi pună nicio întrebare, fără să se mire sau să încerce să înţeleagă ceva. Avea sentimentul că e protejat de o forţă invizibilă; absolut nimic dinafară nu îl putea atinge şi nimic nu merita să fie înţeles, rămânând prea mărunt pentru a conta. Simţi apropierea lui George cu mult înainte ca omul să apese pe clanţa uşii dintre camera a doua şi camera în care se afla. Speră, totuşi, că nu va fi luat în seamă.

— Aici erai?

Băiatul dădu uşor din umeri, încercând să pară apatic.

— Iar visezi cai verzi pe pereţi? N-o să mai ai prea mult timp de asta: ne vin rudele.

Emanuel tresări şi-l privi atent. George rânjea, aşteptând ca fiul său să-l întrebe ceva, dar acesta simţi intenţia şi se hotărî s-o ignore.

— A, te faci că nu te interesează? Aşa crezi, că nu te interesează? Poate o să mă distrez şi eu un pic, mai ştii?

Îi întoarse spatele şi ieşi fără să trântească uşa, ceea ce pe băiat îl intrigă.

„Chiar vine vreo rudă?" – se întrebă. „Noi n-avem rude. Sau avem?"

Se ridică de pe scaun şi merse să deschidă cealaltă uşă, dinspre verandă. Soarele scălda curtea şi crea o stare de zăpuşeală mai puţin obişnuită pentru luna iunie. Emanuel coborî cele trei trepte atent, parcă numărându-le.

„Ce fel de rude avem?"

Se gândi să-l ajungă din urmă pe poştaş şi să-l întrebe, dar omul dispăruse demult în direcţia satului.

— Deci, te interesează – auzi îndărăt vocea lui George.

Se întoarse. Taică-său se rezema de unul dintre stâlpii verandei.

— Nu ştiu – zise Emanuel. Cine vine?

— Ai o verişoară – surâse, dulce-acrişor, George. Şi eu un verişor. Speram să nu-l mai văd niciodată.

— Vin aici?

— Doar ea. Cel puţin aşa mi-a scris Zane. Sau, dracu' ştie. A adus-o cineva. Nu te bucuri?

Băiatul îl privi fix.

— Tu nu te bucuri.

— Nu – recunoscu George.

Rămase o vreme cu privirea pierdută undeva, în marginea zării.

— N-am chef de nimeni – rosti cu voce înăbuşită, parcă trăgând o concluzie.

Emanuel se gândi puţin.

— Ce facem?

Simţea nevoia unui front comun cu taică-său în faţa acestei situaţii noi.

— Ah! mârâi George, batjocoritor, refuzând apropierea implicată în întrebarea băiatului. Eşti cam neajutorat!

Emanuel îşi muşcă buzele şi nu mai spuse nimic. Privi, la rândul lui, în zare o vreme, cu faţa împietrită. Apoi păru să se relaxeze şi începu să râdă. Taică-său îl privi contrariat.

— De ce râzi?

Emanuel râdea în continuare şi nu părea să-l ia-n seamă.

— De ce naiba râzi? Încetează! Ai înnebunit?

— Scrisoarea a produs evenimentul sau scrisoarea a fost produsă de eveniment? îl privi Emanuel, oprindu-se din râs şi simţindu-se inspirat, aşa cum, în mod firesc, vârsta nu i-ar fi permis. Era mai simplu să răspunzi, dar e mai bine că n-ai făcut-o – altfel, ce motiv ai mai găsi acum să te vaieţi?

— Vrei să zici că am căutat-o cu lumânarea? Asta vrei să zici?

George îl măsură posomorât.

— Bine. Poate. Poate-am greşit. Am crezut că... uite, – oftă – n-am altă rudă decât pe acest Zane. Am crezut că îşi va închipui că scrisoarea nu m-a găsit. Că sunt plecat sau mort – sau, dracu' ştie. Sau va înţelege că *n-am chef.*

— De fapt, ce ţi-a scris?

— Că pleacă în străinătate.

— Şi?

— Are o fiică. Nu putea s-o ia cu el.

— Ah – îngână Emanuel. Am crezut...

— Ce?

— Ai zis de un verişor şi o verişoară.

— Şi ţi-ai închipuit că sunt frate şi soră? Ha, ha!

— Da – îl asigură, cu prefăcută candoare, Emanuel.

— Ai greşit. E fie-sa. E vară cu tine, dar de gradul doi. Când o să te faci mare, poţi să te-nsori cu ea, dacă ai chef – adăugă George maliţios. Şi uite-aşa, averile noastre or să rămână în familie...

Emanuel se trezi blocat de replica neaşteptată şi înghiţi în sec.

— Suntem bogaţi, nu-i aşa?

În ochii tatălui său se aprinse un licăr scurt, dar apoi o undă mohorâtă şterse strălucirea scăpată din frâu.

— Crezi?

— Cred – zise calm băiatul. Dar nu contează. Ce facem acum?

— Nimic. Nu schimba vorba. De ce crezi că suntem bogați?

— Fiindcă în fiecare lună vine un plic de la bancă – explică Emanuel.

— Şi dacă e o factură?

— Nu e factură.

— De unde ştii?

— Nu te vaieți când o primeşti.

George îşi muşcă buzele să nu râdă. Clătină din cap.

— Mda. Deci, ce facem?

— Nimic. Aşa ai spus.

— Poate ştii mai bine – insistă George, încercând să-l provoace. Poate ai o idee cum putem rămâne şi noi liniştiți vara asta?

— Nu.

Emanuel îngustă ochii.

— Nu putem să facem nimic. Nu mai e timp.

Arătă cu degetul peste poartă, către şosea. O fetiță trăgea prin praf un geamantan. În spatele ei, poştaşul părea că încearcă s-o convingă să-l lase s-o ajute, dar fetița dădea cu încăpățânare din cap şi continua să înainteze. În cele din urmă, încuietorile geamantanului cedară şi un val de obiecte multicolore se vărsă în mijlocul drumului. Poştaşul se luă cu mâinile de cap.

— Vai, – îl auziră – acum ce facem, cum le mai adunăm?

— Le punem cum au fost – rosti fetița, hotărâtă.

Începu să adune lucrurile, să le scuture şi să le împăturească. Era, totuşi, greu de crezut că vor mai încăpea în în-

tregime în geamantan. Cei doi Alan priveau cu interes scena. George îl înghionti pe băiat:

— Nu te duci s-o ajuți? I-ai face o bună impresie.

— Nu – răspunse Emanuel. Nu-mi pasă de impresiile ei.

Continuară să privească pe deasupra gardului, în vreme ce fetița, ajutată de poştaş, reuşi cu greu să reînchidă geamantanul. Încăpuseră toate, în afară de două-trei hăinuțe pe care fata le luă pe braț.

— Lasă-mă, domnişoară, duc eu bagajul, e mai bine – insistă poştaşul.

Parcurseră ultima sută de metri până la poarta casei într-un singur minut. Omul intră primul, împingând înainte geamantanul. Privi spre cei doi, uşor încurcat.

— V-am adus-o – zise. Trebuie, aşa mi-au zis la primărie. Acum, faceți ce vreți. Ziua bună.

Se răsuci, deschise iar poarta şi se grăbi să plece fără să se uite în urmă. Calmi şi deopotrivă de atenți, Alan tată şi fiu îl urmăriră până dispăru departe, acolo unde drumul cotea uşor spre miazănoapte, mărginit de alte proprietăți. În tot acest timp, fetița îşi muta nerăbdătoare greutatea corpului de pe un picior pe celălalt şi-i măsura intrigată. Abia când poştaşul nu se mai zări părură s-o ia în seamă. Totuşi, câteva secunde lungi niciunul dintre ei nu vorbi, mulțumindu-se s-o cântărească din ochi critic, cu acea uitătură cu care, la un târg de vite, cumpărătorul caută să se asigure că marfa pe care doreşte s-o cumpere n-are niciun cusur. Uşor intimidată, fetița fu prima care deschise gura.

— Bună ziua. Bine v-am găsit...

Urmară alte câteva clipe de tăcere care-i accentuară stânjeneala, apoi Emanuel strâmbă din nas şi răspunse:

— Eşti sigură că ne-ai găsit bine?

George rânji.

— Asta e. Ai venit – asta e. Pune geamantanul pe verandă.

— Şi nu te-atinge de balansoar – o preveni băiatul.

— O să te culcăm undeva – continuă George. Găsim un pat. Ţi-e foame?

— Mmm, nu – răspunse fetiţa, care părea să nu înţeleagă ce se întâmplă.

— Bine. Pune geamantanul şi mai vorbim.

O privire târând bagajul pe scări şi împingându-l lângă perete, aproape de uşa camerei din mijloc. Azvârli peste el hăinuţele pe care le purtase pe braţul stâng şi se întoarse.

— Nu sunteţi chiar cavaleri – constată prevenitor, cu voce joasă.

— Poate – făcu George, privind intenţionat aiurea spre cer – pentru că taică-tău te-a expediat aici fără ca eu să fi apucat să consimt asta.

Fata îi privi alarmată:

— Cum adică?

— Adică, – explică Emanuel – ai picat aici ca musca-n lapte. N-are rost să începi să plângi – se grăbi să adauge, văzând-o că se bosumflă.

— S-o crezi tu că-ncep să plâng!

Se înfuriase, îşi muşca buza de jos, iar ochii îi scăpărau. Emanuel se trezi că-i admiră atitudinea zbârlită.

— Bine, nu plângi – admise. E OK.

— Trebuie să plec?

George interveni:

— N-ai unde să pleci. O să stai cu noi. Când se-ntoarce taică-tău?

— În septembrie...

— Bine, o să stai aici până-n septembrie. Dar aş vrea să deranjezi cât mai puțin. Noi – şi aruncă o privire ironică spre Emanuel – suntem oameni liniştiți, retraşi, fiecare cu treburile lui...

— N-o să vă deranjez – promise fata, cu un aer deopotrivă naiv şi serios.

— E bine. O să stai în camera de la mijloc. Văru-tău stă la drum, iar eu în camera de lângă bucătărie. Îți convine?

Văzând-o dând din cap, continuă:

— În acest caz, du-ți bagajul în casă. Uşa camerei tale e chiar aia lângă care l-ai lăsat – preciză, aproape didactic, George. Putem chiar să blocăm uşile dintre camere, acum e vară, circulăm pe verandă. Hai, du-te. Sau, stai – o opri. Eu sunt George, el e Emanuel. Cum te cheamă?

— Valentina.

— Nume de artistă (Emanuel chicoti). Du-ți bagajul şi vino în bucătărie. Noi n-am mâncat. Zici că nu ți-e foame, dar poate guşti câte ceva.

O lăsară să se chinuie iar cu geamantanul şi se îndreptară spre bucătărie. Intrară şi se aşezară la masă.

— Bună treabă – râse George uşor. Ei, ce părere ai?

— Nu ştiu – răspunse sincer băiatul. Niciuna, cred.

— Nu ți se pare caraghioasă?

— Ba da, uneori. Dar...

— Uneori?! Pare să nu priceapă mai nimic din ce i se-ntâmplă!

— Poate se preface.

— La vârsta ei? De unde-atâta minte?

— Câți ani are?

— Nu ştiu. E mai mică decât tine. Vreo nouă sau zece...

— Întreab-o.

— Întreab-o tu. Eşti timid cu fetele?

Emanuel miji ochii şi strânse dinţii, simţindu-se atins.

— N-ai spus că nu înţelege nimic?

În acel moment, Valentina deschise uşa.

— Deci – mormăi George schimbând rapid subiectul – cred că putem începe cu supa. Eşti drăguţă s-o pui la încălzit?

Fata îl privi uimită.

— Adică...

— Adică – explică fals amabil George – s-o scoţi din frigider, s-o pui pe aragaz şi să-l aprinzi...

Valentina roti ochii, zări frigiderul. Merse şi îl deschise.

— Ce culoare are oala cu supă? Aici sunt două oale.

— Una vişinie.

— Cea de sus?

— Da, cred că da.

Fata puse oala pe aragaz.

— Ăsta cum se-aprinde?

— Ai un aprinzător lângă el. Îi apeşi trăgaciul... aşa, acum îl duci sub oală şi deschizi gazul.

— Nu arde.

— Înseamnă că butelia e închisă. Deschide-o. Aşa. Acum ia şi tu din dulap două farfurii şi două linguri. Sigur nu mănânci? Bine, pune-le pe masă. În cutia aia de lemn sunt nişte pâini. Ia una din ele.

Fata urmă, ascultătoare, instrucţiunile.

— Ia vezi, supa s-a încălzit? Un pic? Mai las-o. Ia o pauză. Plimbă-te, priveşte pe geam... Oricum, se va încălzi destul de repede. A, ia vezi, în sertaru' ăla nu e un plic cu piper?

L-ai găsit? Bravo, pune-l pe masă. Adu supa... Arde? Nu aşa, apucă de toarte, poţi să iei şi şervetu' ăla... pune-o aici, la mijloc. Pe perete, acolo, e un polonic. Vrei să mi-l dai? Dacă nu mănânci, stai undeva, ia un scaun...

George rupse pâinea şi-şi umplu farfuria cu supă. Apoi făcu semn către Emanuel, iar acesta îi repetă gesturile. Începură să mănânce liniştiţi, ignorând prezenţa Valentinei, care, după ce-i privi o vreme, îşi îndreptă atenţia spre geam. Mărul din faţa ferestrei avea crengile nemişcate în aerul fierbinte şi la fel de nemişcat al după-amiezii. Dar era plin de fructe, iar fetiţa le privi pofticioasă, trecând cu vederea faptul că erau încă verzi – sau poate tocmai de-aceea.

Emanuel îi surprinse privirea, dar nu comentă. Continuă să mănânce până goli farfuria. George terminase deja când băiatul se sprijini de spătarul scaunului şi întrebă:

— Mai avem şi altceva?

— Tocană, de ieri. Fii drăguţă, cum ai zis că te cheamă?

— Valentina.

— Aşa, Valentina, deschide frigiderul şi pune şi tocana pe aragaz.

Fata se ridică ascultătoare.

— Aprinde aragazul. Trebuie să mesteci în ea mereu, să nu se afume. Vezi, acolo, e o lingură de lemn. Nu aia, cealaltă, mai albă. Aia e de rântaş.

O urmăriră amândoi, calmi, un minut sau două, cum amesteca mâncarea.

— Destul – hotărî George. Pune-o aici. Aşa, cu şervetul. Închide aragazul. Şi de la butelie. Lasă, o să verific eu cât e de strâns. Adu alte farfurii şi ia-le pe-astea, pune-le-n chiuvetă. La robinetu' ăla nu curge apă. Ai o oală acolo, ia vezi,

mai are apă? Toarnă cu cana, ai şi nişte detergent. Buretele e prin chiuvetă, găseşte-l şi tu...

Îşi puseră în farfurii câte două linguri de tocană. Valentina spălă farfuriile şi le clăti.

— Unde le pun?

— Acolo de unde le-ai luat. Sau, nu, lasă-le pe margine. Hai, ia-le şi pe-astea, am terminat.

Chiuveta era destul de înaltă, iar fata abia ajungea. Când turnă apă peste farfurii, cana îi alunecă dintre degete.

— Dacă spargi vreuna va trebui s-o plăteşti – comentă sarcastic George.

Fata nu se întoarse, dar apucă iar cana şi o aşeză lângă chiuvetă. Cu amândouă mâinile se apucă să frece farfuriile. Când termină, le clăti puţin, apoi le aşeză peste cele de supă. George se ridică, veni aproape şi privi critic.

— Astea nu sunt farfurii spălate. Tac'tu nu te-a-nvăţat nimic? Ia buretele şi şterge petele alea de grăsime!

Valentina îşi muşcă buzele, dar nu comentă. Luă din nou la spălat farfuriile, simţind în ceafă tot timpul privirea lui George.

— Aşa e mai bine – rosti acesta, intenţionat aspru. Scurge-le puţin şi du-le în dulap. Iar acum curăţă masa de firimituri şi dă o mătură pe jos...

Emanuel privea atent scena, uşor amuzat. Simţea că George îşi bate joc de fată, dar faptul îl lăsa indiferent. Avea sentimentul că asistă la o piesă de teatru în care nu atât subiectul conta, cât mai ales jocul actorilor.

— Acolo e un făraş, adună pe el. La coşul de gunoi, e sub chiuvetă... Uite, vezi? Ai reuşit. Ce fată harnică! – păru George că se minunează. Ştii să faci cafea? Nu? Hai să te-nvăţ. Uite,

– continuă cu glas dulceag – în dulap, pe lângă farfurii e un ibric. L-ai găsit? Umple-l pe jumătate cu apă. Ia din găleata de după uşă, aia e de băut. Gata? Acum pune ibricul pe ochiul mic al aragazului şi aprinde-l. Ştii cum. Şi de la butelie. Aşa. Colo, pe poliţă, e cafeaua şi e şi o pungă de zahăr. Linguriţa e-n zahăr, desfă-l. Pune două linguriţe de zahăr în apă. Acum aşteaptă să fiarbă. Mai mestecă, să se dizolve. Aşa...

Emanuel simţea tensiunea crescând în aer. Se întrebă cât va mai răbda fata. „Dacă rabdă până la sfârşit – socoti el – a pierdut. O să ne facă toată vara menajul. Dacă se revoltă, iar a pierdut. Tata o să-şi bată joc de ea mereu şi o s-o facă să se simtă o handicapată. Aşadar – concluzionă – a pierdut oricum, n-are de ales".

— Fierbe? îl auzi din nou pe George. Pune trei linguriţe de cafea şi ia-l repede, că va da în foc!

Valentina scoase din pungă prima linguriţă de cafea, dar când întinse mâna spre ibric păru să-i lovească din greşeală coada. Vasul se clătină şi se vărsă, stingând flacăra. Câţiva stropi mari de apă clocotită săriră, împroşcând-o pe braţul drept.

— Toanto! pufni George.

Valentina se clătină ca sub o lovitură; trânti linguriţa peste ibric şi, fără să-i mai privească, alergă pe lângă ei, împinse uşa şi se năpusti afară. Emanuel îi urmări cu urechea paşii pe verandă şi prin curte; urmară apoi câteva secunde lungi în care doar fâsâitul uşor al gazului scăpat din butelie continua să tulbure liniştea. Calm, George se ridică, închise butelia şi reaşeză ibricul pe grătarul aragazului. Apoi se întoarse către Emanuel şi rânji.

— Începe bine...

— Ai exagerat – rosti rece Emanuel. Dacă o mai şi băteai, tacâmul era complet.

George râse cu gura până la urechi.

— Ha, ha, nu m-am gândit! Trebuia s-o opresc când a luat-o la fugă şi să-i dau două la fund...

— S-a ars – zise băiatul. I-a sărit apa fiartă pe mână.

— Nu i-am făcut nimic – se scuză George. Nu s-a ars din cauza mea.

— Eşti sigur? îl ţintui Emanuel cu privirea. Mi s-a părut...

Ochii lui George se îngustară.

— Ce ţi s-a părut? mârâi.

Băiatul se gândi puţin.

— Ai intimidat-o – şovăi. Era nervoasă şi speriată. Ai ştiut că urma să se întâmple ceva.

— Câtă perspicacitate! Nu cumva *ai ştiut şi tu* că urmează să se întâmple ceva?

— Poate că da – recunoscu Emanuel. Dar nu chiar aşa.

Făcu o pauză, măsurându-l pe George din cap până-n picioare.

— Cred că trebuie să vedem ce-a păţit.

— O să-i treacă. Sau... bine, hai. Du-te şi vezi ce are.

— De ce eu?

— De ce nu tu?

— Fiindcă nu eu...

— Nu tu, ce? Ia ascultă: ai asistat şi te-ai amuzat. Puteai să intervii şi să mă opreşti.

— M-ai fi ascultat?

— Poate n-o să crezi: da, m-aş fi potolit. O lăsam în pace. N-aveam chef să mă mai cert cu tine. Şi acum, cară-te de-aici şi fă ce vrei!

George turnă în ibric altă apă şi aprinse aragazul. Emanuel îl urmări făcându-şi cafeaua, în timp ce îşi descoperi iar simţurile ascuţindu-se tulburător. În cele din urmă se ridică şi porni spre uşă.

— Tinctura de iod e-n dulăpior, pe verandă – îl ajunse din urmă vocea lui George. E şi nişte pansament, descurcă-te.

Emanuel merse la dulăpior, se înarmă cu sticluţa de tinctură şi cu un plic de pansamente sterile şi porni în căutarea fetiţei. Se învârti puţin prin curte, dezorientat, apoi i se păru că aude ceva dinspre magazia de lemne. Când intră în umbra acoperişului, o zări stând pe un butuc şi privindu-l fix.

— Te-ai opărit – zise. Îmi pare rău.

Nu primi niciun răspuns, aşa că înaintă până lângă ea. Înţelese că, de fapt, fetiţa nu-l privea: ochii îi înmărmuriseră către perspectiva însorită a dealului pe spinarea căruia şerpuia drumul.

— Valentina – şopti Emanuel. Îmi pare rău... *chiar* n-am vrut să... n-a vrut nimeni...

— Minţi.

Băiatul oftă şi clătină din cap.

— Aşa e tata uneori. Eu îl ştiu, cu mine nu-i merge. A vrut doar să se amuze. Îi pare rău.

— Minţi.

Fata rostea cuvântul cu un calm îngheţat, în faţa căruia Emanuel se simţi deodată neajutorat.

— De ce crezi că mint?

Valentina strânse buzele şi nu răspunse. „Este prea evident – gândi băiatul cu amărăciune – că mint. Şi un copil de grădiniţă s-ar prinde".

— Ai dreptate. Mint. *Trebuie* să mint, iar tu *trebuie* să te prefaci că mă crezi.

Reuşi s-o facă să-l privească.

— De ce trebuie?

— Din convenienţă. Din politeţe. Naiba ştie. N-ai decât să mai fii o vreme supărată pe noi, asta-i altceva. E normal. Dar trebuie să te prefaci că mă crezi. Trebuie – respiră el adânc – să-mi accepţi scuzele.

— Şi pe urmă?

Avea ochii umezi şi mari; părea că aşteaptă un ajutor.

— Ai plâns?

Fata scutură din cap şi se înfurie.

— Eu nu plâng niciodată! Cară-te de-aici şi lasă-mă-n pace!

— Bine – oftă Emanuel şi se aşeză, la rândul lui pe o buturugă. Plec, dar greşeşti. Vreau să văd ce-ai păţit. Am adus...

— Nu mă interesează. Lasă-mă-n pace!

— Mai ai ceva treabă azi? schimbă brusc băiatul tonul şi subiectul discuţiei.

Reuşi din nou s-o facă să-l privească.

— Merg undeva, continuă el, într-un loc special. Nici nu ştiu dacă e bine să te iau, dar...

Păstră câteva clipe de tăcere, ca să-i întărâte curiozitatea.

— Drumul ăla – arătă. În vârful dealului se desparte. Dacă o iei la stânga, ajungi în locuri foarte ciudate. Oamenilor nu le place să meargă acolo.

Se opri iar, pândind o întrebare din partea fetiţei, dar aceasta nu rosti niciun cuvânt.

— Se zice că sunt locuri bântuite. E o pădure plină de ciuperci, apoi un loc cu stânci uriaşe. I se spune Stânca Lotrilor.

Dacă mergi mai departe, găseşti o trecătoare şi, dincolo de ea, o vale secretă. Se numeşte Valea lui Martin.

— Dacă e secretă, cine i-a dat nume? pufni fata.

— E secretă într-un anume fel. Nu pot să-ți explic, trebuie să vezi. Mergi?

— Nu.

— De ce? întrebă Emanuel, descumpănit.

— Pentru că – răspunse ea cu un accent sarcastic – nu e nimic deosebit acolo. Un drum prin pădure. Vrei să vă iert, asta-i tot. Bine, vă iert. Asta vrei, nu?

— Nu – răspunse repede băiatul. Nu vreau să mă ierți. Vreau să înțelegi.

— Ce să înțeleg?

— Nu ştiu – şovăi gânditor Emanuel. Îl străbătu o imagine – poate o amintire sau o viziune. *Aşteaptă şi nădăjduieşte...* – şopti abia perceptibil. Apoi o privi, uimit de legătura pe care o crease în minte.

— Te cheamă Valentina!

— Ei şi?

— Aşteaptă şi nădăjduieşte – murmură iar.

— Ce?!

— Nimic. O să vedem. Hai să mergem.

— Nu merg.

— Dacă vrei, te implor – rosti cu o mină serioasă Emanuel. Te implor să mergi cu mine. Vii?

Fata deschise gura, apoi o închise la loc. Îl privi în ochi, mai întâi cu neîncredere, apoi cu o nuanță de curiozitate. În sfârşit, se hotărî.

— E departe?

— Da. Ai altceva de făcut?

Fetița șovăi din nou o clipă, apoi răspunse:

— Nu.

— Hai, atunci. Nu-i nevoie să luăm nimic la noi. Poate o undiță.

— Ce vrei să faci cu undița în pădure?

— E şi un lac. Sunt şi ciuperci.

Valentina strâmbă din nas.

— Poți să te otrăvești.

— Le cunosc, ştiu care sunt bune. Hai.

— Nu-i spui lu' taică-tău?

— Nu. E mai bine să nu ştie...

Emanuel înțelese că fraza pe care tocmai o rostise avea să fie hotărâtoare. Urmau să împărtăşească un prim secret comun, un lucru care putea să-i apropie. Emanuel se simțea puțin vinovat de faptul că fusese complice la scena din bucătărie. Şi mai ştia că vor petrece, vrând-nevrând, împreună lunile vacanței; chiar dacă fata nu i se părea o ființă interesantă, era mai bine să se împace cu ea în tot acest interval. Totuşi, nu izbuti să-şi conştientizeze motivul pentru care se hotărâse s-o ducă tocmai în Valea lui Martin. Ar fi putut să-i propună orice alt loc.

Chiar, ce l-a apucat?

Nu, n-ar fi trebuit să facă asta. Acel loc nu era un simplu secret – era secretul cel mare. Fir-ar să fie, acum nu mai putea să dea înapoi!

„Bine – îşi zise. O duc până la Stânca Lotrilor. Acolo o să-i spun că e târziu şi că nu e bine să ne prindă noaptea pe drum. O să mergem altădată în Valea lui Martin.

...Aşteaptă şi nădăjduieşte...

Hm! Ciudat!..."

Îşi scoase din magazie bățul de undiță preferat şi-l cântări gânditor în palmă. „De ce mai iau undița? Doar am hotărât deja că nu merg până acolo... Bine, hai. Dar poate o pun pe ea s-o care..."

— Ştii să pescuieşti?

Fata clătină din cap afirmativ.

— Atunci, ține! Eu iau plasele pentru ciuperci.

„Uf! – gândi. Iar greşesc".

— Sau ia tu plasele, sunt mai uşoare, lasă-mă pe mine cu bățul...

„Ce chestie tâmpită!"

O privi întinzând brațul către pungile de plastic. Pe antebraț şi mai sus de cot pielea era împestrițată de câteva pete de un roşu strident. „O să facă băşici"...

— O să faci băşici, ar trebui...

— Nu-i treaba ta!

Emanuel renunță.

— Bine, cum vrei tu. Hai să dispărem până nu-ntreabă tata.

O împinse uşor către poartă şi închise în urmă uşa magaziei. După câteva clipe erau deja pe drum. Până-n vârful dealului merseră în tăcere; fetița privea în jur şi părea să-i placă lucrurile pe care le vedea. Acolo se întoarseră să privească spre sat.

— Uite – îi arătă Emanuel. Acolo e şcoala, o vezi? Şi acolo magazinul general...

Îi mai arătă câteva din obiectivele satului, dar Valentina părea să-l urmărească doar din politețe. În cele din urmă, îl întrerupse:

— Şi acum?

— Acum o luăm la stânga.

— La dreapta ce-i?

— Moara lui Dumnezeu...

Fetița îl privi circumspectă:

— Glumești?

— Nu, așa-i zice. Ajungi întâi la Crama lui Aron, e un loc părăsit, ne mai jucam pe-acolo când eram mici... – rosti cu ușoară superioritate Emanuel, parcă vrând să sublinieze diferența de vârstă dintre ei.

Apoi continuă, părându-i că a prins momentul cel mai bun pentru deturnarea expediției:

— Vrei să mergem acolo? Se zice că Aron și-ar fi ascuns pe lângă cramă comorile – rosti cu un glas pe care și-l dori cât mai misterios. A fugit din sat pe vremea războiului și nu s-a mai întors. Toată lumea le-a căutat, au săpat peste tot...

— Nu.

— Ce, nu?

— Nu mergem acolo. Dar povestește-mi.

— Ei, – se simți dezamăgit băiatul – dacă treci de cramă intri în Valea Neagră, e o pădure de aluni, însă alunele se coc abia prin august. Treci pe podul de peste Apă și ajungi la Moara lui Dumnezeu.

— De ce-i zice așa?

— Nu știu. Poate pentru că e și ea tot a nimănui. Unii-i mai zic și moara veche.

— Și moara nouă unde e?

— Care moară nouă?

— Dacă asta e moara veche, înseamnă că e și una nouă.

Emanuel râse.

— Cred că nicăieri. N-am auzit de altă moară. Tata face singur pâinea, dar alții o iau de la magazin, o aduce patronul de la oraș. Hai, mergem?

— De ce-şi face tatăl tău singur pâinea?

— Nu ştiu. Zice că e mai sănătoasă, dar poate-a spus aşa, într-o doară.

— Alţii ce zic?

— Nu i-am întrebat...

Copiii se afundaseră în pădure şi sporovăiau vrute şi nevrute. Într-un târziu, Emanuel o preveni:

— Uite-acolo... le vezi?

— Alea sunt ciuperci?

— Doar nu libelule! Alea sunt două... ia să văd... ba chiar trei mânătărci calitatea-ntâi! Ţine plasa!

Pe măsură ce înaintau în pădure, ciupercile apăreau în număr tot mai mare.

— A cui e pădurea asta?

— A nimănui, cred – răspunse Emanuel. A statului.

Se încruntă când îşi aduse aminte că şi Virgil îi pusese aceeaşi întrebare.

— Uite-acolo! râse fata.

Neplăcerile prin care trecuse păreau să n-o mai afecteze. Acum zburda prin pădure, trăgând după ea plasa tot mai voluminoasă.

— Hei! strigă. Hei, hei, hei! Pădurea asta n-are ecou? Ce zici, ne jucăm de-a „v-aţi ascuns"? Pe pariu că nu m-ai găsi niciodată!

Emanuel râse şi el.

— Dacă vrei, ne jucăm.

Se gândi că în felul acesta vor mai întârzia.

— Sau, ştii? Mai bine nu! pufni fata, trântind plasa ce devenise grea. N-am putea să le lăsăm undeva şi să le luăm la-ntoarcere?

— Ba da – făcu, cam fără chef, Emanuel. Dacă vrei, le ascundem.

— Tu n-ai prea cules. Hai s-o umplem şi pe-aia! Hai, vino!

Îl luă de mână şi-l trase pe lângă cărare, printre ferigi mărunte, răscolind covorul de frunze macerate aşternut în lungul toamnelor.

— Uite-aici! Hei, e una chiar lângă tine, ce stai?

După câteva minute, băiatul rosti uşor plictisit:

— Ştii ce? Umple tu plasa. Eu mă duc să caut o ascunzătoare potrivită, bine? Nu te duce prea departe, poţi să te rătăceşti – îi mai strigă peste umăr.

Emanuel merse o jumătate de minut şi regăsi poteca. În clipa în care păşi pe ea, zări o siluetă apropiindu-se dinspre direcţia către care se îndreptau şi căscă gura mirat. Era un călugăr îmbrăcat într-o rasă veche, maronie şi murdară, şi care păşea alene, sprijinindu-se din când în când într-un toiag de lemn ţinut în mâna stângă. Pe băiat îl intriga culoarea rasei, deoarece toţi preoţii şi călugării pe care-i văzuse până atunci purtau haine negre. De asemenea, găsea nelalocul ei gluga cusută de guler, pe care omul şi-o ţinea trasă peste ochi, abia lăsând să se întrevadă un maxilar proeminent, bine bărbierit.

„Ăsta nu-i călugăr – gândi. Sau este? Am văzut aşa ceva într-un film de epocă..."

Îl aşteptă să se apropie, iar când ajunse lângă el îi dădu bineţe. Străinul se opri, păstrându-şi faţa ascunsă sub glugă, dar băiatul reuşi să zărească în penumbră doi ochi scânteietori care-l cercetau lacomi.

— Bună ziua – repetă, mirându-se singur de propria-i îndrăzneală. Căutaţi ceva?

— Nu eu. Tu cauți ceva – hârâi vocea omului, ușor înfundată. Deocamdată ciuperci, nu-i așa?

— Da...

— Și nu ești singur – păru să chicotească bizarul personaj.

— Sunt cu verișoara mea.

— He, he! Ești sigur că e verișoara ta?

— Ce vreți să spuneți? tresări băiatul.

— Toți oamenii sunt rude între ei. Pe toți ne-a făcut Dumnezeu frați. Păcat că oamenii uită asta atât de des...

Emanuel ridică puțin fruntea, strânse buzele și nu spuse nimic.

— Deci – urmă călugărul – sunteți în expediție. Orice căutare e o aventură... Da, da, aventuri...

Făcu doi pași, părând că vrea să treacă de băiat. Acesta se dădu în lături, dar, în clipa în care ajunse exact în dreptul lui, călugărul întinse mâna dreaptă și-l prinse de umăr. Cu coada ochiului, Emanuel zări degetele osoase, acoperite de o piele asemănătoare pergamentului, care-l apucaseră cu o putere neașteptată – și un semn ciudat, ca o cicatrice adâncă, pe dosul palmei. Se zmuci.

— Să nu-ți fie frică – rosti cu un glas îndulcit deodată călugărul. O să mai faceți și alte expediții – una, mai ales, cu mult mai importantă decât vei crede la-nceput...

Ochii îi luciră fascinant, iar Emanuel încremeni mirându-se că, deși îi despărțea doar lungimea unui braț, tot nu reușea să-i deosebească trăsăturile.

— Dacă ajungeți la Stânca Lotrilor, căutați și peștera...

— E o peșteră?

— Totdeauna – chicoti iar călugărul. Dar oamenii sunt orbi, nu văd adevărul. Poate pentru că nu toți sunt născuți să-l vadă.

Îşi trase mâna de pe umărul băiatului şi o ascunse sub rasă.

— Noi, călugării, vorbim adesea despre păcat şi virtute. Şi noi greşim, să ştii. Mi-au trebuit mulţi ani, da, da...

Păru să se gândească o clipă sau poate îşi amintise ceva.

— Iată secretul – continuă, aplecându-se uşor către băiat. Contrariul păcatului nu e virtutea. *Contrariul păcatului e libertatea...*

Îşi trase gluga, ascunzându-şi faţa aproape complet şi, fără să aştepte ca băiatul să spună ceva, porni pe cărare cu paşi măsuraţi. Emanuel îl urmări cu privirea, contrariat, până când trunchiul unui stejar uriaş îl ascunse.

— Hei! Hei, domnule! strigă. Mergeţi în sat?

Alergă după el. Ajunse în câteva clipe la stejar şi-l ocoli, dar în spatele copacului nu era nimeni. Băiatul se răsuci pe călcâie, speriat, şi privi în toate părţile, simţind cum un fior rece îi alunecă pe şira spinării.

— Unde eşti? se auzi glasul fetei de undeva din dreapta.

— Aici!

Valentina se ivi dintr-un desiş, trăgând după ea o plasă burduşită.

— Uite cât am cules!

Îi sesiză nedumerirea şi teama cu acea înţelegere fulgerătoare a situaţiei, pe care copiii o au aproape totdeauna şi pe care rar o păstrează devenind adulţi.

— Ce-ai văzut? A fost cineva, nu?

Emanuel dădu din umeri cu intenţionată indiferenţă, încercând să n-o sperie

— Te-am auzit vorbind... – insistă fetiţa.

— L-ai văzut?

— Aşa, puţin, printre pomi, eram mai departe. Era un cioban, nu?

— Ăştia sunt copaci, nu pomi – o corectă mecanic Emanuel. Ai zis cioban?

— Păi, avea o haină de oaie pe el.

— Eşti sigură?

— Nu prea, – recunoscu fata – era departe. N-avea o haină de oaie?

— Ba da – minţi Emanuel. Dar nu părea cioban.

— Dar ce?

— Nu ştiu, nu mi-a spus. Ce contează?

Fata se gândi puţin.

— Nu contează. Unde ascundem ciupercile?

Au avut nevoie de aproape un ceas ca să ajungă la Stânca Lotrilor. La intrarea în poiana cu menhire, Emanuel se opri nehotărât.

— Ce-i? întrebă fata.

— Nimic. Hai, dar să nu te apropii prea mult de stânca aia.

— Care?

— Aia, cea mai mare. Nu e bine.

— De ce nu e bine?

— Se zice – oftă Emanuel – că e blestemată...

Respiră adânc, amintindu-şi ce păţise Virgil.

— Şi tu crezi asta? pufni fata.

— Prefer să nu încerc, bine? Te sfătuiesc să faci la fel.

Valentina nu-l luă în seamă şi înaintă prin poiană.

— Ce-i steaua aia?

Băiatul o ajunse din urmă şi privi atent. În locul unde înălţase movila de pietre, apărea acum, întinsă pe pământ, o formă geometrică în cinci colţuri.

„Cineva face glume proaste – gândi – sau pietrele astea sunt vii? Nu se poate să se aranjeze singure!"

— Ăăăă... cred că s-a jucat cineva. Pe-aici trec şi alţi oameni... Hai, lasă, hai să vezi celelalte stânci şi să mergem...

— Stai puţin – zise fata şi, înainte ca Emanuel să schiţeze un gest prin care s-o oprească, făcu cei câţiva paşi ce-o despărţeau de conturul stelat.

— Nu te băga înăuntru! reuşi să strige, dar era deja prea târziu. Fata păşise în interiorul poligonului. Se întoarse către el şi surâse:

— Vezi? N-am păţit nimic!

— Nu vorbi! strigă iar băiatul, apoi se opri speriat.

Valentina rămăsese nemişcată, parcă ascultând. Emanuel o privea cu sufletul la gură, aşteptând să se petreacă un lucru oribil. Cu mari ezitări, în vârful picioarelor, se apropie. Pe faţa ei citi un extaz ciudat; părea că nu mai vede nimic din ceea ce o înconjura.

— Valentina – şopti. Apoi strigă cât putu de tare: Valentina!

Fata întoarse cu greutate privirea către el. Ca şi când ar fi încercat să aleagă între două lumi, una reală, binecunoscută, şi alta uimitoare, zărită şi auzită pentru întâia dată. În cele din urmă se scuturâ şi ieşi din transă. Chicoti:

— Te-ai speriat?

— Asta-i bună! Ce-ai păţit?

— Nimic.

— Ce-ai văzut?

Fetiţa nu răspunse, doar clătină din cap. Emanuel o măsură critic, întrebându-se dacă nu-şi bătuse joc de el. Ochii îi alunecară pe braţul ei drept şi tresări.

— Dă mâna...

O apucă de cot şi privi concentrat.

— Ce e? se miră ea.

— Te-ai ars, nu mai ştii?

Calmă, fetiţa îşi privi braţul.

— Mi-a trecut...

— Cum?

— Nu ştiu cum. Ce contează?

— Stai puţin. Ce-ai simţit? Spune-mi!

— N... nu ştiu. Dar...

— Ei?

— A fost minunat!

Emanuel continuă s-o privească o vreme, apoi oftă.

— Eu auzeam ceva acolo. Ca o orchestră. Cred că la tine a fost altceva...

Fata privi către cer şi-i făcu semn să tacă. O pace uriaşă se aşternu peste poiana cu menhire, o prezenţă protectoare şi nevăzută care făcea inutil orice gând, bun sau rău, şi domolea orice împotrivire. Lumea păru să nu mai aibă asperităţi: deveni blândă, luminoasă, încăpătoare, încărcată de plenitudine. Poate aşa arăta pământul înainte de apariţia omului, – avea să-şi spună mai târziu Emanuel – când nu exista nicio minte care să se apuce să inventeze probleme fără rost. Totul dură mai puţin de un minut, dar copiilor momentul li se păru aproape o veşnicie.

— Ai simţit? şopti fetiţa când senzaţia se pierdu treptat, părând că se retrage spre adâncul pădurii.

Băiatul confirmă cu un gest.

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu. Dar mi-ar plăcea să mă simt aşa cel puţin de zece ori pe zi.

— Ai avut dreptate – zâmbi suav Valentina. Sunt locuri vrăjite. Dacă le-aş povesti fetelor la şcoală...

— Nu te-ar crede – completă Emanuel. N-ar avea cum. Aşa ceva nu e de crezut. Te-ai vindecat, vezi?

— Da...

— Ai lovit ibricul, te-ai ars, iar aici te-ai vindecat într-o secundă! continuă băiatul, parcă încercând să se pătrundă de înţelesul cuvintelor pe care le rostea.

— Da, dar n-am lovit niciun ibric – ţinu să precizeze fetiţa.

— A, n-ai băgat de seamă...

— *N-am atins ibricul.*

Emanuel îngustă ochii şi răsuflă adânc.

— Nu l-ai atins?

— Nu!

— Asta-i rău – mormăi ca pentru sine. E chiar *foarte rău.*

— De ce e rău? îl privi ea mirată.

— Lasă – dădu din mână Emanuel, ca pentru a alunga o insectă. Hai. Ziceai că vrei să vezi Valea lui Martin.

— Mai e mult?

— Cam o oră, cred. Depinde cum mergem.

Şovăi puţin, măsurând cu privirea împrejurimile.

— Ce-i? îl zori fetiţa.

— Nimic. Călu... adică ciobanul... mi-a zis că există o peşteră.

— Unde?

— Nu ştiu. N-avem timp acum. Hai să mergem.

— N-o să mai ai timp nici să pescuieşti – râse Valentina.

— Nu pot să las undiţa aici.

Porniră repede, zorindu-se reciproc. În trei sferturi de ceas ajunseră la trecătoare. Emanuel o luă înainte, consta-

tând surprins că *îi era dor* să revadă locul în care nu mai fusese de ceva vreme. Valea se deschise largă în fața lui, așa cum o știa, în bătaia soarelui lăsat către apus. Băiatul privi și respiră adânc, cu sentimentul ciudat că se află din nou acasă. Valentina îl ajunse din urmă și rămase o vreme liniștită. Apoi zise:

— Știu locul ăsta...

CAPITOLUL 7

În prima clipă, Emanuel nu reacționă, ca și când cuvintele fetei ar fi avut de parcurs o lungă distanță până la urechile lui. Apoi tresări și se întoarse:

— Ce?!

— Știu locul ăsta – repetă ea, privind fascinată peste umărul lui.

— De unde? făcu băiatul, aruncându-i o uitătură circumspectă.

— Ăăă...

Părea nedumerită.

— L-ai visat? insistă Emanuel.

— Nu. Nu știu. Uite, a venit circul!

Emanuel privi neîncrezător în direcția către care arăta fata și înlemni. În dreapta, printre coroanele pădurii de lângă lac, se înălța o cupolă multicoloră; în vârful catargului central flutura un drapel țipător și despicat în fâșii, iar ghirlande strălucitoare de luminițe urmăreau un intuit cadru metalic peste care prelata colorată vălurea slab, dar sesizabil. Băiatul se răsuci către fetiță:

— Doar nu crezi că...

Dar Valentina deja o zbughise de lângă el și alerga către viziunea bizară.

— Stai! strigă Emanuel, pomenindu-se că aleargă pe urmele ei. Stai, așteaptă-mă!

O ajunse din urmă târziu, în imediata apropiere a cupolei. O intrare mare, decorată cu steguleț, se deschidea între

doi copaci utilizați ca stâlpi. Dincolo se lărgea un drum presărat cu nisip şi rumeguş, mărginit de gărdulețe metalice.

— Stai! o prinse Emanuel de mână pe fetiță. Nu ştim ce poate fi acolo!

— E circul! râse Valentina. Mi-a promis!

— Ce? Cine ți-a promis?

— Vino! Nu trebuie să-ți fie frică!

— Nu poate fi un circ! E absurd!

— De ce ar fi absurd? se auzi în spatele lor o voce.

Băiatul se răsuci speriat. Un clown cu ochi de turcoaz şi cu nas roşu, proaspăt vopsit, râdea la ei.

— Cine eşti?

Clownul râse iar.

— Sunt clownul copiilor cuminți. Dar intrați, nu vă sfiiți, poftiți în lojă! Azi, reprezentația e gratis! Lume, lume! – ridică glasul şi se învârti pe călcâie. Veniți la circ! Avem animale ciudate, cum n-ați mai văzut! Camilopardali şi struțocămile, inorogi virtuoşi, caraghiozauri nătăfleți şi bâzdocefali cu patru aripi! Lume, lume! Veniți să vedeți artişti cum n-ați mai văzut! Avem iluzionist pe maestru Ian, cel ce face să apară şi să dispară nu doar batiste şi monede, ci chiar mări, munți şi continente! Veniți să vedeți femeia de gumă şi bărbatul de oțel, pe Naupakawupa înghițitorul de lumină şi pe soața lui, Naupakaraka, mâncătoarea de beznă! Veniți la spectacol, azi e gratis pentru toată lumea!

— Nu suntem decât noi – zâmbi Emanuel, uşor stingherit.

— Mai bine doi spectatori adevărați decât o sută de nechemați! clamă clownul. Hai, mergeți! Pe-acolo, pe-acolo!

Băiatul se hotărî să înainteze, ținând-o strâns de mână pe Valentina. Pânza cortului era pliată şi adunată deasupra

intrării ca un baldachin, iar copiii trecură prudenți, încercând să distingă ceva prin întunericul din interior. Dar bezna se topi imediat ce mai multe reflectoare se aprinseră pe lângă pilonul central de sub cupolă şi scăldară manejul şi lojele semicirculare care-l înconjurau cu o lumină vie şi veselă. O muzică triumfală fu lansată din difuzoare agățate pe stative negre din fier forjat. Cei doi se treziră împinşi de la spate de clown.

— Acolo! Luați loc chiar acolo, sunt cele mai bune locuri!

Emanuel o trase pe fetiță de mână şi se aşezară. Băiatul pipăi neîncrezător scaunul capitonat cu pluş, întrebându-se dacă lucrurile pe care le vedea, auzea sau atingea erau sau nu reale.

— Nu te îndoi! îl sfătui clownul, observând gestul. E mult mai bine să te uimească lucrurile pe care le trăiești decât să le pierzi esența căutând pretutindeni cusururi. Fiți atenți, spectacolul începe chiar acum!

O cortină roşie, spuzită cu puncte sclipitoare, se ridică de partea cealaltă a manejului. De după ea îşi făcu apariția un individ scund, cu un început de chelie, bărbos şi îmbrăcat într-un costum negru, foarte larg. Omul făcu o plecăciune adâncă spre copii şi tuşi uşor, ca pentru a-şi drege glasul.

— Ssst! şopti clownul, care se aşezase în spatele lor. E directorul circului, domnul Ştietot!

— Dom...?

— Tăceți, trebuie să-l ascultăm!

— Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor! se auzi în difuzoare. Vă mulțumim pentru prezența dumneavoastră în această seară de pomină! Programul nostru cuprinde numere speciale cu acrobați, clowni, dresură de animale rare

şi multe, multe surprize! Bine-aţi venit! Suntem aici pentru a vă distra, pentru a vă face să vă simţiţi bine, să râdeţi şi chiar să jucaţi pe scenă împreună cu noi, participând din plin la spectacol! Permiteţi-mi ca mai întâi să vi-l prezint pe maestrul Ian, marele iluzionist care, de altfel, va fi prezentatorul numerelor şi artizanul tuturor decorurilor!

Cortina se dădu iar la o parte şi apăru încă un personaj, copie perfectă a primului. Emanuel şopti:

— Sunt fraţi gemeni?

— Sigur că nu! ripostă tot în şoaptă, ultragiat, clownul.

— Atunci de ce seamănă între ei?

— Maestrul Ian seamănă cu cine vrea.

„Nu poate fi adevărat" – gândi băiatul. „Nu e nimic adevărat... sau greşesc?"

Privi către Valentina. Chipul rotund, copilăros, radia de încântare. Fetiţa avea în ochi luminile circului.

— Iată – rosti cu voce groasă, dar jucăuşă, maestrul Ian – că vom începe cu un prim număr absolut senzaţional...

— Numărul cu pinguini! se bucură lângă ei clownul. Vrea să vă impresioneze.

Directorul circului trecuse undeva în stânga şi privea, la rândul lui, spectacolul. Brusc, arena se umplu de pinguini care alergau şi făceau tumbe caraghioase. Maestrul Ian dirija cu o baghetă subţire mişcările acestora. În aer explodă cu zgomot un obiect greu de identificat, căci copiii nu priviseră spre acel punct; apucară să zărească doar deschiderea unui nufăr uriaş din care începuseră să se rostogolească sfere multicolore. Pinguinii prinseră să se joace cu ele, azvârlindu-le încoace şi-ncolo. Una dintre sfere ateriză chiar lângă băiat.

— Dă-le-o înapoi – îl înghionti clownul.

Emanuel se aplecă şi ridică sfera. Când le văzuse zburând prin aer crezuse că sunt baloane sau poate mingi confecţionate dintr-un material uşor, dar cea din mâinile lui îi păru uimitor de grea. Pe suprafaţa ei, băiatul recunoscu desenul continentelor pământului. O azvârli cu putere către arenă şi, deşi se aşteptase să nu ajungă acolo din cauza greutăţii, constată că în mai puţin de-o clipă se amestecase deja cu celelalte. Îl auzi pe maestrul Ian declamând:

— „...şi din frigul cosmic sfere se desprinseră formând/ lumi nenumărate, stele şi planete cu viaţă"...

Băiatul înţelese că, ocupat cu sfera, pierduse primele versuri ale maestrului. Brusc, un vânt îngheţat trecu peste arenă; sferele se împuţinară, pocnind fără să lase nimic în urmă şi pieriră toate, iar pinguinii se bulucirăcătre cortina roşie, dispărând, la rândul lor, în spatele ei. Maestrul făcu o plecăciune studiată.

Valentina, extaziată, începu să aplaude. Emanuel aplaudă şi el.

— Noaptea e înghiţită de zi, iar ziua de noapte! rosti cu emfază Ian. Iată că vin în faţa voastră întrupările unor fenomene care se succed de la-nceputul universului!

Se întoarse cu spatele la copii şi făcu un gest larg, iar de după cortina roşie se iviră un bărbat şi o femeie.

— Naupakawupa înghiţitorul de lumină şi soaţa lui, Naupakaraka, mâncătoarea de beznă – preciză cu voce emoţionantă maestrul.

Emanuel îi privi cu luare-aminte ceafa. I se păru că recunoaşte în trei-patru pete colorate diferit ale părului trăsăturile unui chip. „Da – se gândi amuzat – ar putea fi un nas

şi o gură schițate cu fire roşcovane, iar deasupra doi ochi închişi, cu gene albicioase". Apoi tresări, având senzația că liniile celor doi ochi se întredeschid. „E aiurea" – îşi zise şi îşi întoarse privirea către cele două personaje din arenă. Femeia era îmbrăcată în alb strălucitor, iar bărbatul purta un costum negru ca antracitul.

— Priviți către aceste puternice făpturi! strigă Ian. Lumea morții şi lumea vieții, întemeietorul şi distrugătorul, haosul şi ordinea, răul şi binele! Totul nu e decât un joc între lumină şi negură! Priviți!

Cele două personaje trecură în dreapta şi în stânga arenei. Stătură apoi nemişcate, fără să facă aparent nimic. Dar ceva se întâmpla. Lumina părea că începe să pulseze, adunându-se către femeie, în timp ce zona bărbatului se întuneca în pulsiuni similare. Treptat, fâşii de întuneric porniră să se topească în lumină; simultan, fâşii luminoase îşi pierdeau strălucirea înaintând către bărbat, deveneau întunecate şi păreau să se adauge culorii negre a costumului acestuia. După un singur minut, partea arenei în care se afla bărbatul se cufundă într-un întuneric deplin, în timp ce partea celălaltă atinse o strălucire insuportabilă.

— Nu e chiar negru – miji ochii Valentina. Uite, se luminează!

Într-adevăr, chipul bărbatului devenea alb, în timp ce chipul femeii se înnegura.

— În mijlocul celei mai mari deznădejdi/ Un ciob de lumină se-arată/ Iar unde fericirea arde-n nădejdi/ Nefericirea va pune pată – declamă cu voce puternică Ian, fără să se-ntoarcă spre ei.

Băiatul îl privi din nou în ceafă, concentrat. Ei, da, liniile acelea ce păreau ochi crescuseră, se deschiseseră uşor, ca

nişte răni albicioase; în ele, Emanuel desluşi două rotocoale gălbui şi un iris vertical, aidoma celui de pisică. Apoi, linia roşcată a gurii tresări şi şopti:

— Felul de-a fi al locurilor schimbă uneori intenţiile oamenilor...

Băiatul privi fulgerător spre Valentina, dar fetiţa nu părea să bage de seamă chipul cel păros, continuând să fie absorbită de spectacol.

— De pildă, un circ te poate deturna de la programul pe care doreai să-l îndeplineşti. O singură minune, dacă există, face ca toate minunile să existe şi anulează banalitatea realităţii. Dar din realitate nu fac parte doar lucrurile pe care le ştii, ci şi lucrurile pe care nu le ştii...

— Ce vrei să spui? se trezi că îngână Emanuel.

Valentina se răsuci spre el şi-l privi contrariată.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu nimeni, mă gândeam... – o linişti băiatul, apoi privi din nou în ceafa maestrului, dar gura ciudată se închisese şi chiar şi ochii se micşoraseră. Între timp, bărbatul şi femeia din arenă păreau că-şi încheiaseră numărul, căci lumina revenise la normal. Ian se întoarse către ei şi se înclină ceremonios. Aplaudară.

— Urmează, cum desigur vă aşteptaţi, renumitul număr de dresură cu struţocămile şi camilopardali. Din păcate, nu avem decât un singur exemplar din fiecare, sunt animale rare, pe cale de dispariţie chiar...

Cortina roşie se dădu la o parte şi îşi făcură apariţia două făpturi bizare. „Oh – îşi zise băiatul – acela este... dar nu camilopardal, nu... cândva, babilonienii îi numeau... da, siruşi! E un siruş, iar celălalt..."

Animalul semăna unui bivol, dar purta o coamă strălucitoare împletită şi menţinută vertical, ca gâtul unui struţ. Ian se întorsese cu spatele la copii, pentru a dirija animalele; chipul de pe ceafă părea mai viu, iar buzele desenau o grimasă uşor ironică.

— Sunt lucruri care nu trebuie atinse, dacă vrei să trăieşti în pace. Dar nimeni nu s-a născut ca să trăiască-n pace. Nimeni n-avea voie să se atingă de Boii Soarelui, iar siruşii erau la fel de sacri. Totuşi, azi nu vei mai întâlni asemenea plămădiri decât în legende. Emoţionant, nu-i aşa? Şi totuşi, au fost... da, aşa cum poţi să presupui, au fost animale mutante, produse ale ingineriei genetice.

— De ce? ţâşni întrebarea băiatului.

— De ce au făcut-o? Cine mai ştie?

— E...

— Stai, nu vorbi. E o batjocură la adresa vieţii. Dar nu le-a păsat. Zeii n-au scrupul. Toată lumea moare, ei nu. Decât târziu, târziu... ai auzit de Ragnarok?

Băiatul clătină din cap a negaţie.

— Într-o zi, ai să ştii ce este...

Animalele făceau diferite figuri în arenă, dar Emanuel nu le urmărea.

— Nu-i cinstit...

— Ştiu ce vrei să spui. Animalele sunt cu adevărat nevinovate. În istorie, se zice că nevinovaţii sunt cei chemaţi să plătească pentru faptele celor vinovaţi. Unul singur a sosit aici pentru a lua asupra lui vina altora, dar şi asta s-a petrecut demult. Oamenii au azi credinţe comode, nu le mai place să se jertfească şi nici măcar să se justifice.

— Dar îi jertfesc pe alţii...

— Aşa a fost mereu. Nu contează. Cred că gândeşti prea mult. Gândurile aduc frica, durerea şi nefericirea. Frica ucide timpul, durerea ucide spaţiul, iar nefericirea ne face insignifianţi...

— Cum poţi fi fericit?

— Există două soluţii: ori eşti profund inconştient şi, ca şi orbii, nu te temi de gropi decât atunci când cazi în ele, ori eşti atât de conştient încât devii capabil să te contopeşti cu tot ce este, să înţelegi sensul cel mare al lucrurilor.

— Care e sensul cel mare?

— Poate vei afla. Îţi doresc succes pe drumul către tine...

Ian se întoarse şi se plecă adânc. Valentina aplauda cu putere, iar Emanuel înţelese că numărul luase sfârşit.

— Ţi-a plăcut?

Întrebarea era pur retorică, dar prin ea încercă s-o facă să se-ntoarcă spre el. Reuşi.

— Sigur! E grozav! N-am văzut aşa ceva la niciun circ!

Fetiţa părea cu desăvârşire sinceră, iar Emanuel o invidie puţin. "Da – gândi – poate că lucrurile trebuie luate exact aşa cum sunt".

Alte două sau trei numere se derulară fără ca figura păroasă a maestrului să-i mai vorbească. Urmărind acel chip neobişnuit, băiatul fu mai puţin atent la ceea ce se petrecea în arenă; Valentina, în schimb, se distra de minune.

— Atenţie, atenţie! strigă Ian. Acum urmează numărul cel mare, unul cum nu s-a mai văzut! Dar pentru ca totul să fie perfect, avem nevoie de cineva din public...

— Eu! se ridică, strigând, Valentina.

— Stai aici! o trase de mână Emanuel.

— Ah! Iată că avem în lojă o amatoare! arătă maestrul către fetiţă.

— Nu, ea... – începu Emanuel, dar Valentina se smulse şi ţâşni, călărind băncile până lângă arenă. Emanuel se ridică şi o urmă cât putu de repede, lovindu-se dureros în fluierul piciorului stâng.

— Ei, bine, băiete, vino şi tu! În acest fel, onorat public, avem un martor care să jure că n-a fost vorba de niciun fel de truc...

Băiatul se opri lângă parapetul care despărţea lojele de manej. Privi de jur împrejur, cotropit de senzaţia că întregul circ e plin de oameni care-l aplaudă şi-l încurajează. Nu văzu decât băncile goale, dar senzaţia persista.

— Hai, puţin curaj! îl îndemnă Ian. După cum simţi, toată lumea te vrea!

Maestrul se întoarse cu spatele, iar faţa părosasă-i şopti:

— Circul e viaţa. E viaţa de dinlăuntrul vieţii. Trebuie să treci un test.

— Ce test? tresări Emanuel.

— Oamenii au uitat că orice vârstă presupune o trecere. Şi că nicio trecere nu există fără un ritual adecvat. Civilizaţia a pierdut ritualurile de trecere, care nu sunt decât o reîntemeiere a esenţei...

— Ce vrei să spui?

— Poate veţi înţelege. Poate vei şti să fii. Dar, deşi totul e scris dinainte, ca să zic aşa, nimic nu e sigur. Asta se numeşte liber arbitru.

Băiatul se gândi puţin.

— Trebuie să aleg?

— Mai caută. Nu de mult, găsiseşi un răspuns.

— Ah! se lumină Emanuel, amintindu-şi. *Aleg alegerea!*

— Poţi refuza tot. Dar viaţa nu e făcută din refuzuri, ci din acceptări.

— Eşti Martin, nu-i aşa?

Ian se întoarse cu cealălaltă faţă spre el şi-l privi cu atenţie.

— Ştii totul, deşi nu ştii nimic.

— Ce-ar trebui să ştiu?

— Nu trebuie să ştii. Trebuie doar să fii. Printr-un grăunte poţi descoperi Universul. Iar tu eşti singurul grăunte la care ai acces. Trebuie să te recunoşti şi să fii, asta-i tot. Vrei s-o faci?

Emanuel respiră adânc şi privi către Valentina, care se întorsese spre el şi-l urmărea mirată.

— Va putea şi ea să facă asta?

— Fiecare om e un rol într-o piesă ce pare adesea greşită, tragică sau prost interpretată.

— Ciudat – râse mânzeşte băiatul. Contează să poată şi ea. Dar nu ştiu de ce.

— Ţi-am explicat, nu trebuie să ştii, ci să fii. Vino!

Emanuel intră în arenă.

— Ce trebuie să fac?

— Priveşte!

Cortina roşie se dădu la o parte. Lumina proiectoarelor scăzu în intensitate, inducând o atmosferă în egală măsură tainică şi uşor hipnotică. Acea atmosferă pregătită pentru un anunţ extraordinar sau pentru o apariţie neaşteptată. Din întunericul de după cortină se văluri o arătare albă. Pe măsură ce înainta, făptura prindea contur; părea că soseşte dintr-o lume diferită şi că se cuplează greoi la parametrii comuni ai spaţiului şi timpului. În cele din urmă se închegă, întreagă, într-o formă recognoscibilă.

— O licornă! exclamă, fascinată, Valentina.

— O licornă sosită la chemarea fecioarei – se rostogoli, oarecum șters, vocea maestrului. Simbol al tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte.

Licorna își înălță capul, iar vârful cornului scânteie trecător. Apoi făcu câțiva pași în arenă și privi către Valentina.

— E minunată! șopti fetița. O vreau!

Se așeză pe talașul arenei și așteptă ca licorna să se apropie și să-i atingă cu botul umed mâna ridicată în semn de salut.

— Fecioara cheamă la sine licorna/ Visele omului grăbite curg/ Stelele-ncep să tremure toate/ În zorii vieții, sieși amurg...

Ian plasmodia încet, cu vocea devenită melopee. Emanuel privea scena fascinat, părăsit, în sfârșit, de îndoieli.

— Ea e sortită s-adoarmă iute/ Pe sânul fraged, netemător/ Somnul divin face timpului cute/ Drumul iveşte un vânător...

Licorna se culcase lângă Valentina și părea deja să doarmă cu capul sprijinit de pieptul fetiței. Ian se întoarse către Emanuel și-i întinse un cuțit.

— Ucide-o!

Băiatul îl privi îngrozit.

— Ce? Pe cine să ucid?

— Ucide licorna!

Emanuel se dădu un pas înapoi.

— Nu pot să fac așa ceva!

— Licorna e semnul nemuririi, însă doar moartea ei poate să dea o nouă viață.

— Nu vreau o nouă viață.

— Eşti sigur? ridică sprâncenele Ian.

— Nu cu prețul... nu așa...

— Nu te afli în arenă doar pentru tine – îi reaminti Ian. Ai o șansă uriașă. Tu alegi.

Băiatul strânse pumnii şi nu spuse nimic.

— Eşti sigur? îl zgândări maestrul. Într-o zi o să-ți aminteşti această clipă şi te vei întreba. Viață pentru viață.

— Cum asta? vru să ştie Emanuel.

— Într-o împrejurare anume, viața licornei se va afla acolo unde va fi nevoie de ea.

Băiatul privi gâtul alb al animalului, întins aproape frivol peste pieptul Valentinei, care privea încremenită. Emanuel presupuse că nu auzea dialogul dintre el şi maestru. Ridică fruntea.

— Nu!

— Chiar dacă vei regreta cândva?

— Nu pot ucide o ființă nevinovată!

— De unde ştii că e nevinovată? Nimeni nu e nevinovat. Cine eşti tu să judeci vinovăția altora?

— Nu judec vinovăția altora. O judec pe-a mea! strigă Emanuel, uimit el însuşi de forța cu care rostea cuvintele.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

Brusc, băiatul se simți la fel cum se simțise la finalul tezei de istorie. Se afla pe un vârf de munte pe care tocmai îl cucerise; în sine descoperi o pace înghețată şi totuşi vie, o prezență mută, uşor ironică, seducătoare. De acolo, de sus, îşi privi viața; avea multe să-şi reproşeze, dar toate erau mărunțişuri, greşeli născute din indolență, din inconştiență, din grabă. La o primă vedere i se păru că oricare alt băiat de vârsta lui putea greşi la fel şi putea fi iertat.

— Mai caută – auzi, ca prin vis, vocea lui Ian.

Şi Emanuel căută. Merse mai departe, în trecut, răvăşind frunzele moarte ale anilor altor vieţi. Surd, se făcură auzite tânguirile unor fiinţe pe care i se păru că le cunoaşte, deşi nu le întâlnise niciodată. Mii de victime al căror sânge striga la cer, mii de făgăduinţi neîndeplinite, promisiuni de oracole amăgitoare, iniţieri ratate. Auzi un cor ciudat de vestale, văzu fumuri ridicându-se peste cetăţile pe care le incendiase, zări păduri arzând şi convoaie de sclavi pe care biciul lui le mâna către moarte. Apoi iar corul vestalelor şi un cuvânt: „Eleusis"; urmau trădări în lanţ, schelete peste care se aduna nisipul deşerturilor, mâini şi capete tăiate, ruguri înălţându-se întru arderea rebelilor lumii, sacrificaţi în numele unui Dumnezeu niciodată prezent. Şi vântul, gustul sărat al oceanului, o corabie, aur, mult aur plătit cu sângele şi lacrimile unui popor străin. Cu mult mai mult în urmă se zări înconjurat de aparate ciudate, într-o navă strălucitoare, cochetând cu viaţa, născând în eprubetă făpturi menite să trăiască în trupuri chinuite, pentru a răspunde unor pretenţii de neînţeles ale Regilor Nopţii Interstelare...

Se zbătu să se-ntoarcă şi se trezi în genunchi, vomând pe talaşul arenei.

— Nimeni nu e nevinovat – şopti, aplecându-se către urechea lui, Ian. Toţi am chinuit şi am ucis. Dar acum poţi alege.

— Ce să aleg? întrebă gâtuit Emanuel scuipând şi încercând să se ridice.

— Poţi ucide licorna. Poţi salva o făptură care contează sau va conta pentru tine.

Băiatul îşi recăpătă echilibrul şi se ridică.

— Dacă ucid licorna, continui *asta*. Alte vieţi, nu? M-ai făcut să văd alte vieţi. Am auzit că se poate. Dar viaţa asta va fi altfel...

— Demult, cineva a murit pe pământ pentru păcatele altora. Totuşi, lumea a rămas la fel.

— Poate că lumea a rămas la fel – rosti, încrâncenat, băiatul. *Dar El n-a mai rămas la fel.*

— Sunt drumuri şi drumuri...

— Aşa cred şi eu.

Ian dădu din umeri, părând puțin amuzat.

— Ar fi trebuit să nu alegi alegerea. Ai fi avut o şansă. Fie. Licorna trebuie să se trezească. Promiți că nu vei regreta?

Fu rândul lui Emanuel să ridice din umeri. Maestrul bătu din palme, iar licorna sări în picioare, scuturându-se. Îi privi lung, apoi se apropie de băiat. Acesta întinse mâna, dar animalul refuză să-l atingă.

— Mi-ar plăcea să te mângâi – şopti Emanuel.

Licorna clătină uşor din cap. Se întoarse şi dădu să treacă de perdeaua roşie de la capătul arenei. Acolo se mai opri o clipă, privind spre băiat.

— Ciudat – ţuguie buzele, mirat, maestrul. Parcă ți-ar promite ceva!

În fața băiatului, licorna prinse să se descompună în fuioare albe de ceață. Curând dispăru. Valentina se ridicase şi ea.

— De ce-a plecat? E prea devreme. Aş vrea s-o mai văd.

— Nu te supăra – rosti cu blândețe Ian. Licornele nu pot rămâne aici prea mult timp. Dar o vei mai întâlni, poți fi sigură. I-ai plăcut mult, aşa mi s-a părut.

Valentina zâmbi trist.

— Da, poate. Acum ce facem?

— Nimic – râse Ian. Spectacolul nostru ia sfârşit.

— Deja? se miră fetița.

— E târziu.

— Dar mai erau şi altele în program. Ne-a spus clownul.

— Pot fi multe lucruri în program. În viață apar tot felul de lucruri – deschise larg mâinile Ian. Domnul director şi eu vă mulțumim pentru participare. Acum, plecați. E vremea să plecați!

Clownul intră în arenă şi-i luă de după umeri.

— Hai, e vremea să mergeți! Copiii cuminți se duc seara la culcare.

— Păcat că n-am văzut tot... – încercă, cu o urmă de regret, fetița.

— Nu-ți face griji – râse clownul, trăgându-i spre ieşire.

Ian le făcu un semn cu mâna şi dispăru încet în spatele cortinei.

— O să vezi tot ce mai e de văzut – continuă clownul.

— O să mai vină circul?

— O să mai vină – şovăi el puțin.

Ieşiră afară. Emanuel constată că soarele încă nu apusese. Porniră încet pe cărare către defileul prin care veniseră. Iarba păstra ceva din căldura zilei, dar băiatul nu se simțea prea bine. Valentina îl strânse de mână.

— Ai pățit ceva?

— Nu, nu – mormăi.

Tremura, neştiind dacă-i e frig sau e ceva nervos. Fetița veni în fața lui.

— Eşti alb la față, te simți rău?

— Nu ştiu. Mergem? Drumul e lung, se-ntunecă.

— Te ajut, să nu cumva să refuzi!

Îl luă de braț, sprijinindu-l, şi porniră iar spre trecătoare. Înainte de-a părăsi valea, Emanuel privi înapoi. Pe cupola

circului, ultimele raze de soare stăteau parcă sprijinite. Trase aer în piept şi strigă:

— Ştiu că tu ai fost! Nu pricep de ce te joci aşa!

Nu primi răspuns. Emanuel strânse pumnii şi se trezi ţinând în mâna dreaptă bățul undiței. Îl privi uluit, căci cu o secundă înainte avusese mâinile goale; luat de vârtejul evenimentelor, uitase demult de el.

— Cu cine vorbeşti? se interesă Valentina.

— Ai spus că ştii valea asta. Ar trebui să-l ştii şi pe *el* – răspunse, aproape furios, iar furia îl mobiliză. Îşi trase mâna din cea a fetiței şi se depărtă puțin de ea. Hai să mergem, n-am chef să dorm în pădure.

— De ce eşti supărat?

— Ciupercile – îi reaminti morocănos. Să luăm ciupercile.

Ajunseră târziu, aproape odată cu noaptea. Taică-său nu-i prea băgă în seamă; alese ciupercile şi le îndesă în frigider, apoi îi chemă în bucătărie şi le făcu semn să se descurce. Privirea îi alunecă pe brațul fetiței şi mormăi către Emanuel:

— Ai tratat-o bine...

Apoi le întoarse spatele. Emanuel se miră puțin că taică-său se dovedea atât de rezervat; se aştepta la comentarii, mai ales că plecaseră fără să lase vorbă. Încercă să spună ceva, dar George îi aruncă o privire morocănoasă care-i tăie tot elanul şi ieşi afară. Copiii mâncară tăcuți şi obosiți. Băiatul vru s-o conducă în cameră şi s-o ajute să-şi facă patul, dar Valentina îi făcu semn s-o lase-n pace.

Înainte de-a adormi, Emanuel îşi lăsă simțurile să zburde liber. Camera păru că se contorsionează, deveni ireală ca o proiecție a unei alte realități. „Cred că nu există timp şi nici spațiu" – îşi zise.

„Sau există?"

„Atunci, de ce? De ce există, dacă nu există?"

Îşi aminti cele spuse de Martin. Un lucru poate să fie şi să nu fie. Ăsta-i un fel magic de a privi lumea. Brusc, între gânduri îi apăru Valentina. Totul deveni încă şi mai ciudat. De ce a venit? De ce a dus-o în Valea lui Martin? Şi, mai ales, de ce a ales alegerea pentru ea? Apoi, tot ce-a urmat.

„Ştia valea aia."

„Sau nu ştia?"

„Totuşi, n-a minţit. A zis că i-a promis."

„Cine i-a promis? Ce i-a promis? Şi când, când i-a promis?"

„Putea să ucidă licorna. Ar fi fost păcat. "

„Contrariul păcatului e libertatea. "

„Se va gândi."

„Sau nu."

„Doar va înţelege."

„Toate viţile alea... Au fost chiar ale lui?"

„Poate o iluzie."

„Mâine o să..."

„Mâine există?"

„Sau mâine doar nu există *încă*?"

Curând, înţelese că toate aceste gânduri nu fac altceva decât să alunge starea specială în care începuse să se complacă. Renunţă la ele şi privi tavanul alb, nereuşind totuşi să proiecteze pe el nicio poveste. Curând, adormi. I se păru că nu trecuse decât o clipă când deschise iar ochii. Era dimineaţă.

CAPITOLUL 8

George nu le adresă la masă niciun cuvânt; doar le arunca din când în când o uitătură posomorâtă; fu primul care se ridică şi ieşi grăbit din bucătărie.

— V-aţi certat? vorbi încet Valentina.

— Nu.

— E supărat pe mine.

— Nu. Mănâncă.

— Ce facem azi?

— Nu ştiu. Mergem cu oile.

— Unde?

— Aici, la deal.

— Ce să facem la oi?

— Nu trebuie să facem nimic. Doar să le păzim.

— Vi le fură cineva?

Emanuel oftă şi o privi insistent.

— Hai să terminăm aici şi să mergem. Vedem pe urmă, da?

Când ieşiră, George strigă:

— Unde vă duceţi?

— La oi – răspunse Emanuel

— Acolo mă duc eu.

— Vrei să fac altceva?

— Fă ce vrei.

George trecu pe lângă ei şi porni către fundul curţii. Emanuel îl urmări cu privirea, dezorientat.

— Mergem?

Valentina îl luase de mână şi el se trezi iar înfiorat de atingerea ei.

— Unde vrei să mergem?

— Pe deal.

— De ce să mergem pe deal?

— Aici ce să facem?

— Putem să ne uităm la televizor. Sau pe net.

— Nu vrei să pescuieşti?

Emanuel tăcu, măsurând-o atent.

— Nu merg acolo.

— De ce?

— Pentru că nu mi-ai răspuns la întrebări.

Fetița plecă ochii.

— Nu pot.

— De ce nu poți?

— Nu ştiu cum.

Băiatul îşi luă privirea de la ea şi se uită în urma lui taicăsău. Era deja departe, un punct mişcător printre punctele albe ale oilor ce împestrițau pajiştea.

— Cuvinte – zise. Foloseşte cuvinte.

— Nu ştiu *cum* – repetă fetița.

— O să afli cum dacă mergem?

Valentina încercă să răspundă, apoi se opri. Îl privi cu ochi mari, în care se citeau simultan neputința, uimirea şi candoarea.

— Lasă – dădu din mână Emanuel. Putem merge încolo, dacă vrei. Nu contează. Trebuie să luăm la noi ceva de mâncare, cine ştie când ne vom întoarce. Şi nişte apă. Hai în bucătărie să vedem ce găsim.

Reajuns în bucătărie, Emanuel îşi aminti de farfurii. Le puse în chiuvetă. Valentina turnă apă, începând grăbită să le spele, dar băiatul o dădu la o parte.

— Lasă prostiile.

— Dar...

— Mă ocup eu, nu tu.

Le spălă repede, le aşeză una peste alta şi adăugă, morocănos, referindu-se la ceea ce se întâmplase în ziua anterioară:

— A fost o glumă...

Îşi încropiră apoi câte un pachețel, umplură cu apă un bidon, înghesuiră totul într-un rucsac şi ieşiră pe poartă. Băiatul se gândi să ia undița, dar renunță. Merseră umăr lângă umăr pe drum, încet, vreo sută de metri, apoi auziră în spatele lor pe cineva dregându-şi vocea şi se opriră privind peste umăr. Era poştaşul.

— Hei, ce mai faceți?

— Bine – mormăi Emanuel. Bună ziua.

— Aşa să fie – râse omul. Vă duceți la moară?

— Da – minți Emanuel.

— Azi am zi liberă. Şi eu tot într-acolo o iau...

Copiii se priviră. Băiatul strânse buzele, uşor nemulțumit.

— Mergem împreună – continuă poştaşul. Am pe-acolo câțiva pruni, vreau să văd dacă au rodit anu' ăsta. Anu' trecut n-au făcut nimic. Ia spune – se aplecă spre Valentina – cum e? Se poartă frumos?

Emanuel îşi dădu seama că poştaşul se referea la taicăsău. Privi spre fetiță, crezând că nu va înțelege, dar ea zâmbi.

— Domnu' George e un om de treabă.

— Sunteți de la „protecția copilului" ? interveni, mârâind, Emanuel.

— Ha, ha! Sigur că nu! Întrebam şi eu. V-ați luat costumele de baie? La iazul morii poți face o baie pe cinste.

— Nu cred că facem baie...

— E prea rece apa? Da, dimineața e foarte rece. Atunci, pescuiți?

— Mmm... poate.

— Păi, unde vă sunt undițele?

— Nu pescuim – recunoscu băiatul.

Poştaşul clătină din cap.

— A, mergeți doar aşa... Îi arăți locurile, nu?

— Da.

— Sunt locuri frumoase. Şi apă şi pădure... Uite, când ajungem o să vă arăt şi eu câte ceva, poate-o să vă placă...

Emanuel se simțea tot mai nemulțumit de prezența poştaşului, care le încurcase planurile, dar Valentina asculta cuvintele omului şi părea plină de bună dispoziție. Băiatul se gândi că fie trebuie să se împace cu situația şi să meargă la Moara lui Dumnezeu, fie să găsească o modalitate de a se abate din drum sub un pretext oarecare. Cea mai bună soluție era cea de-a doua, dar nu-i venea nimic în minte. Poştaşul vorbea în continuare şi curând se treziră la răscruce. Doar acum ar mai putea să facă ceva – gândi băiatul.

— Cred că... – începu, dar poştaşul îl apucă de umăr şi-l îndreptă cu fața către drumul spre moară.

— Hai, soarele e sus. E bine să ajungem devreme. Am aflat că ați fost ieri la ciuperci, cred că ați cules o mulțime...

Emanuel tresări şi se încordă. De unde ştia poştaşul asta? Tocmai se pregătea să-i spună că vor să meargă întâi în Pă-

durea Lupilor, să caute ciuperci. Luat prin surprindere, făcu câțiva paşi pe drumul indicat de poştaş.

— De unde...?

— Ei, şi când zici că eşti singur, tot se mai găseşte cineva să te vadă! râse omul. Am fost prin pădure, v-am descoperit plasele; se făcuse seară şi eram curios ale cui erau.

— Eraţi acolo? se miră Emanuel.

— Da, când v-aţi întors stăteam în iarbă, mă odihneam un pic. Nu v-am strigat, ca să nu vă sperii.

Băiatul dădu din cap, înţelegător.

— Aţi coborât după noi?

— Nu, nu chiar. De fapt, am ajuns puţin înaintea voastră. George stătea în poartă, i-am zis că veniţi.

Emanuel îl privi uluit.

— Cum aţi ajuns înaintea noastră? E imposibil!

Omul râse cu gura până la urechi.

— Poştaşii sunt foarte iuţi de picior.

— Vă vedeam!

— Poştaşii ştiu şi multe scurtături.

— Nu-i nicio scurtătură...

— Ei, află că *peste tot* există scurtături. Că nu le ştii tu, asta-i altceva. Hai, uite, verişoara ta e mai sprintenă, ne-a luat-o înainte!

Într-adevăr, Valentina nu-i mai asculta; mergea pe drum în faţa lor şi părea absorbită de peisaj.

— Hei, stai mai încet – îi strigă Emanuel.

— Mai bine ne-am grăbi noi – propuse poştaşul. E bine să mergi repede, pui sângele-n mişcare.

Foarte sprinten, o ajunse din urmă pe Valentina. Băiatul îi privi uimit picioarele. „Parc-ar avea aripi la ele! Şi totuşi, e om destul de bătrân". Lungi şi el paşii.

— Îți place? îl auzi pe poştaş vorbindu-i Valentinei. Intrăm în pădure, ăsta-i Crângul Ielelor. Pe vremuri, oamenii găseau în poienile de-aici cercurile pe care se spune că le făceau noaptea zânele.

— Existau zâne?

— Păi, sigur, existau. Unii zic că există şi azi. Nu e bine să te prindă noaptea-n pădure.

— De ce făceau cercuri?

— Zânele? A, se zice că le plăcea să joace la lumina Lunii. Se ţineau de mâini şi dansau aşa, roată. Pe urmă rămâneau cercuri în iarbă, pe unde jucaseră şi bătătoriseră locu'.

— Jucau şi ziua?

— Nu ştiu, poate jucau şi ziua. Cică nu e bine să le vezi jucând, dacă află de tine că le-ai văzut te urmăresc toată viaţa şi-ţi fac numai necazuri.

Fata pufni.

— Ce mare secret e că joacă? De ce le-ar păsa că sunt văzute?

— Ştiu şi eu? Sunt lucruri care vin din alte lumi; e greu să înţelegem regulile lor.

Emanuel tresări şi-l privi insistent pe poştaş. „Omul ăsta e ciudat – îşi zise. Ne-am întâlnit de multe ori, dar n-am stat niciodată de vorbă. Credeam că nici n-avem ce ne spune".

— Nu pricep un lucru – strâmbă din nas fetiţa. De ce întâmplările stranii, misterioase şi periculoase se întâmplă doar noaptea? Cred că ăia de povestesc aşa ceva au halucinaţii.

Băiatul urmărea incitat dialogul. Vru să intervină, dar imediat se întrebă dacă Valentina dialoghează fără ţintă sau face un joc anume. Fata părea că-şi provoacă intenţionat interlocutorul. Brusc, înţelese şi zâmbi uşor.

— Ştiţi, noi am fost prin pădure ieri până departe şi n-am văzut nimic deosebit – continuă ea, cu o mină intenţionat plictisită.

— Asta-i bine – râse poştaşul. Cred că noaptea oamenii au simţurile mai ascuţite, de-aia văd sau aud mai multe, dar precis că-şi mai şi imaginează. Ei, dacă vezi ceva ziua...

— Ce se întâmplă dacă vezi ziua? îl întrerupse Emanuel, aducându-şi aminte de întâlnirea cu călugărul.

— Atunci, poate că e un lucru real, nu? E drept că şi ziua poţi avea halucinaţii. Ca Fata Morgana. Ştiţi ce e Fata Morgana?

— Da, miraj – se grăbi să explice Valentina. Lumina se reflectă între două straturi de aer, unul cald şi unul rece.

— Bravo, cred că eşti o elevă foarte silitoare de ştii atâtea! Vezi, – explică sfătos poştaşul – simţurile sunt înşelătoare. Poţi să vezi un lucru şi lucrul ăla nici să nu existe. Sau poţi să nu vezi nimic şi tocmai unde nu vezi să fie ceva.

Emanuel tot nu se lămurise. „Oare poştaşul ne-a urmărit sau nu ieri? Şi cât a văzut, ce-a văzut?"

— Am auzit – rosti cu nepăsare vicleană Valentina – că există un loc, Stânca Lotrilor, care ar fi vrăjit. El – arătă spre băiat – zicea că e mai încolo de Pădurea Lupilor.

— Locuri vrăjite nu există – rosti sentenţios poştaşul. Dar pot fi locuri de trecere între lumi. Un savant a scris că universul e făcut din multe lumi care stau lipite între ele. Aşa, ca foile-ntr-o carte. Se poate să se facă uneori legături între ele, din greşeală.

— Portaluri – preciză băiatul.

— Zânele veneau prin portaluri? ţinu să ştie Valentina.

— Cred că da. Un englez, demult, a scris o carte despre zâne. Zicea acolo că au şi ele o lume a lor...

Tot vorbind, depăşiseră Crângul Ielelor; drumul lăsa deja pe stânga crama lui Aron.

— Dar dumneavoastră de unde ştiţi toate astea? îl interogă Emanuel.

— A, din cărţi. Când termin cu corespondenţa, mă duc acasă şi citesc. Am o groază de cărţi, le tot comand pe net. Nu prea am altceva de făcut, mai ales seara. Am fost însurat odată, dar am divorţat.

— Nu ştiam – zise Emanuel.

— E şi la Stânca Lotrilor un portal? insistă Valentina.

— Habar n-am – râse omul, ridicând din umeri.

— Aţi fost acolo?

— Am fost.

Fata se întoarse privind semnificativ spre Emanuel. Acesta dădu din cap cu înţeles şi-i făcu cu ochiul, încurajator.

— Da, – continuă poştaşul – lumea spune că ar fi locuri necurate... Vreţi să mergeţi acolo?

— Nu ştim. Ne place să ne plimbăm – zise repede Emanuel.

Drumul continua în serpentine repezi prin Povarnă. La câteva sute de metri depărtare, printre copaci, licărea, ici-colo, firul de apă.

— Atenţie unde călcaţi, să n-o luaţi la vale – îi sfătui omul.

Emanuel rămase iar puţin în urmă şi privi picioarele mobile ale poştaşului. „Parc-ar avea aripi la ele!" – îşi reluă un gând anterior. La o cotitură i se păru că tălpile omului nici nu ating, de fapt, pământul, ci alunecă la doi sau trei centimetri deasupra lui. Nu lăsau în praful drumului nicio urmă. Băiatul strânse cu putere ochii şi-i redeschise brusc. Privi din nou şi văzu că lucrurile reveniseră la normal. Se hotărî să nu mai intervină în discuţie şi să se lase invadat de starea

aceea specială în care se simțea o prezență sensibilă, observând lumea cu obiectivitatea celui care nu are nimic de pierdut sau de câştigat. „Chiar – îşi zise. N-am mai încercat demult". Apoi nu mai gândi deloc; pur şi simplu privi – şi i se păru că timpul se opreşte. Miraculos, tot lanțul evenimentelor din următoarele câteva minute se petrecu pentru el instantaneu. Admiră cu profund interes fiecare fir de iarbă de pe marginea drumului, urmări toate cuvintele Valentinei şi răspunsurile poştaşului, îi privi din spate studiindu-le mişcările – omul părea iar să plutească uşor deasupra solului, iar Valentina păşea energic şi râdea tare. Curând, ajunseră la apă, acolo unde o mică potecă se despărțea de drumul principal. „În stânga e moara" – îşi spuse Emanuel, iar gândul reuşi să-i tulbure starea. Poştaşul se întoarse către el şi-i făcu cu ochiul:

— Aşa-i că vremea trece repede?

Băiatul îl privi surprins, dar dădu din cap, aprobator.

— Uneori – continuă omul – avem momente când ni se pare că timpul trece fără noi, că e atât de înafara noastră, încât putem să-l privim aşa cum ne-am uita la apa aia...

— De unde ştiți că aşa m-am simțit? întrebă amuzat băiatul.

— Aveai privirea aia de om plecat de-acasă – râse poştaşul.

— Şi de unde ştiți că aveam privirea aia? Nu v-ați întors spre mine deloc.

— Văzul e important, dar mai sunt şi alte simțuri. Pe-ntuneric, dacă pâsâi din buze şi te apropii de un perete, poți să spui doar după ecou cât mai ai până la el. Ia să-ncerci, n-o să-ți vină să crezi...

Mergeau deja pe poteca îngustă, cu Valentina în fața lor.

— E frumoasă foc verişoara asta a ta – şopti omul şi chicoti uşor. Dar precis n-ai prea băgat de seamă. La vârsta ta,

nu-mi plăceau decât navele spațiale... Presupun că tu eşti cu jocurile video, este?

— Nu, nu prea joc – replică Emanuel. Dar navighez pe net.

— Ce site-uri îți plac?

— Hm, ştiri, literatură, călătorii...

— Şi mie îmi plac călătoriile. Dar nu pe net. Le prefer pe cele adevărate. În tinerețe am fost.. ehei, da' pe unde n-am fost?

— Şi acum?

— Nu mai e timp. Iar lumea, ce să zic, mi se pare din ce în ce mai mică.

Ajunseră lângă moară. Clădirea, construită în principal din lemn, era într-o stare de plâns. Țigla unei bune părți a acoperişului se dusese la vale, ferestrele nu aveau geamuri, iar tencuiala căzuse aproape pretutindeni, lăsând la vedere bârnele grose din stejar care se îmbucau la colțuri formând pereții.

— Ați fost înăuntru? întrebă omul, apoi se corectă: ai fost? Că verişoara ta n-avea cum...

— Da, mai demult.

— Hai s-o vedeți, dar mare grijă unde călcați, scândurile-s cam putrede.

Urcară scările, ținându-se din când în când de perete, evitând balustrada şubrezită. Uşa căzuse dintr-o balama; ca s-o deschizi, trebuia târşâită. Poştaşul o împinse deoparte opintindu-se. Trecură pragul şi aşteptară câteva momente ca ochii să li se-nvețe cu semiîntunericul. Încăperea era mică, nu existau decât două axuri pe care se rotiseră odată pietrele de moară; acum acestea din urmă stăteau încremenite, înverzite de licheni şi oferind privitorului un sentiment de

tristețe și abandon. Băiatul atinse una și se înfioră simțindu-i răceala; părea partea superioară a craniului unui uriaș. Îngrăditurile lor putreziseră, iar jgheaburile pe care curgea odată mălai sau făină ieșeau de sub ele ruginite și pline de praf. Deasupra fiecărei perechi de pietre rotitoare atârnau, încă, două cuve mari și împăienjenite, în care, pe vremuri, când moara funcționa, morarul turna boabele.

— Când a mers ultima dată? aproape că strigă băiatul, ca să acopere zgomotul apei ce se scurgea în scocuri, sub duşumea.

— Cred că în timpul războiului – clătină din cap poștașul. Morarul a plecat pe front și nu s-a mai știut nimic de el. A murit pe undeva, iar alt morar n-a mai apărut. Făina și mălaiul au venit apoi de la oraș, le-au adus negustorii.

— Atunci – interveni Valentina – al cui a rămas locul ăsta?

— Al lui Dumnezeu. Nimeni altcineva nu l-a revendicat – râse omul. Hai sub moară, să vedeți pe unde vine apa.

Ieșiră afară și strânseră ochii, pe rând, orbiți de lumina puternică a soarelui. Apoi coborâră scara cu precauție și dădură ocol clădirii. În spate se întindea iazul morii, iar sub încăperea pe care tocmai o vizitaseră se zăreau două roți de lemn prevăzute cu pale în formă de căuș, în care apa lovea cu putere. Axurile lor urcau pentru a se cupla cu cele două perechi de pietre.

— Mecanismul e blocat – explică poștașul. Apa nu poate împinge roțile, au un sistem care le-a oprit, să nu meargă-n gol și să tocească pietrele.

— Se poate debloca? întrebă Valentina privind fascinată apa.

— Nu prea cred. Toate au ruginit și s-au stricat.

— E păcat... şi puţin trist...

Poştaşul îi înconjură umerii cu braţul drept şi o strânse uşor.

— Da... Despre roata morii se vorbeşte ca despre roata vieţii. Normal ar fi să se învârtească mereu. Dar, ce poţi să faci? Haideţi, lăsaţi, e prea frumoasă ziua ca să merite să ne întristăm. Uite, dacă vreţi să pescuiţi, iazul morii e un loc grozav.

— Nu pescuim – zise Emanuel. N-avem la noi undiţele.

— Asta nu-i o problemă. Vă pot face rost de două undiţe imediat.

— De unde?

— Asta-i treaba mea. Vreţi?

Valentina privi spre Emanuel.

— Eu vreau.

— Atunci... atunci şi eu vreau – se hotărî acesta.

— Bine, rămâneţi aici pe mal, mă-ntorc repede.

— Poate, totuşi... îngână Emanuel, dar Valentina îi azvârli o uitătură misterioasă, iar băiatul renunţă. Bine – adăugă. Aşteptăm.

Poştaşul se îndepărtă în grabă şi dispăru după moară.

— Unde crezi că se duce? mormăi Emanuel.

— Nu contează. Omul ăsta e cam ciudat, nu crezi?

— De ce ciudat?

— Nu ştiu. Dar cred că minte. A fost după noi la Stânca Lotrilor.

— De unde ştii?

— Pe serpentine mi-a zis că e bucuros că locurile m-au primit bine.

— Ei, şi? Poate se referea la mine şi la tata...

— A spus: locurile, nu oamenii. L-am tot urmărit, vorbeşte vrute şi nevrute, dar uneori spune ceva *altfel*. Adică, ştii, nu chiar întâmplător...

Emanuel se gândi puţin.

— Şi ce-ai mai observat? De pildă...

— Mersul – completă repede Valentina, făcându-l pe băiat să tresară. Merge ciudat, parcă ar aluneca...

— Mda – zise Emanuel. Dacă nu l-aş cunoaşte de ani de zile, aş zice...

— Ce-ai zice?

— Nu ştiu ce să zic. E doar poştaşul satului, ce să zic? Niciodată nu m-am uitat cum merge, mi s-a părut că la fel ca toată lumea. De fapt, nici nu-l prea cunosc, n-am vorbit cu el de foarte multe ori – recunoscu Emanuel. Cred că tu, pe drum, când te-a adus, ai vorbit mai multe cu el decât am vorbit eu de când mă ştiu.

— Atunci părea un oarecare. Era foarte amabil. Acum...

— Cum e acum?

— Păstrează o distanţă – îşi găsi fata cu oarecare greutate cuvintele. Bine, atunci era în uniformă.

— Şi contează? se miră băiatul.

— Când sunt îmbrăcaţi în uniformă, oamenii se poartă puţin diferit – zise Valentina, parcă uimită de propriu-i gând. La oraş avem un vecin locotenent. Se joacă şi vorbeşte cu mine când se schimbă în haine obişnuite, dar niciodată când are uniforma.

— Cred că depinde de fiecare – zâmbi Emanuel.

— Da. Nu poţi şti... o, uite-l!

Într-adevăr, poştaşul apăruse de după moară, ţinând în mâini două undiţe lungi.

— Le-a avut ascunse pe undeva, pe-aproape – şopti repede băiatul.

— Ei – zise poştaşul – iată şi undiţe şi momeală. Acum să vă văd, care prinde mai mult!

Băiatul primi undiţele din mâna poştaşului şi le privi aiurit. Vru să spună ceva, dar poştaşul duse degetul la buze şi sâsâi uşor.

— Sunt undiţe bune, foarte bune. Ia şi momeala.

Băiatul luă, la fel de confuz, cutia de râme. Privi în ochii omului şi spuse prudent.

— Aveţi dreptate, poştaşii au picioare iuţi...

— Şi cunosc scurtături – râse grăbit celălalt. Ei, – continuă repede – aici la iaz trebuie să staţi ceva mai departe unul de altul. Tu – o atenţionă pe fetiţă – mergi lângă salcia aia, vin şi eu să te-ajut. Tu – rosti către băiat – poţi rămâne aici, e malul mai înalt şi nu te văd peştii. Iau câteva râme, am o cutie de chibrituri, le pun în ea. Hai, – o grăbi pe Valentina – hai să te duc şi să-ţi arăt cum se pune râma.

— Am mai fost la pescuit cu tata, – zise ea – dar vă mulţumesc dacă mă ajutaţi puţin.

Băiatul rămase gânditor pe mal, privindu-i cum se îndepărtează. Într-un târziu, desfăşură firul şi puse momeala în ac. Rămase privind undiţa şi încercând să audă ceea ce-i explica poştaşul Valentinei.

— Orice lucru pe care-l faci trebuie să semene cu o operă de artă. O *mare operă*. Ia uite cum se-aruncă...

Firul vâjâi scurt prin aer, iar pluta se lipi de suprafaţa apei.

— E foarte albastră apa asta – răspunse fata. Parc-aş pescui în cer...

— *Ce e sus e şi jos* – rosti, oarecum didactic, poştaşul. Şi acum, ssst!, fă cât mai puţin zgomot şi să ai ochii doar la plută. Mai departe zici că ştii. Mă duc şi la vărul tău, văd că încă n-a aruncat.

Băiatul îl aşteptă să se apropie. Când fu la doi paşi, zise:

— Aţi fost după noi la Stânca Lotrilor.

— A, nu contează. Da. Nu vreau să credeţi despre mine cine ştie ce, de-aia v-am...

— Minţit – completă băiatul.

— E un cuvânt cam tare şi, oricum, bănuiam că vă veţi da seama.

Băiatul îi azvârli o privire îngheţată.

— Îl ştiţi pe Martin?

— La legenda aia te referi? Cred că-l ştiu. Cred că toţi oamenii ajung să-l cunoască într-un fel sau altul – zâmbi cu subînţeles.

— V-a învăţat şi pe dumneavoastră câte ceva?

— A, nu. Hai, ce faci, pescuieşti?

Emanuel tresări, amintindu-şi că şi Martin îl întrebase asta la a doua vizită în vale. Trase aer în piept şi puse ceea ce i se părea lui a fi întrebarea cea mare:

— Sunteţi Martin?

Poştaşul izbucni brusc într-un râs plin de veselie neprefăcută.

— O, nu, nu! De fapt, nu ne-am întâlnit niciodată. El e un fel de mesager. În asta semănăm. Şi poştaşii sunt un fel de mesageri. Ei duc corespondenţa, nu?

Emanuel îl sondă cu privirea, încercând să-şi dea seama dacă era adevărat.

— Nu l-aţi întâlnit? Aţi zis că-l ştiţi.

— Asta-i altceva. Ia o vedetă de film, de pildă: poți să afli o mulțime de lucruri despre ea din presă sau de la televiziuni, chiar dacă n-ai întâlnit-o niciodată. Pe Martin îl ştiu... îl știu din auzite.

— Sigur nu mă minți iar?

— Acum n-aş mai avea niciun motiv. Aş putea să-ți spun că l-am întâlnit, dar la ce bun?

— Încerc să mă lămuresc – zise din vârful buzelor băiatul. A venit pe-aproape un circ zilele astea?

— Un... ce?! A, nu, n-am auzit. Ce să caute aici un circ?

— Credeți în minuni?

— Îmi iei un adevărat interogatoriu. Ar trebui să te întreb şi eu câte ceva, este?

— Da, dar vă rog, răspundeți-mi. Există minuni?

— Peste tot. Toate sunt minuni. Şi vântul şi soarele şi pământul şi Luna. Se zice că dacă le combini între ele şi te şi pricepi cum s-o faci, apar minuni şi mai mari. E o operă care se învață încet, picătură cu picătură. O operă nemuritoare.

— Ce operă?

— Viața. Poți schimba plumbul în aur şi poți găsi chiar piatra filozofală, cum se zice. Dar singurul lucru care ajunge să merite să fie schimbat e chiar viața ta. Ea este Marea Operă. Aşa m-au învățat pe mine alții, aşa te-nvăț şi eu.

— Care alții?

— Cei din vechime. E o înțelepciune care datează de la începuturile lumii. O stare superioară a ființei în care, dacă ajungi să te afli, poți orice. Când ajungi acolo, nu-ți mai pui problema dacă un lucru e sau nu supranatural. El este şi atât. Iar dacă nu este şi ai nevoie să fie, poți să-l faci singur. Nici măcar nu există lucruri supranaturale, sunt...

— Doar lucruri pe care nu le ştim – adăugă repede băiatul, privindu-l cu ochi scânteietori.

— Încă – zâmbi, completând, poştaşul.

— Starea asta... îți cere să nu gândeşti?

— Aşa se zice. La început, până înveți.

— Ce să învăț? Nu pot şi să gândesc şi să nu gândesc – zise băiatul şi apoi se opri speriat, amintindu-şi iar de o discuție pe această temă cu Martin.

— Într-o zi – îi spuse, grav, poştaşul – în starea aia de care-ți zic, ai să-ți vezi gândurile. Vor sta în fața ta şi tu le vei privi aşa cum priveşti site-urile de pe net. Le vei privi liber, fără să te implici. Şi vei alege ce gând doreşti să gândeşti aşa cum alegi un site sau un film sau o carte din bibliotecă.

— Dumneavoastră puteți face asta?

Poştaşul oftă şi-l privi cu subînțeles.

— *Nu spun lucruri născocite, ci ceea ce este sigur şi foarte adevărat**. Mintea e o maşină care, din păcate, a ajuns să ne stăpânească, în loc s-o stăpânim noi pe ea. E primul drog cu care s-a amețit omul în clipa când a devenit om. Şi fiind drogul primordial, ne-a făcut complet dependenți de ea. Ai atins-o, nu-i aşa?

— Ce să ating?

— Starea aceea. Momente când cunoaşterea vine pe căi nebănuite, altele decât cele fireşti.

— Cred că da. Dar se destramă uşor.

— La orice gând. Ştii de ce? Pentru că atunci când gândeşti, te implici în gândul acela. Dacă te-ai detaşa de el, dacă l-ai privi dinafară, n-ar mai putea să te tulbure. În loc să zici

**Hermes Trismegistus: prima frază de pe Tablele de Smarald.*

„eu gândesc", ar trebui să-ți spui: „iată un gând de gândit". Să nu mai consideri acel gând ca fiind al tău. E al minții şi, chiar dacă pare al tău, nu e deloc aşa. Nici site-urile de pe net nu sunt ale tale. Poți să le accesezi sau nu, dar asta-i deja altceva.

— Adică eu aleg – înțelese Emanuel.

— Nu. E mai mult.

— Cum asta?

— O să înțelegi odată. E complicat.

— Ştiți atâtea, dar sunteți doar un poştaş? zâmbi uşor băiatul.

— Asta pentru că *am ales să mă las ales*. Şi aşa va fi totdeauna. Poți face multe, dar vine o zi în care constați că n-are rost.

— Eu vreau să schimb câte ceva.

— Şi eu am vrut şi chiar am schimbat. Dar acum n-o mai fac. Toți pornim la drum în viață visând să schimbăm ordinea lucrurilor. Toți visăm Luna de pe cer.

— Dar o alta? şopti băiatul.

— Alta? Ha! Te referi, probabil, la povestea aia cu Luna făcută de țigan.

— O ştiți?

— O ştie multă lume. Poate că e adevărată, ce zici?

— Americanii au fost pe Lună.

— Şi?

— N-au confirmat povestea.

Poştaşul râse iar.

— Un lucru poate fi mai multe lucruri în acelaşi timp. De fapt, nimeni nu poate spune cu precizie când a apărut Luna.

— Dar există dovezi ştiințifice...

— Realitatea e o cutumă. Uite cum se-ntâmplă: două ființe văd o culoare şi o numesc roşu. Vine o a treia, vede culoarea şi o hotărăşte albastră, dar celelalte două îi spun că ele au numit-o deja roşu şi e mai bine ca toată lumea să înțeleagă la fel o culoare anume. Şi tot aşa. Forme, culori, evenimente. Se găseşte o medie, iar ce iese din obişnuit e dat la o parte. Nu spun că ştiința n-are dreptate, dar nu e singura dreptate din lume.

— Dacă ne îndoim de toate, ce mai rămâne?

— Adevărul – zise poştaşul. Rămâne adevărul curat, fără formă şi fără hotar.

— Deci – îngână Emanuel ca pentru sine – trebuie să ne îndoim. Mai ales când vedem un circ...

— Hai, lasă gândurile şi distrează-te, pescuieşte. E timpul să plec. Ne mai întâlnim şi mai vorbim, dacă vrei. A, treceți şi pe la crama lui Aron când vă-ntoarceți. E un loc de joacă minunat, merită să i-l arăți.

Făcu un semn de salut cu mâna, se întoarse şi se depărtă cu mersul lui ciudat, parcă plutind pe suprafața pământului.

— Nu v-am văzut până azi mergând aşa – zise Emanuel, fără să spere că poştaşul îl va auzi, dar acesta îi răspunse peste umăr:

— Văd adevărul doar cei care încep să treacă de cutume. Dacă închizi ochii, te scuturi şi spui „nu se poate", rămâi în lumea obiceiurilor firii.

Emanuel îl urmări până dispăru în spatele morii. Se întoarse şi aruncă, în sfârşit, undița în apă. În următoarea oră prinse câțiva peşti mărunți; din când în când privea spre Valentina, care părea să se distreze grozav scoțând din cârlig

peşte după peşte. Curând, însă, căldura amiezii toropi iazul şi peştele dispăru printre răgălii. Fata strânse firul şi veni la el.

— Nu mai trage. Ce ți-a mai spus?

— Multe. Cred că n-are pe-aici niciun prun. A venit cu noi pentru altceva. Şi ne-a urmărit la Stânca Lotrilor.

Fata-l privi triumfătoare:

— Vezi?

— Da, meriți un premiu – râse mânzeşte băiatul.

— Doar până acolo? se îndoi repede Valentina.

— Aşa a zis, dar cine ştie? N-am mai insistat.

— Şi-acum ce facem? Mai pescuim?

— N-ai zis că nu mai trage? Ia, arată-mi cât ai prins!

Fata scoase peştele prins din punguța în care stătuse mâncarea pe care o luase de acasă şi i-l arătă.

— Mda, cu al meu cu tot avem de-o tigaie. Mâncarea unde e?

— Am mâncat-o. Ce era să fac, n-aveam pungă!

— Perfect. Cred că putem pleca. Mergem şi pe la crama lui Aron, s-o vezi şi pe-aia. E în drum.

— Să nu se strice peştele...

— Nu se strică. Nu stăm prea mult.

Se ridică şi strânse, la rândul lui, struna undiței.

— Unde le lăsăm? întrebă Valentina.

— Ce să lăsăm?

— Undițele. Sunt ale omului.

— Le luăm cu noi. Sunt ale mele.

— Ți le-a făcut cadou?

— Nu – răspunse Emanuel şi se strâmbă uşor. Sunt undițele mele. Mi le-a adus de-acasă.

Şi, pe când Valentina îl privea perplexă, se întoarse şi porni să ocolească moara. Fata se scutură şi-l urmă cu pas şovăitor. Îl ajunse abia când băiatul porni să urce panta.

— Ce? Adică...

— Hai – o zori el. Hai să mergem.

Peste un sfert de ceas se opriră lângă crama lui Aron. Înconjurară construcţia ruinată – băiatul cu prudenţă, fata tăcută, dar din tăcerea căreia întrebările păreau gata să izbucnească în orice moment. Până la urmă, Valentina nu mai putu răbda.

— Ţi-a zis el să venim aici? Ce căutăm? E ceva important?

— A, nu – tresări Emanuel. Intrăm aşa, ne uităm puţin.

Parterul nu mai avea nici uşi, nici ferestre. Cele patru încăperi comunicau direct, iar zidurile menţineau o răcoare uşor nefirească şi delimitau de aerul proaspăt al verii de-afară izul pătrunzător de mucegai. Resturi de mobilă veche, pe jumătate putrezite, zăceau împrăştiate peste tot; praful fin al tencuielii căzute le uniformiza aspectul, făcându-le să capete o culoare cenuşie, plictisitoare. În ultima cameră apărea scara către pivniţă, ce se afunda în întuneric. Băiatul se aşeză în genunchi şi se aplecă, încercând să-şi obişnuiască ochii cu bezna dinăuntru.

— Ce-i acolo? întrebă Valentina.

— Crama – mârâi concentrat Emanuel. Sus erau camerele în care locuiau. Crama e jos. E mult mai mare decât casa de deasupra.

— Cât de mare? Vreau s-o văd!

— Ai răbdare.

Păşi cu grijă pe prima treaptă, apoi pe cea de-a doua, încercând cu piciorul scândurile groase de stejar. Nu se mişcau şi nu scârţâiau.

— Bine...

— Ce e bine?

— Scândurile n-au putrezit. Ăsta-i stejar şi stejarul nu putrezeşte uşor. Dar sunt bătute-n cuie, iar fierul rugineşte, aşa că se pot desprinde. Ai grijă, ţine-te de mine şi nu te fâţâi prea tare până ajungem jos.

— Eu nu mă fâţâi fără motiv – se burzului Valentina, dar prinse mâna întinsă de băiat.

Călcară în continuare cu atenţie şi se treziră pe podeaua cu lespezi de piatră.

— E prea întuneric – se plânse fetiţa.

— Da... Hai să mergem puţin mai încolo, să ne obişnuim.

Făcură câţiva paşi, ieşind din conul de lumină proiectat de intrare şi curând putură să observe câteva lucruri. Mai întâi ziduri de cărămidă întinzându-se în toate părţile, stative întunecate ce serviseră odinioară ca suport pentru butoaie, o masă încă solidă, construită tot din scânduri de stejar.

— N-avem nicio lanternă – suspină Emanuel. Se poate merge mult, pe vremuri pe-aici erau o mulţime de butoaie, cărucioare şi teascuri.

— Şi unde sunt acum?

— Le-au luat oamenii, rămăseseră ale nimănui.

— Cine stătea aici?

— Aron şi nevastă-sa, parcă ţi-am zis. Au plecat demult, în timpul războiului, nu se ştie de ce. Unii zic că nici măcar nu şi-au luat rămas bun de la cineva. N-au spus nimănui că pleacă. Au dispărut aşa, din senin. Lumea zicea că li s-a întâmplat vreo nenorocire, că sunt morţi pe undeva. Alţii au săpat, închipuindu-şi că a rămas pe-aici ceva aur îngropat.

— Aron, ăsta, avea comori?

— Habar n-am. Era foarte bogat, angrosist de vinuri, naiba ştie! Oricum, din casă n-au luat, când au plecat, nimic – sau aproape nimic. Poate că banii şi aurul stăteau la vreo bancă şi i-au ridicat când au ajuns la oraş... sau poate nu.

— Poate au fost jefuiţi şi ucişi, asta vrei să spui?

— Ei, nici aşa. Unii ziceau că ar mai fi sosit pe urmă ceva veşti despre ei, cică ar fi plecat din ţară...

— Nu cred – rosti gânditoare fetiţa. Ceva nu se leagă. De ce nu s-au mai întors niciodată? Puteau să facă asta, era proprietatea lor. Şi altceva: dacă ar fi rămas vii, cum de şi-au permis oamenii din sat să ia butoaiele şi celelalte lucruri?

— Nu ştiu. Dar e posibil să fi murit între timp, iar oamenii să fi aflat că nu există niciun moştenitor care să revendice crama şi terenul.

— Ciudat. Aş putea să-l întreb pe tatăl tău?

— Ai putea. Dacă va avea chef să-ţi răspundă.

— De ce e aşa?

— Tata? Nu prea ştiu...

— Mi-e frig. Mergem?

— Mergem. Păcat că n-avem o lanternă – repetă băiatul.

Valentina se apropie de intrare şi începu să urce scara. Emanuel o urmă, dar, privind peste umăr, zări o sclipire fugară şi se opri. Fetiţa privi şi ea peste umăr.

— Ce faci, nu vii?

— Ba da, imediat. Stai o clipă.

Se mişcă repede în direcţia în care zărise punctul strălucitor. Orbecăi puţin, învârtindu-se dezorientat, apoi simţi ceva sub talpă şi se aplecă, atingând obiectul.

— Nu vii? insistă Valentina, care ajunsese deja sus.

Emanuel vârî în buzunar ceea ce găsise şi se grăbi spre ieşire.

— Ai văzut ceva? îl interogă ea când ieşiră din clădire, bucurându-se că respiră din nou aer curat.

— Mi s-a părut. Hai, că se strică peştele.

Fetiţa îl cântări uşor intrigată, dar nu mai întrebă nimic. Merseră repede către sat, discutând banalităţi şi constatând că li se făcuse o foame grozavă. La poartă, Valentina îl opri:

— Ce-i spunem lu' unchiu' George?

— Unchiu'? se hlizi Emanuel. Da, pentru tine e un fel de unchi... Îi spunem adevărul, ce altceva? Moara lui Dumnezeu nu e un loc secret ca... ăla.

Şi făcu un gest evaziv. Intrară în curte, iar băiatul îi întinse punga cu peşti.

— Ţine-o tu. Laudă-te un pic. Poţi să spui că l-ai prins chiar pe tot.

— Nu-mi place să mint – se strâmbă Valentina, dar luă totuşi punga.

— Bine, să zicem că i-ai prins *aproape* pe toţi. Stai să pun undiţele astea.

Peste câteva clipe, pătrunseră împreună în bucătărie. George stătea la masă, cu privirea pierdută pe fereastră, şi nu se grăbi să-i ia în seamă.

— Am fost la Moara lui Dumnezeu, am prins peşte – ciripi iute fata.

Apoi se repezi să ia un castron şi să verse în el conţinutul pungii. George răsuci către peştişori o privire mohorâtă.

— Aţi fost la Moara lui Dumnezeu – rosti plat. Azi.

Emanuel tresări, neştiind ce vrea să spună taică-său, dar acesta privi din nou pe geam şi tăcu o vreme. Copiii aştep-

tară, simțind în aer o tensiune ciudată. Apoi, continuând să privească pe geam, bărbatul rosti cu același glas lipsit de intonație:

— A dispărut o oaie...

CAPITOLUL 9

Emanuel se învârtea nehotărât în curte prin fața Valentinei, care se aşezase pe un butuc.

— Ar trebui să cheme poliția. Nu ştiu de ce nu cheamă poliția. Sau poate-a chemat-o. Ce naiba, doar rămăsese să le păzească! Poate-a plecat pe undeva şi hoțul a văzut...

— De ce nu-l întrebi dacă a plecat sau nu?

— Nu vezi că nu vrea să vorbească cu nimeni? Eu, în locul lui, m-aş fi dus s-o caut. Trebuie să existe nişte urme. Pământul nu e chiar uscat, imposibil să nu fie urme.

— Poate-a căutat-o...

— N-am căutat-o.

George apăruse pe verandă şi se rezemase de balustrada de lemn. Băiatul se răsuci şi-l privi cu gura căscată.

— Am sunat la poliție, văd că te interesează. Au zis că verifică.

— Ce?

— Nu ştiu ce. Cred că nici ei. N-are-a face.

— Şi laşi lucrurile aşa?

— Ai altă idee?

— S-o căutăm! se revoltă băiatul. Sunt urme în poiană?

— Nu ştiu. Poți să te duci să vezi, dacă ai chef. Presupun că n-o să găseşti nimic.

— Când a dispărut?

— Nici asta nu ştiu.

— Dar ai stat cu ele.

— Am stat cu ele.

— Şi?

— Şi nimic. Uite, azi dimineaţă erau toate. După-amiază le-am adus în curte şi le-am numărat. Lipsea una. Am mers sus, m-am uitat peste tot şi am anunţat poliţia.

Emanuel îşi muşcă buza, gânditor.

— Mă duc să mă uit. Vii?

Întrebarea era adresată Valentinei. Fata se ridică de pe butuc, arătând că era disponibilă.

— Hai, atunci. Mai e puţin şi vine noaptea...

Se întoarse către taică-său:

— Le-ai muls?

— Da. Vă e foame? Laptele este în frigider. Puteţi să vă frigeţi peştele, aveţi şi nişte cartofi gata curăţaţi, vi-i prăjiţi şi voi.

— Lasă – îl luă de mână Valentina. Mâncăm la întoarcere.

— Sigur rezişti?

— Asta-i bună! făcu ea, uşor ofensată.

— Atunci...

Porni, trăgând-o de mână către poarta din spate. În câteva minute se aflau sus, pe pajişte, la marginea pădurii. Emanuel privi atent pe jos, dar constată că nu existau urme aproape deloc, dacă excepta excrementele de oaie presărate peste tot.

— Ce naiba... tu vezi ceva?

— Ce să văd? îl privi mirată fetiţa.

— Vreo urmă, ceva. Iarba e prea deasă şi scurtă, eu nu găsesc nimic.

— Stai puţin – îl opri Valentina. Hai să ne gândim.

— La ce?

— Dacă venea cineva să fure oaia, n-avea cum să scape fără să fie văzut, nu crezi? Unchiu' George a stat cu ele toată ziua.

— *Dacă* a stat cu ele, aici e problema, *dacă!* se enervă Emanuel.

— Stai, nu te ambala! O oaie nu costă cine ştie ce, aşa-i?

— Nu de preţ e vorba – mormăi băiatul, amintindu-şi de discuţia pe care o purtase cu Martin pe marginea noţiunii de valoare.

— Vreau să spun că poate n-a furat-o nimeni, poate s-a despărţit din turmă şi s-a rătăcit.

— Şi unde să se fi dus?

— Nu ştiu. Să ne gândim.

— Mda – rosti băiatul, mai potolit. În jos n-a luat-o, ar fi ajuns acasă. În partea aia sunt pomi fructiferi, ar fi văzut-o tata. Ce-a mai rămas?

— Pădurea – concluzionă Valentina. Probabil a intrat în pădure.

— Hai să vedem. O luăm pe margine şi ne uităm. În pădure nu e nici atâta iarbă.

Copiii porniră să caute, depăşind liziera. Din păcate, soarele se apropiase de apus şi umbrele serii făceau căutarea dificilă. După un sfert de ceas, parcurseseră aproape tot perimetrul.

— Nimic – răsuflă Emanuel. Nu sunt urme. Şi nu mă mir: nici noi nu lăsăm urme. Pământul e mai uscat decât credeam.

— Hai până la capăt – îl îndemnă fetiţa.

— Aproape am ajuns – dădu din umeri Emanuel. Cred că n-are rost. Uite, nu e nimic, vezi?

Dar fetița se apropiase de o tufă înaltă.

— Nu e nimic pe pământ – şopti, accentuând cuvântul „pământ".

— Ce-ai găsit? Ai găsit ceva?

Valentina se întinse spre tufă şi apucă o ramură.

— Aici...

Mâna ei desprinse de pe crenguță un smoc de lână. Băiatul îl privi mirat, apoi înțelese.

— A trecut pe-aici şi s-a frecat de tufă!

— Exact! rosti Valentina cu satisfacție.

— He, he! râse Emanuel. Citeşti urmele ca un apaş!

Fetița zâmbi măgulită, apoi se întoarse către adâncul pădurii.

— Cred că pe-acolo a luat-o.

— De ce crezi asta?

— Uite, e o fostă cărare. N-a mai fost călcată de multă vreme, dar are mult mai multă iarbă decât găseşti sub copaci. Şi zona e mai luminată. Dac-ai fi oaie, nu te-ai duce să paşti?

— Atunci, hai pe ea. Am putea găsi locuri unde iarba a fost tăiată recent.

— Cine s-o taie?

— Oaia, normal. Nu spuneai că s-a dus să pască?

După doar câțiva paşi, găsiră o zonă unde firele de iarbă fuseseră retezate de curând.

— Clar, pe-aici a luat-o! Uite şi alte urme! strigă fata.

Îi arătă două-trei excremente proaspete.

— O putem găsi uşor, hai înainte!

— Hai – se hotărî Emanuel, dar privi peste umăr întrebându-se cât vor mai avea suficientă lumină. În plus, i se făcuse

foarte foame, iar gândul la peştii şi cartofii care aşteptau să fie prăjiți în bucătărie îl făcură să înghită în sec. Apoi îşi aminti de taică-său şi de tonul cu care acesta presupusese că nu vor găsi nimic. Strânse dinții.

— Bine, hai s-o căutăm. Ar fi nemaipomenit să i-o ducem astă-seară plocon...

Îşi imagină mutra uluită şi – de ce nu? – admirativă a lui George şi porni pe cărare alături de fetiță, atent la toate detaliile drumului. În curând descoperiră şi urme de copite, într-un loc mai ferit, unde terenul rămăsese umed de la ultima ploaie.

— Pe-aici, pe-aici! o îndemnă pe Valentina. Totuşi, nu pricep de ce nu s-a mai întors – medită el.

— A găsit vreun loc cu multă iarbă. O ajungem din urmă imediat, oile, când pasc, nu se grăbesc cine ştie ce.

Între copaci lumina scăzuse în intensitate, dar vârfurile acestora erau scăldate de razele aurii ale soarelui ce se lăsase către apus. Băiatului i-ar fi plăcut să se oprească puțin şi să savureze priveliştea, dar ştia că nu puteau întârzia. Terenul începuse să urce încetişor şi se întrebă dacă pădurea aceasta ajungea să se unească sau nu cu Pădurea Lupilor. Mergeau destul de repede, totuşi atenți să nu piardă urma oii. La treaba asta Valentina se arăta mai bună ca el.

O mică poieniță se dovedi darnică în tot felul de urme. Dar şi greu descifrabile. Fetița se tot învârti nehotărâtă, privind peste tot şi căutând un amănunt care să definească traseul animalului rătăcit. Pierdură minute bune până când descoperiră, în prelungirea poienii, un mic şanț în noroiul căreia se imprimaseră copitele oii.

— Pe-aici! rosti triumfătoare Valentina. Nu poate fi foarte departe!

Alergară în lungul şanţului şi zăriră, acolo unde terenul se nivela, în spinii unui ciulin, alt smoc de lână.

— Vezi? O s-o găsim!

— Da – aprobă Emanuel. O găsim repede şi ne-ntoarcem.

Continuară să meargă prin pădure, îndemnându-se reciproc. Încet, lumina se subţia; vârfurile copacilor se trezeau părăsite de razele soarelui care sta să apună. Cerul, acolo unde putea fi văzut, căpătase o culoare bătând spre violet. La un moment dat, terenul deveni pietros, iar semnele tot mai puţin vizibile. Trebuiră să se mişte când în dreapta când în stânga, încercând să acopere o zonă cât mai largă; din când în când, un strigăt anunţa redescoperirea urmei.

— Pe-aici! Pe-aici a luat-o!

Merseră astfel multă vreme, până când zona deveni de-a dreptul stâncoasă. Copacii se răriseră întrucâtva, dar asta nu-i ajuta prea mult, deoarece începuse deja să se întunece.

— E aproape – insistă fetiţa, observând nehotărârea lui Emanuel. Cât să fi mers? Nu poate fi departe.

Băiatul se lăsă convins şi continuară căutarea. Printre stejari şi fagi apăruseră conifere; drumul urca în mod constant, purtându-i în zig-zag pe lângă trunchiurile groase. Uneori, alte trunchiuri, prăbuşite, le întârziau deplasarea.

— Nu prea mai e iarbă – constată Emanuel. Unde naiba s-a dus?

— Trebuie să fie o poiană în faţă – zise Valentina. Probabil a simţit-o şi s-a grăbit într-acolo.

— Şi dacă-i e sete? Poate a simţit un izvor.

— Atunci o găsim la izvor, lângă izvoare şi iarba creşte mai multă.

— Da, – suspină Emanuel – dar *când* o vom găsi?

Întunericul se lățise peste pădure. Curând, copiii constatară că nu mai reuşeau să descopere nicio urmă.

— Trebuie să fie aproape, undeva, în față – rosti hotărâtă Valentina. Hai, doar nu ți-e frică de întuneric?

— Asta nu. Dar...

Se lăsă în continuare luat de val şi merse mai departe după fetiță. Nu putea să se dovedească un fricos, deşi începuse să-şi pună anumite întrebări. Una, persistentă, suna aşa: unde naiba ne aflăm? O alungă, totuşi, cu un gest.

— E un izvor pe-aici? întrebă fetița.

— Nu... nu ştiu. Poate e, mai în față. Adică...

— Uite, alt smoc de lână! A intrat în tufişurile alea!

Emanuel o urmă, aproape alergând. Lumina scăzuse cu totul, abia se mai vedea la câțiva paşi.

— Pe-aici! strigă fata. Uite o cărare!

Alergară înainte pe fâşia ierboasă, aşteptându-se ca la fiecare cotitură să zărească animalul rătăcit. După alte minute lungi, băiatul se opri obosit.

— Stai puțin! strigă spre Valentina.

— Nu mai e mult – îi răspunse ea. Uite, acolo e o trecere printre tufe, trebuie să apară un semn...

Emanuel o ajunse din urmă şi cercetară încordați, la lumina palidă a înserării, tufişul. Până la urmă fata apucă de pe o ramură câteva fire aspre de păr.

— Vezi? Pe-aici a luat-o...

Continuară să meargă, strecurându-se printre tufe, până într-un loc unde vegetația se îndesea. Pe cer apăruseră primele stele, iar panta abruptă pe care suiau îl făcu pe Emanuel să i se pară că fiecare pas îl apropie de ele. Din cauza tufărişului n-ar fi putut să privească prea departe în jur nici

în mijlocul zilei. Oaia putea fi oriunde, chiar la doar câțiva pași de ei și să rămână nevăzută.

— Ne-ncurcăm în tufișuri – rosti, cu jumătate de gură.

Valentina se opri și privi în jur.

— Nu putea să intre prea adânc în desiș. Poate behăie și o auzim...

Băiatul roti ochii, căutând o soluție. În fața lor, doi copăcei dincolo de care se zărea cerul sugerau o trecere. O zărise și Valentina.

— Acolo trebuie să fie o poiană – îngână ea. Și izvorul.

Emanuel se gândi că, dacă nu vor mai ajunge acasă și nu vor mânca nimic până mâine e, totuși, important să nu sufere, cel puțin, de sete. O prinse pe fată de mână și înaintară până în dreptul copăceilor. Într-adevăr, părea că urmează un loc deschis, dar când făcură alți doi pași se treziră alunecând. Într-o fracțiune de secundă băiatul înțelese că dincolo de copăcei nu se afla o poiană, ci o râpă. Încercând să se echilibreze, eliberă mâna fetiței, dar nu găsi nimic altceva de care să se prindă. Alunecă un timp care i se păru interminabil și se opri lovindu-se zdravăn de un bolovan. Imediat Valentina îl ajunse din urmă și căzu peste el.

— Fir-ar să fie! mormăi el, încercând să se ridice. Unde naiba suntem?

O auzi scâncind pe fetiță și o atinse speriat.

— Te-ai lovit?

Abia mai putea să-i zărească conturul.

— Glezna, mi-am sucit-o un pic...

— Asta mai lipsea! Întinde spre mine piciorul!

Băiatul pipăi locul, dar nu găsi nimic neobișnuit.

— Nu e ruptă. Tot te mai doare? Poți să calci în ea?

— Nu ştiu. N-am încercat.

Emanuel se ridică şi o prinse de mână.

— Încearcă.

După o scurtă ezitare, Valentina se ridică cu prudenţă, sprijinindu-se de braţul băiatului.

— Mă doare un pic, dar deja mai puţin. Pot să calc...

Dar în clipa în care îşi lăsă greutatea pe piciorul vătămat gemu uşor şi se agăţă strâns de Emanuel.

— Mint – rosti printre dinţii strânşi. Nu pot.

— Bine – oftă băiatul. Bine. Rămâi aşa, să mă gândesc...

— Trebuie să ieşim din râpa asta – făcu ea. Putem căuta un loc...

— Da, unul mai puţin abrupt, dar nu se vede nimic. E deja noapte.

— Nu putem rămâne aici...

— Sigur n-ai la tine telefonul mobil?

— E în cameră. Cine se gândea? De ce nu-l ai tu pe-al tău?

— Dacă-l iau la mine, mă sună tata... Oricum, nu l-am mai încărcat de multă vreme.

— Cum anunţăm unde suntem?

— Nu ştiu – răspunse Emanuel concentrat. Şi nici unde suntem nu ştiu. Cred că am ajuns în Pădurea Lupilor, dar nu sunt sigur. Am mers nişte kilometri buni.

— Şi oaia? Dacă la noapte o mănâncă lupii?

— Nu s-au mai văzut pe-aici lupi de pe vremea bunicilor. Cel mult, mistreţi şi căprioare. Uneori, vara, mai coboară câte-un urs din munte, vine pe la marginea satului şi caută mâncare.

— Urşii nu mănâncă oi?

— Ba da... ce mai contează?

— Ei, te-ai gândit?

— La ce? se miră Emanuel.

— Cum ieşim de-aici.

— Păi, ar fi simplu dacă ai avea glezna întreagă. Am merge pe bâjbâite în lungul râpei, până unde se micşorează malurile. Pe-aici vine apă când plouă, e un torent.

— Dacă mă sprijini puțin, mergem – zise Valentina.

— Ai curaj?

— Propune tu altceva.

— Nu ştiu. Fundul râpei e plin de bolovani. N-ar folosi la nimic să-ți scrânteşti şi celălalt picior.

— Hai odată! îl zori fata, nerăbdătoare. La stânga sau la dreapta?

— Uf, să mă gândesc. Hai la stânga, într-acolo urcă terenul.

— De ce nu la dreapta? N-ar trebui să coborâm?

— Păi, nu ştiu unde coborâm. Poate fi o vale adâncă de unde nici mâine dimineață să nu ne dăm seama încotro trebuie s-o luăm. Aşa, am ajunge într-un loc înalt şi ne-am putea orienta.

Băiatul o prinse de talie şi, instinctiv, fetița îi cuprinse umerii cu brațul.

— Te sprijini cât poți de bine, iar dacă oboseşti, ne oprim – o preveni el.

Porniră încet prin întunericul care se instalase peste pădure. Vag, la lumina firavă a stelelor, zăreau petele albicioase ale pietroaielor rostogolite de ape şi pe care se străduiau să le ocolească. Fetița se chinuia să păşească în piciorul rănit, iar Emanuel îi simțea durerea ca şi când ar fi fost a lui. Un sentiment straniu îl pătrunse adânc, un sentiment nou ce amesteca grija față de făptura fragilă ce se lipise

de el cu admirația față de voința acesteia; îi simțea căldura trupului înfiorându-l şi contrastând cu frigul ce începuse să coboare de pe culmi şi realiză brusc că momentele pe care le trăia erau unice, încărcate de semnificații care aveau să-l urmărească mereu, prin timp şi spațiu, de-a lungul întregii vieți. „Doamne – gândi – de n-ar fi atât de întuneric!"

Dar în egală măsură binecuvântă întunericul fără de care nimic din ceea ce se întâmpla n-ar fi fost; din duşman, bezna îi apăru un prieten ce-l ajuta cu fidelitate să-şi tăinuiască sentimentele care i se învârtejau în suflet.

„Oare chiar nu se poate vedea nimic?" – îşi spuse. „Chiar nu pot să găsesc ceva, o făclie, să luminăm drumul? Dar n-am cu ce să fac focul..."

„Mai sunt şi alte simțuri" – i se păru că aude deodată vocea poştaşului.

Tresări.

„Altele?..."

Respiră adânc şi se hotărî. Lăsă gândurile să fugă, le urmări dispărând unul câte unul, în vreme ce lacul minții se liniştea. Continuă să păşească încet, mecanic, în timp ce atenția sa crescu în intensitate până când i se păru că barierele fizice dintre ființa sa şi locurile prin care treceau se anulează. Apoi conştiința i se revărsă cumva înafara trupului şi Emanuel simți pământul, pietrele şi copacii ca şi când toate acestea ar fi devenit organe ale trupului său. Nu întârzie prea mult în contemplarea ciudatei senzații. Se opri în loc tremurând, potrivi mâna fetei care îi alunecase de pe umăr şi vorbi încet, folosind cuvintele aşa cum îl învățase poştaşul, ca pe nişte unelte exterioare lui şi fără să încerce să se implice în înțelesurile acestora, pentru a nu tulbura starea specială în care pătrunsese:

— Acum... vom merge... mult mai repede. Nu te teme...

Se aplecă şi, cu o mişcare rapidă, o luă în braţe. Fata nu se aşteptase la asta şi fu gata să cadă, dar Emanuel o prinsese cu putere şi o ajută să se echilibreze.

— Ţine-mă... de gât...

— Ce faci, eşti nebun? O să cădem amândoi!

— Nu... taci. Doar taci, nu-mi distrage atenţia...

Apoi porni repede, aproape alergând, depăşind fără să şovăie obstacolele pe care le recunoştea pipăindu-le cu degetele străvezii ale conştiinţei. Merse astfel minute bune păstrându-şi suflul, fără să obosească deloc; undeva, la marginea percepţiei sale extinse, vibră un grup de brazi, iar băiatul „văzu" poteca urcând din râpă către acesta. Merse înainte, ajunse la copaci şi îi depăşi. După alte câteva sute de paşi, stânci înalte vuiră în sângele lui ca o orgă subtilă; Emanuel se căţără pe ele grăbit şi, în cele din urmă, se trezi pe un tăpşan golaş, ridicat deasupra pădurii şi smălţuit de luminile stelelor; dincolo de el, o vale largă, întunecoasă, părea că şovăie să existe întreţesută de ceaţa subţire şi lăptoasă care se revărsase printre copaci. Aici, băiatul se opri şi o lăsă încet din braţe pe fetiţă. Ea rămase agăţată de braţul lui, respirând uşor, încordată şi neîncrezătoare. Păstrară amândoi liniştea o vreme. Din nou, ca şi la Stânca Lotrilor, ceva maiestuos păru că-şi aşează aripa uşoară şi totodată copleşitoare deasupra lor. O prezenţă protectoare şi nevăzută le umplu sufletele şi, ca într-un gând, amândoi priviră spre cer, aşteptându-se să descopere acolo sursa misteriosului sentiment de pace atotcuprinzătoare. Încet, acel lucru sau fiinţă păru să se disipe, topindu-se în aer, retrăgându-se spre pădure sau scurgându-se în pământ aidoma electrici-

tăţii unui fulger uimitor de blând. Curând, totul deveni amintire; conştiinţa băiatului se retrase în limitele fireşti, iar noaptea îşi recăpătă indiferenţa rece. Abia atunci Valentina îngână:

— Cum ai făcut asta?

Emanuel zâmbi, ascuns în întuneric.

— N-am făcut nimic...

— Nu te cred – şopti Valentina. Ai mers cu mine-n braţe un sfert de oră, aproape ai alergat pe o beznă ca-n nucă şi nu te-ai împiedicat, nu te-ai oprit, nu ţi s-a părut nicio clipă că ai greşit drumul. Cum naiba ai făcut *asta*?

— Cu noroc.

— Las-o baltă – bufni fata şi în glas i se simţi frustarea. De ce nu vrei să-mi spui?

— Ţii minte, – şopti Emanuel – te-am întrebat mai demult de unde ştiai Valea lui Martin. Dacă poţi să-mi spui asta, pot şi eu să-ţi explic cum am făcut.

Fetiţa tăcu o vreme, gândindu-se.

— Mi-o aduc aminte – începu cu voce şovăitoare – de foarte mult timp. O ştiu... o, cum să-ţi zic? O ştiu dintotdeauna. M-am văzut, cumva, acolo... parcă nici n-aveam trup, zburam printre copaci. Eram *foarte* liberă, mi se părea că plecasem dintr-o casă, aşa, ca a voastră şi cineva îmi promitea că, dacă mă-ntorc, o să mă ducă să văd un circ, un spectacol extraordinar. Nu înţelegeam... nu ştiam ce e un circ, dar înţelegeam că trebuie să fie un lucru minunat. Pe urmă am crescut şi am aflat. Tata m-a dus la circ de două ori, dar nu era nimic cum trebuia să fie. Nu era... circul pe care mi-l promisese *el*.

— Ai visat asta? îi cântări Emanuel cuvintele, concentrat.

— Nu... nu ştiu. Sau, da, poate-a fost un vis. Ştii, e aşa cum e când ai ochi.

— Cum, ochi?

— Uite, ai ochi, pur şi simplu. Nu ştii cum ţi-au crescut, nu poţi să explici asta. Aşa e şi ce vreau să-ţi spun.

— Mda, înţeleg – zise Emanuel, cu toate că nu înţelegea cine ştie ce. Bine, iar eu am făcut... cum să-ţi zic? Am lăsat să se liniştească gândurile, toate gândurile. Am devenit foarte atent. Din ce în ce mai atent, până când toate lucrurile din jur mi s-a părut că fac parte din mine. Erau ca nişte gânduri, sau ceva de genul ăsta.

— Lucrurile deveniseră gânduri? îl întrerupse fata.

— Păi..., da, cam aşa ceva – tresări Emanuel speriat, dându-şi seama de semnificaţiile ascunse ale cuvintelor fetiţei. Ele luaseră locul gândurilor pe care nu le mai gândeam. O, Doamne, ce ciudat!

— Ce e ciudat?

— Că lucrurile pot fi totuna cu gândurile. Foarte ciudat. Ce păcat că nu e Martin aici, sau măcar poştaşul, m-ar putea lămuri!

— De ce nu e Lună? schimbă brusc subiectul fetiţa.

— Cred că răsare mai târziu...

— Dacă poţi să mergi fără lumină, poate reuşim să ne întoarcem acasă.

— Ce?

— Ai putea să faci din nou chestia aia cu gândurile. Şi să mergem acasă.

— Mi-ar plăcea, – oftă Emanuel – dar habar n-am unde suntem. Nici dac-ar fi zi n-aş şti încotro s-o luăm.

— Unii se orientau după stele – observă fata.

— Aici vedem stelele, dar în pădure nu le mai putem vedea.

— Ce-o zice tatăl tău acum?

— Probabil – rosti sarcastic băiatul – a sunat la poliție, iar ăia au răspuns că verifică.

— Ce să verifice?

— Nimic. Așa răspund ei mereu – râse scurt băiatul.

— Și noi ce facem? Mi-e foame. Și mi-e și sete.

Emanuel o apropie și o strânse în brațe, iar fetița se cuibări la pieptul lui.

— Până mâine nu vom muri. Trebuie să găsim un adăpost sau să-l facem din ceva. Te mai doare piciorul?

— N-aș putea să calc în el prea mult.

— Atunci, rămânem sub vreun copac, pe-aici, pe-aproape. Uite un stejar frumos...

În întuneric, la dreapta lor, copacul uriaș se desena negru pe cerul înstelat.

— Crezi că e stejar?

— Mergem și aflăm.

O prinse iar de talie și o ajută să facă cei douăzeci de pași care-i despărțeau de trunchi.

— Da, – șopti Valentina – e stejar. Are frunza dantelată.

— Ne-ar putea adăposti chiar de-o ploaie mai scurtă – adăugă Emanuel.

Rostogoli câteva pietroaie și înălță o movilă pe care puteau să stea relativ comod, rezemați de trunchiul copacului.

— Vino lângă mine – zise băiatul. Dacă te sprijin un pic, poți chiar să dormi.

O ajută să se așeze lângă copac și simți o mulțumire dulce când Valentina se ghemui în brațele lui. În ciuda eve-

nimentelor petrecute (sau poate tocmai din cauza lor), nu dură prea mult şi fetiţa adormi. Emanuel rămase să vegheze privind prin noapte ca printr-o catedrală. Răsări curând Luna, abătută spre ultimul pătrar. Văile prinse-n ceţuri se luminară difuz şi se colorară ciudat şi diafan. Tot stând şi privind, băiatul duse mâna la buzunar, amintindu-şi de obiectul găsit la crama lui Aron. Îl scoase atent şi-l cântări în palmă. La lumina Lunii, zări o brăţară subţire ce părea din argint, o brăţară micuţă, bună de purtat pe braţul unui copil, al cărei cerc perfect se întrerupea într-un singur punct în care argintul lua forma capului unui cal. Studie încheietura mâinii stângi a fetiţei şi se întrebă dacă i s-ar potrivi. Zâmbi şi introduse iar brăţara în buzunar. „O să i-o arăt mâine, poate o să-i placă".

Curând, începu şi el să moţăie. Luna urca pe cer, iar băiatului i se păru că deja visează, că viaţa însăşi seamănă unui vis uneori imposibil, alteori fermecător, alteori...

„Veghează!"

Emanuel tresări.

„Nimeni nu s-a născut ca să trăiască-n pace" – i se păru că aude vocea maestrului Ian.

Privi în jur speriat. Un foşnet ciudat în tufişurile aflate la vreo douăzeci de metri depărtare, spre stânga, îl făcu să ciulească urechile. Privi cât putu de atent şi sesiză un trup mare, greoi, care se mişca în penumbră. În primul moment crezu că e oaia care se rătăcise, dar acea făptură se arăta a fi mult mai mare decât o oaie. Apoi îşi spuse că poate fi un mistreţ sau un cerb. Ştia că, dacă stătea nemişcat, animalul, oricare ar fi fost, nu l-ar fi băgat în seamă, aşa că rămase liniştit. Continuă să observe fiara ce făcea, din când în când, un pas

sau doi legănând ramurile tufişului. În cele din urmă, capul făpturii apăru în plina bătaie a luminii Lunii şi băiatul îngheţă. Sălbăticiunea îşi extrase cu totul din umbră trupul uriaş şi se opri la vreo cincisprezece metri de copii, mirosind aerul şi pufnind. Nu era nici mistreţ şi nici cerb. Era un urs. Emanuel îşi simţi inima bătând puternic şi un fior de gheaţă îi urcă pe şira spinării. Nu ştia cum trebuie să te porţi cu un urs şi în ce fel poate fi alungat.

„Îţi doresc succes pe drumul către tine" – îi trecură prin minte, ca un arc electric, cuvintele lui Ian. Băiatul strânse pumnii şi-şi aşeză iar gândurile deoparte ca pe nişte arme într-un rastel, apoi ascultă liniştea din jur, comparând-o cu propria sa minte care-şi recupera calmul profund, esenţial. În cele din urmă pieri orice comparaţie, dispăru orice asociere. Toate cuvintele muriră împreună cu semnificaţiile lor. Rămase să privească nemişcat animalul în calitate de simplu observator, conştiinţă vibrând acut în mijlocul unui uluitor sentiment de prezenţă vie şi teribilă. Încet, răbdător, conştiinţa aceasta se întinse cu gingăşie către sălbăticiune. O atinse, iar fiara tresări şi ridică, parcă nedumerită, fruntea îngustă. Emanuel privi ochii ursului, care sclipeau trecător în bătaia Lunii, şi avu brusc revelaţia că prin acei ochi îl privea *cineva*; dincolo de ei nu se afla un simplu angrenaj biologic, ci o fiinţă plină de viaţă, posedând propria scânteie de conştiinţă, propriul sistem de valori, propriile opţiuni, o fiinţă, mai ales, demnă de a fi respectată şi admirată.

„Semănăm" – alese băiatul să gândească un gând pe care se sili să-l perceapă ca existând înafara lui, pentru a nu tulbura starea în care se găsea. Simţi un val ciudat de dragoste faţă de animal şi, tot privindu-l în ochi, se trezi deodată

proiectat dincolo de aceşti ochi şi înconjurat de mintea ursului. Într-o viziune uluitoare, în doar câteva fracţiuni de secundă, află totul despre acesta; văzu vizuina în care se născuse, trăi dragostea faţă de trupul masiv al ursoaicei care-l adăpa şi-l hrănea, se jucă cu fraţii lui ursuleţi pe malul unui râu de munte; apoi plecă în prima expediţie de vânătoare, prinse păstrăvi în apele reci şi zburdalnice ale râului, parcurse nenumărate trasee prin munţi, întâlni o ursoaică frumoasă cu care avu primul rând de pui, se îndopă toamnă de toamnă cu ghindă delicioasă pregătindu-se de iernat, reuşi să scape neatins de gloanţe când oamenii sosiră în pădure la vânătoare. Apoi drumuri, nenumărate drumuri bătute de-a lungul şi de-a latul ţinuturilor împădurite; unul dintre acestea trecuse şi pe la Stânca Lotrilor, altele chiar prin Valea lui Martin.

„Iubeşte-mă" – îşi proiectă Emanuel un alt gând ales să-l gândească spre mintea animalului. Ştiu că, în sine, cuvintele nu însemnau nimic pentru urs: trăirile acestuia erau clădite din senzaţii, imagini sau reprezentări, de aceea gândul băiatului nu fu nici el formulat omeneşte, ci cuprinse doar senzaţia caldă a unei dorite iubiri reciproce. Simţi şi transmise fiarei sentimentul ca atare, apoi îl condimentă cu imagini: el mângâind şi scărpinând blana ursului, Valentina făcând la fel, ei trei jucându-se şi alergând prin pădure sau stând aşezaţi, împărţindu-şi câtiva pumni de alune decojite. Şi, în final, teama: teama de ceilalţi oameni care trebuia să revină în sufletul animalului atunci când el sau fetiţa nu se aflau de faţă. Băiatul se trezi responsabil de viaţa sălbăticiunii, înţelegând că o apropiere a acesteia de orice alt om i-ar pune imediat viaţa în pericol. „Iubeşte-ne doar pe noi,

pe mine şi pe ea. Ne *poţi* ajuta şi *vrei* s-o faci". Păstrând legătura cu mintea fiarei, Emanuel se apropie şi mângâie ursul pe cap, pe bot şi îl scărpină între urechi. Animalul se lăsă mângâiat şi se frecă uşor de umărul lui, ca un câine, aproape dezechilibrându-l. Băiatul se dădu încet înapoi şi făcu cei câţiva paşi care-l despărţeau de fetiţa adormită.

— Valentina! Valentina, trezeşte-te!

Se aplecă şi-şi permise s-o sărute pe tâmplă, iar fetiţa deschise ochii, respirând adânc.

— Unde suntem? Ah... da. Dar nu e dimineaţă...

— Te mai doare piciorul?

Îi pipăi glezna şi se sperie când o simţi umflată.

— Nu mă doare.

— Da, pentru că stai încă jos. Ridică-te puţin.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice.

— Unde mergem?

— La Stânca Lotrilor. De-acolo, când se va lumina, e uşor de ajuns acasă.

— Şi *cum* vrei să mergem acolo? Ziceai că nu ştii drumul.

— Îl ştie el – arătă Emanuel.

Privind peste umărul băiatului, Valentina zări ursul şi încremeni.

— Prieten – râse băiatul. E şi prietenul tău. O să ne-ajute.

O luă de braţ şi o trase spre urs. Şchiopătând şi nescăpând din ochi animalul uriaş, Valentina se lăsă dusă. Ajunsă la o jumătate de metru de botul fiarei, fetiţa sughiţă.

— Prieten, crede-mă – încercă s-o liniştească băiatul şi întinse mâna, mângâind animalul pe bot. Pune mâna pe el, e cuminte.

Ezitând, cu o mână tremurătoare, fata-i urmă exemplul. Ursul ridică privirea şi se lăsă scărpinat pe gât.

— Îi place, crede-mă – şopti Emanuel, care continua să păstreze legătura nevăzută cu mintea acestuia. Hai, e vremea să plecăm de-aici.

O împinse pe fetiţă lângă umărul sălbăticiunii şi o ridică de mijloc.

— Încalecă!

— Crezi că ne lasă?

— Da, cred. Încalecă!

Băiatul se căţără şi el pe urs, în spatele ei.

— Te ţin bine – o înconjură ferm cu braţul. O să ne cam legene.

Animalul porni cu pas măsurat şi intrară în umbra pădurii. Curând, Valentina se relaxă şi păru să se acomodeze cu ideea de-a călări un urs.

— De ce nu mergem direct acasă? şopti ea, parcă temându-se să nu sperie sălbăticiunea.

— Nu ştie să ne ducă decât la Stânca Lotrilor.

— Şi nu poţi să-l mâni mai departe?

— Doar dacă nu se face ziuă. Ar fi mai bine să nu vadă altcineva asta.

— De ce să nu vadă?

Băiatul aflase sondând mintea ursului că, pentru a coborî la Stânca Lotrilor, aveau de trecut muntele care se zărea înaintea lor ca un perete de negură. Asta însemna câteva ore bune.

— Sssst! îi şopti în ureche fetiţei. Avem foarte mult de mers. Lasă-mă să-l conduc. El nu ştie decât locurile prin care a mai fost.

Valentina tăcu o vreme. Curând, ursul începu să urce versantul muntelui, iar copiii constatară că devenise dificil

să rămână pe spinarea lui. Agățat de blana bogată, Emanuel o susținea pe fetiță în momentele în care greabănul animalului se arcuia prea tare.

— Va fi şi mai greu către creastă, – o preveni el – bidiviul nostru n-are şa.

— Nu se supără dacă-l strângem prea tare de păr?

— Strânge-l doar cât e nevoie să n-aluneci. Sigur că-l doare dacă-l jumuleşti.

După o altă perioadă de liniște, Valentina zise:

— Lucrurile astea nu se petrec decât în basme. Nu-i aşa? Doar în poveşti fiarele pădurii îi ajută pe cei curajoşi. Emanuel!

— Da, sunt aici, nu striga.

— Cine eşti? Adică, nu poți fi un băiat aşa, ca oricare. Niciun băiat obişnuit nu poate călări urşii prin pădure!

— Taci – şopti el repede. Nu ştiu cine sunt.

— Nici eu nu ştiu totdeauna cine sunt – comentă fata, cu o doză de inocență. Faci vrăji?

— Nu mă pricep.

— Dar asta ce e, nu o vrajă?

— Nu. Sau, da. Poți să-i spui cum vrei. E... e adevărul.

— Ca adevărul de la circ?

— Ce ştii despre adevărul de la circ?

— Clownul spunea că e mai adevărat decât orice. Şi poştaşul mi-a spus asta.

— Ai vorbit cu el despre circ?

— Nu. Da. Nu mai ştiu. Aşa mi s-a părut. De ce-a vrut să ne ducem la crama aia?

— Nu ştiu. Am găsit acolo ceva.

— Ce?

— O brățară.

— Mi-o arăți?

Ursul ieşise din pădure într-o zonă stâncoasă, în plina bătaie a luminii Lunii. Băiatul strecură mâna în buzunar, scoase brățara de argint şi i-o arătă.

— Voiam să ți-o fac cadou mâine. Dar poți s-o iei chiar acum, încearcă dacă-ți vine bine.

Fata desprinse o mână din blana animalului şi apucă brățara. O întoarse pe toate părțile şi exclamă:

— E brățara mea!

— Da, e a ta de-acum.

— Nu. A fost a mea. O ştiu, a fost a mea!

— Cum adică?

— Era a mea odată. Am avut-o la mână, uite-aşa!

Fata ridică din blana ursului şi cealălaltă mână şi-şi potrivi brățara la încheietură.

— Acum merge – păru ea că oftează. Pe-atunci era prea mare.

— Când? *Când* era prea mare?

— Atunci, demult, când am primit-o.

— Şi cum a ajuns brățara ta în crama lui Aron?

— Nu ştiu. De unde să ştiu?

— Ai pierdut-o?

— Nu.

— Nu înțeleg. Poți să explici?

— Uite, ți-am zis, plecasem de undeva unde aveam brățara. Pe urmă am fost foarte liberă şi pluteam în Valea lui Martin.

— Tot nu înțeleg.

— Nici eu. Dar aşa a fost. Nu ştiu cum să-ți spun altfel.

— Mda. Oricum, dacă e a ta, păstreaz-o.

— Mulțumesc...

Băiatul alungă imediat din minte cuvintele rostite de fată cum ar fi şters dintr-o mişcare praful de pe un obiect. Ar fi fost prea dificil să se gândească la înțelesurile lor în acele momente. Drumul ursului îi purtă din nou prin umbrele pădurii; după un ceas, copacii se răriră treptat, iar în fața lor reapărură stelele.

— Cred că ajungem pe creastă – o preveni Emanuel pe fetiță. Aici e mai abrupt, trebuie să ne ținem bine.

Dar trecerea crestei se făcu neaşteptat de lin. Dincolo, urmă o terasă golaşă pe care ursul se opri câteva clipe să adulmece văzduhul rece. Copiii priviră încântați peisajul nocturn şi oarecum misterios al văii împădurite către care urmau să coboare pentru a ajunge la Stânca Lotrilor. Totul plutea scăldat în cețuri străvezii, violacee. Băiatul mângâie uşor animalul, iar acesta porni mai departe. Coborârea dură mai mult decât îşi imaginase Emanuel, dar zorii păreau încă departe. Într-un târziu, văzură de sus poiana cu stânci uriaşe. Luna continua să scalde ținutul într-o lumină palidă, iar băiatul dirija cu uşurință ursul către menhirul principal.

— Ai zis – vorbi din nou Valentina – că dacă e noapte putem merge acasă.

— Da, cred că putem – mormăi el, în timp ce animalul adulmeca iar aerul, părând iritat de ceva. De lângă stâncă o luăm la dreapta pe cărare, n-ar fi prea...

Ursul se opri brusc, iar Emanuel privi încordat. Lângă menhir se decupa o siluetă bizară, uşor cocârjată şi sprijinindu-se într-un toiag subțire. Arătarea înaintă către ei agale, cu chipul în umbră, dar băiatul recunoscu rasa veche

şi ponosită şi înțelese despre cine e vorba. Fetița se crispă speriată, strângând cu putere mâna care o ținea de mijloc.

— Nu te teme – se grăbi s-o liniştească, deşi nici el nu se simțea chiar în apele lui.

Când ajunse la doi paşi, călugărul se opri, iar băiatul ghici ochii pătrunzători cântărindu-i de sub gluga încăpătoare.

— Stăpân al fiarelor, aşadar? hârâi o voce țesută parcă din cheaguri de întuneric. He, he, he! Nu te credeam în stare. Bine-ai venit, stăpân al fiarelor!...

CAPITOLUL 10

Călugărul înmuie în ceaun cataplasma de ierburi şi o aşează apoi cu grijă pe glezna fetiței.

— Unii pretind – încercă Emanuel – că un simplu strigăt scos lângă Stânca Lotrilor te poate vindeca...

Călugărul îl privi oarecum mânios.

— Am aflat ce s-a întâmplat, dar nu poți face asta mereu. Numai când e stea, iar acum nu e decât săgeată.

— Cine să fie stea?

— Movila de pietre, ştii foarte bine.

— Movila am făcut-o eu – preciză băiatul.

— Nu. Tu ai dat pietrelor doar forma care corespundea făpturii tale. Ai crezut că nu e nimic pe-acolo înainte s-o faci, însă pietrele nu erau pregătite să te primească. Le-ai surprins. Asta mi-a atras atenția, altfel nu te băgam în seamă.

— Cum adică?

— Du ceaunul afară şi aruncă-l cât mai departe, dar nu pe potecă...

— De ce se schimbă mereu?

— ...şi mai adu câteva lemne.

Călugărul îi întoarse spatele şi zgândări în jar. Apoi azvârli pe foc două vreascuri. Emanuel oftă, luă ceaunul şi porni spre intrarea peşterii. După ce vărsă lichidul aşa cum îl îndemnase călugărul, se întoarse, îşi încărcă brațele cu lemne din grămada stivuită lângă intrare şi le trânti lângă foc.

— Cine ești?

— Nimeni. Un păstor de oițe rătăcite.

— Și de ce nu poate nimeni găsi peştera asta?

— De ce tot întrebi şi nu afli? hârâi omul, cu glasul acela ciudat care-l speriase pe băiat la prima lor întâlnire.

— *Cum* să aflu?

— Ajungi aici călare pe o sălbăticiune a muntelui şi nu ştii cum să afli? Mă dezamăgeşti.

Emanuel privi spre Valentina, care, înfofolită într-o pătură groasă, adormise.

— Hm, da. Totuşi, cum de pot să fac asta? Nu ştiu pe nimeni care să mai poată.

— Întrebi, întrebi... Dumnezeu nu l-a făcut pe om pentru a-şi pune întrebări, ci pentru a găsi dinainte răspunsurile. În grădina Raiului, Adam era un copil care nu deosebea binele de rău, dar asta nu înseamnă că ar fi fost neştiutor. Vorbea prima limbă a lumii, acea limbă în care cuvintele erau lucruri şi lucrurile cuvinte...

— Gândurile sunt lucruri?

— Cuvinte, gânduri, lucruri... toate sunt forme ale unei esențe superioare care le întrepătrunde şi le face egale înaintea lui Dumnezeu. Când se dă iertarea unui suflet, preotul cere Celui Slăvit să-l ierte pe om pentru greşelile făcute cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul. Greşeala e la fel, oricum ar fi făcută, adevărul conținut în cuvinte sau lucruri sau gânduri e la fel şi toate acestea s-au născut la fel. Cei ce-au vorbit prima limbă, n-au deosebit cuvintele de lucruri. Dar limba aceea a fost demult... o, de foarte mult timp uitată! Poate că nici nu se mai poate pronunța de către oamenii din zilele astea...

— Era o limbă magică?

— Nu. Nici vorbă! se supără călugărul. Era limba lui Dumnezeu. Magia au inventat-o proştii, mai târziu, crezând că pot să înnoade iar legătura pierdută dintre cuvinte, gânduri şi lucruri. Dar e o cale falsă şi care păcătuieşte prin faptul că-i îndepărtează de adevăr.

— Atunci, care e calea adevărată?

Călugărul păru să se gândească o vreme.

— Nu sunt mulţi care s-o ştie şi doar câţiva o pot folosi – rosti el încet. Dar ai venit aici călărind un urs, aşa că poate vei fi printre aceştia odată.

— Vrei să spui că mai am multe de învăţat?

— Ai multe de trăit, dar nu mai ai nimic de învăţat. Ştii deja totul. Toţi oamenii ştiu totul, însă nu ştiu că ştiu. Ascultă liniştea dintre cuvinte, observă culoarea dintre două culori, simte cusătura aproape insesizabilă dintre două clipe. Aşa începe totul. Dă la o parte orice gând – uită să te gândeşti la mâine sau ieri. Ieri a murit, mâine nu există. Ţesătura timpului va deveni atunci vizibilă şi toate firele din care proştii îşi imaginează că e alcătuită soarta se vor dezvălui pentru tine. Vei înţelege că nu există noroc, vei vedea că distanţa dintre tine şi capătul lumii este egală cu cea dintre tine şi unghia de la degetul tău şi că toate fiinţele sunt una singură. Aceasta e lumea cea adevărată, pământul cel nou şi cerul cel nou promise omului în stăpânire deplină dincolo de Judecata de Apoi. Ele sunt mereu aici şi acum, dar oamenii sunt orbi, nu le văd; ei vorbesc despre Paradis ca despre o constelaţie îndepărtată. Chiar şi acea judecată li se pare un lucru care va fi peste eoni şi nu înţeleg că ea se petrece în fiecare clipă a vieţii.

Vocea călugărului curgea monotonă, dar băiatul desluşi în ea o oarecare amărăciune.

— Cine ne judecă?

— Noi. Cei de dinlăuntrul nostru, cine altcineva?

— Uneori şi ceilalţi ne judecă.

— Şi ce-ţi pasă? De ce ar trebui să te schimbe pe tine judecata lor?

— Aşa spunea şi Martin – îngână Emanuel.

— O, Doamne, nu-mi pomeni de el. În tot ce face, aduce oamenilor nelinişte, nu alinare.

— Îl cunoşti?

— Da, l-am întâlnit de multe ori. Dar prefer să-l ocolesc, să n-am nimic de împărţit cu el. Amestecă toate religiile lumii şi nu alege din ele decât fabulele. Nu-i pasă de calea cea dreaptă a credinţei, pentru el sunt importante numai minunile.

— Îl judeci?... – rosti şiret băiatul.

— Nici vorbă – râse răguşit călugărul. Doar îl descriu. Nici răul nici binele nu sunt de lepădat, căci la sfârşit, cel mai adesea, răul devine bine şi binele rău. Te pomeneşti că se va ridica mai presus decât mine în faţa Domnului!

— Mi-a zis că nimeni nu ştie exact ce înseamnă Dumnezeu.

— O, e greşit informat. Sunt câţiva care ştiu *exact*. Totuşi, în cele din urmă, are dreptate: niciun om nu poate fi egalul lui Dumnezeu şi deci niciodată nu-l va putea înţelege. Dar dacă dai mintea la o parte, ai să-L găseşti. Dumnezeu nu poate fi văzut, trebuie trăit, ca să zic aşa. Îţi mai e foame?

Băiatul clătină din cap. Mâncaseră ceea ce călugărul le oferise când sosiseră – şi deşi baza cinei fusese constitută din alune şi fructe de pădure, aceasta se dovedise neaşteptat de săţioasă.

— N-ar fi trebuit deja să se facă ziuă? Nu prea ştiu cât e ceasul.

Călugărul privi spre gura peşterii.

— Ar fi trebuit, – chicoti – dar Naupakawupa, înghiţitorul de lumină, nu vrea să plece. He, he, se întâmplă ceva şi cred că ştiu ce. Şi nu-mi place. Asta-i opera lui.

— A cui?

— A prietenului tău din vale. Nu-mi place.

— Ce se întâmplă?

— Vrea să vă prelungească şederea aici, cu mine. Vrea să vă deschid eu o cale. Numai Sfânta Treime poate deschide căile. Ceilalţi, ca şi el, pot să facă oricâte planuri, dar se încurcă atunci când apare neprevăzutul. Nu sunt decât nişte păcătoşi, libertatea în înţelesul complet există doar prin Dumnezeu.

— Mi-aţi spus ceva atunci, în pădure... – îşi aduse aminte Emanuel.

— Da. Suntem făcuţi pentru a ne câştiga adevărata libertate. Aceasta e apropierea omului de dumnezeire. Orice alt scop nu e decât întârziere în păcătoşenie.

— O să mă gândesc...

— Nu te gândi. *Lasă tot ce este să vină la tine şi nu-l opri.* Lucrurile pe care le împiedici îţi vor lipsi, iar alţii le vor căpăta.

— Lucrurile? se miră Emanuel.

— Lucruri, gânduri, cuvinte, totuna – detalie călugărul, părând oarecum agasat de insistenţa băiatului. Toate sunt unul singur. Viaţa ne e dată pentru a căuta – şi cine caută, deja a găsit. Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide. Ştii cine a spus asta?

— Da...

Călugărul clătină încet din cap. Nu-şi scosese nicio clipă gluga şi Emanuel se întrebă cum arată omul din faţa lui. Doar bărbia proeminentă se lăsa uneori descoperită de lumina focului.

— Cine vrea să schimbe lumea, trebuie să înceapă cu el însuşi – mai spuse el, meditativ.

— Şi poştaşul mi-a zis...

Făcu o pauză, neştiind dacă să continue sau nu, dar nu primi din partea celuilalt niciun îndemn.

— Mi-a spus că viaţa e adevărata operă – se hotărî să vorbească. Discutam de Lună şi de legenda aceea cu Luna făcută dintr-o stea. Atunci a zis...

— Ştiu ce-a zis – îl întrerupse, gânditor, călugărul. Sunt cuvintele Marelui Alchimist...

— Ale *cui*?

— Nu contează. Degetul care arată către Lună nu e Luna. Îţi trebuie, mai întâi, o stea. Hei, ia te uită, s-a luminat... s-a deschis calea. I-am făcut jocul micului ticălos.

— Lui Martin?

— Cine altul? pufni călugărul. Hai, trezeşte-o – arătă către Valentina. E sănătoasă tun. Ai aruncat apa înafara potecii?

— Da. De ce nu trebuia pe potecă?

— Să nu-şi rupă piciorul altcineva trecând pe-acolo. Hai, trezeşte-o şi porniţi, tatăl tău e foarte îngrijorat şi azi are treabă.

— Treabă?

— E ziua în care coace pâinea, nu?

— De ce-şi coace pâine singur?

— Iar întrebi în loc să afli. Dar... bine, e *legătura lui cu pământul.*

— Nu înțeleg...

Călugărul bătu din palme. Valentina tresări, apoi deschise ochii.

— Hai, fetițo, rosti omul încet. În numele lui Iisus Nazarineanul, ridică-te şi umblă...

Emanuel se apropie de ea şi o ajută să se ridice.

— Te mai doare?

O văzu făcând doi paşi şi clătinând din cap.

— Nu mă doare.

Băiatul se întoarse către călugăr.

— Cum să-ți mulțumesc?

— Mie? Eu nu sunt nimic – răspunse acesta, fără să-l privească. Mulțumeşte-i lui Dumnezeu. Îmi pare rău că n-ai găsit-o, ar fi fost mai bine.

— Pe cine?

— Oaia. Oaia cea rătăcită...

Când ieşiră din peşteră, silueta întunecată îmbrăcată în rasa cafenie îi strigă din urmă:

— Vei face o călătorie mult mai importantă, te-am prevenit atunci. Ai grijă de tine.

— Călătoria – zâmbi Emanuel – o să se termine peste un ceas.

— Aşa crezi? făcu, enigmatic, călugărul. Călătoria abia a început, micuțule prieten...

— O să am grijă de ea – arătă băiatul către Valentina.

— Ai grijă de tine.

Emanuel făcu doi-trei paşi şi privi iar în urmă, întrebându-se de ce repetase omul acea frază, dar constată că deja nu mai zăreşte intrarea peşterii. Clătină din cap gânditor, apoi o luă pe fetiță de mână şi porniră pe cărarea care ducea

către sat. Târziu, când ajunseră în vârful dealului, Valentina spuse:

— Am visat ceva. Mă pierdusem şi te aşteptam să mă cauți. Dar nu plângeam. Eu nu plâng niciodată. Ştiam că mă vei găsi până la urmă.

— Poate-ai adormit gândindu-te la oaia noastră.

— Nu ştiu – făcu fetița pe un ton trist. Dar nu-mi aduceam aminte de oaie, ci de tine.

Întoarse apoi privirea spre valea în care se îngrămădea satul şi tresări.

— E o maşină la poartă...

Emanuel privi în direcția arătată de fată.

— E la noi. Trebuia să-mi imaginez – mormăi. Hai repede!

— Cine e?

— Cineva ne caută.

Fugiră pe drum fără să se mai uite în dreapta sau în stânga şi în câteva minute ajunseră în fața porții. Maşina parcată era albastră şi avea girofar. Năvăliră în curte, privind în toate părțile.

— Tată! strigă Emanuel. Eşti acasă?

În clipa următoare, uşa bucătăriei se deschise larg, iar George ieşi agitat afară.

— Uf! îl auziră, apoi băiatul îl simți înăbuşind o înjurătură. Unde naiba umblați? Toată lumea vă caută.

Din spatele lui se ivi un individ în uniformă, care-l împinse uşor la o parte şi înaintă către copii.

— Sunteți bine?

Apoi, observând că totul părea în regulă, scoase din buzunar un aparat de emisie-recepție.

— Sunt baza, copiii au fost găsiți. Repet, i-am găsit. Întorceți-vă, recepție.

— Lary, de la Salvamont – hârâi aparatul. Unde i-ați găsit? Recepție.

— Au venit acasă. Încetați căutarea. Anunțați-i pe toți, încheiat.

Băgă aparatul în buzunar şi privi spre cei doi.

— Ne-ați cam dat de furcă. Vă caută şi poliția şi jandarmii şi Salvamontul. Au venit şi nişte voluntari din sat.

— Ne pare rău – îngână Emanuel. Dar nu ştiam cum să anunțăm. Am umblat după oaie şi ne-a prins noaptea în pădure.

— Ştiu de ce-ați plecat, mi-a spus domnul Alan. De ce nu vă luați un telefon cu voi când plecați pe undeva? În văile dintre munți nu e semnal, dar pe înălțimi aveți cel puțin două linii. Presupun că ați petrecut o noapte grea. Ați găsit vreun adăpost, ați dormit?

— Eu, nu. Ea a dormit puțin – arătă băiatul către Valentina.

— Atunci, trebuie să mâncați şi să trageți pe dreapta – zâmbi polițistul.

— Să...? făcu Emanuel, care nu înțelesese expresia.

— Să dormiți. Nici tatăl tău n-a dormit. Trebuie să vă odihniți toți. Treceți mai întâi pe la bucătărie şi pe urmă mergeți la culcare. Ar trebui să vă consulte şi un doctor, dar dacă spuneți că nu vă doare nimic...

— N-avem nimic – dădu din cap grăbit băiatul. Doar ne e foame... puțin.

— Atunci, mergeți. Domnule George – se întoarse polițistul – vă dau cartea mea de vizită, dacă mai e ceva contactați-mă personal, nu mai sunați la urgențe. Pot să vin chiar dacă sunt în afara serviciului. În ceea ce priveşte oaia... vă anunț dacă descoperim ceva. Poate ar trebui să le duceți pe

celelalte la stână şi să le lăsaţi în grija unui cioban. E adevărat că oile sătenilor sunt la munte, dar au rămas doi-trei băieţi să aibă grijă de stână, le puteţi duce acolo, nu vă costă mai nimic să vadă de ele.

George Alan, revenit la mina sa obişnuită, luă cartea de vizită şi o strecură în buzunar. Apoi făcu semn copiilor să-l urmeze.

— Mulţumim mult – zise băiatul, în locul tatălui său.

— Mi-am făcut datoria – zâmbi poliţistul.

Se răsuci către poartă şi ieşi. Băiatul îl urmări o clipă cu privirea, după care intră în bucătărie în urma Valentinei. George pusese deja tigaia pe aragaz.

— Ce vreţi întâi, peştele sau cartofii?

— Să vă ajut? sări fata.

Omul o studie o clipă, posac, apoi râse binevoitor.

— Nu. Serios, nu acum. Am tot ce trebuie aici – arătă spre farfuriile stivuite lângă chiuvetă. Mâine... da, mâine o să vorbesc cu cineva să racordeze chiuveta asta la ţeava din curte. Ne mai uşurăm munca. Deci, peştele?

Copiii aprobară. Urmară cartofii tăiaţi felii. Un sfert de oră mâncară în tăcere. Când terminară, George se răţoi la ei:

— Acum ce staţi?

Şi către Valentina:

— Şterge-o şi culcă-te. Tu – privi către Emanuel – mai rămâi puţin, dacă vrei.

— Pot să rămân şi eu? – încercă fata.

— Nu-i nimic important şi nu durează mai mult de cinci minute – o preveni George. Culcă-te.

Ascultătoare, fata ieşi. Emanuel urmări paşii care se îndepărtau către cameră.

— Ei? Ai ceva să-mi spui?

— Eu? zâmbi subțire băiatul. Nimic important. Tu nu te culci?

— Am de făcut pâinea. Chiar n-ai nimic de spus?

— De ce-ți faci singur pâinea? Toată lumea o cumpără.

— Nu-mi place pâinea lor.

— E... legătura ta cu pământul? sondă Emanuel.

George tresări şi îl privi lung.

— Ai fost în Vale?

— Nu. Doar la Stânca Lotrilor.

— Te-ai întâlnit cu cineva... presupun.

— Da – îl privi în ochi băiatul. M-am întâlnit. Ce ştii de el?

George plecă ochii.

— Ce-am auzit de la alții. Nu contează.

— Cine e?

— Un călugăr.

— Şi mai ce?

— Un călugăr. Poate e bine că l-ai întâlnit. Te-a... ajutat?

— Da.

— Atunci e şi mai bine.

— Nu poți să-mi spui nimic despre el?

— *Tu* poți să-mi spui ceva despre el.

— Valentina şi-a luxat glezna. A vindecat-o.

— Mda – făcu sarcastic George. Se pare că toate de pe-aici o vindecă.

Emanuel se întunecă.

— Nu – rosti încet. Unele lucruri de pe-aici o rănesc. Poți mişca obiectele cu privirea. *Tu* ai mişcat ibricul de cafea...

Ridică ochii şi îi aținti în ochii tatălui său. Acesta întoarse capul spre fereastră şi îngână:

— De unde ştii că pot asta?

— Mă duc să mă culc – anunță băiatul. Las-o în pace. Ea e... e cu mine.

Se ridică de la masă şi părăsi bucătăria. Ajuns pe verandă, se opri şi întredeschise puțin uşa camerei de la mijloc. Fetița părea să fi adormit. Tiptil, Emanuel se apropie de pat, se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe obraz, cât mai aproape de gură. Simți inima umplându-i-se de un sentiment năvalnic, neobişnuit; i se păru deodată că tot viitorul şi trecutul lumii ar putea să depindă de el, de un gest clar sau poate de un semn nearătat, că poate transforma clipa pe care o trăia în eternitate, iar ființa sa în adăpost impenetrabil pentru făptura plină de candoare care dormea liniştită în fața lui. Se simți gata să o vegheze iarăşi până se trezeşte, răsfățându-şi mereu şi mereu ochii cu imaginea ei. O clipă simți impulsul de a se întinde alături, dar nu cuteză. Uşa dintre camerele lor era uşor întredeschisă şi, când se retrase, o lăsă la fel.

...Se trezi năuc, neînțelegând în prima clipă unde se află. Era întuneric. Pipăi în jur până recunoscu aşternutul, apoi se ridică repede şi respiră adânc. Coborî din pat şi deschise uşa către verandă.

„S-a făcut noapte" – gândi. „Cât o fi ceasul?"

— Te-am lăsat să dormi – auzi o şoaptă în spatele lui.

— Cât e ceasul? rosti mecanic Emanuel. De ce stai aici, în întuneric?

— E trecut de miezul nopții. Unchiu' George s-a culcat.

— Tu când te-ai trezit?

Valentina se mişcă puțin, iar balansoarul oscilă scârțâind uşor şi mutându-şi umbra de-a lungul peretelui.

— Nu te superi că stau în el, nu?

— Fireşte că nu.

— Ai zis că nu vrei să stau în el.

— Atunci, la început. Nu te cunoşteam.

— Acum mă cunoşti?

— Ce vrei să zici?

— Tatăl tău a copt pâinea. Dacă vrei, mergem în bucătărie să mâncăm, e caldă.

— Mergem – conveni băiatul. Trebuia să aprinzi lumina.

— Te deranjam.

— Nu mă deranjai.

— Unchiu' George a zis să te las să dormi.

— N-a făcut bine – mormăi Emanuel. Parcă sunt mai bleg decât atunci când m-am culcat.

— Vrei să te culci iar?

— Nu acum.

Merseră uşor pe verandă şi deschiseră uşa către bucătărie. Băiatul aprinse lumina şi amândoi clipiră câteva momente, orbiți.

— Dacă răsărea Luna, ieşeam cu pâinea afară şi o mâncam în curte – chicoti fetița.

— Da – zâmbi el. Răsare din ce în ce mai târziu. În câteva zile va fi Lună Nouă.

Valentina deschise cuptorul aragazului şi scoase de-acolo o pâine.

— Celelalte sunt învelite-n ştergare în dulăpior, dar unchiu' George mi-a zis să mâncăm din asta. A lăsat-o aici, să rămână caldă.

— E grozavă cu brânză de oaie – admise băiatul. Avem în frigider.

Copiii rupseră în două pâinea şi împinseră cu forţă bucăţile tari de brânză în miezul moale şi fierbinte. Muşcară simultan, apoi se priviră. Fiecăruia i se păru caraghioasă imaginea celuilalt. Se forţară să nu râdă şi înghiţiră cât putură de repede, după care se repeziră la găleata de apă.

— Ah, mi-a rămas în gât – izbucni fetiţa după ce bău şi se linişti puţin.

— Şi mie – o asigură Emanuel. Ce naiba e de râs aici?

— Aveai o mutră, cu gura plină...

— Şi tu cum crezi că arătai? Parcă n-ai fi mâncat nimic de la Crăciun...

— Ce facem mâine?

— Mâine e deja azi – precizează băiatul.

— Continuăm?

— Ce să continuăm?

— Să căutăm oaia.

— Nu te-ai săturat?

— O, a fost nemaipomenit – se încălzi Valentina amintindu-şi. Mai întâi ursul, pe urmă călugărul ăla... De ce nu mi-ai spus de el, trăieşte de multă vreme acolo, în peşteră?

— Nu ştiu. L-am mai întâlnit o singură dată. Cred că nu-i place să aibă musafiri.

— Am putea să mergem din nou. Nu cred că s-ar supăra prea tare.

— Poate nu, poate da. Să vedem şi ce mai zice tata. Ar trebui să stăm cuminţi măcar o zi, am reuşit deja să speriem tot satul.

— Atunci, ce facem?

— Stăm pe net, citim, cântăm, râdem şi ne jucăm – pufni băiatul. Dacă vrei, te învăţ macao şi whist.

— Ştiu macao. Dar mă gândeam la oaie. Trebuie s-o găsim.

— Dă-o naibii de oaie – ridică el din umeri. Cine ştie pe unde umblă?

— Poate să pățească ceva.

— Chiar tu ai spus că nu costă mare lucru. Tata o să cumpere alta.

— Da, – îl zgândări Valentina – dar nu va fi *aceeaşi* oaie...

— Hai afară, poate-a răsărit Luna. Putem sta pe verandă.

— Mă laşi în balansoar? chicoti ea.

— Tu ce crezi?

Se ridică de pe scaun şi apucă jumătatea de pâine.

— Nu mai vreau – privi fata spre jumătatea ei.

— Las-o aici – zâmbi el. Nu eşti obligată s-o mănânci pe toată.

— Tu mai vrei?

— Nu ştiu. Nu, nu cred.

Puse pâinea la loc.

— Luăm cu noi şi găleata de apă?

— Ha, ha! Nu e nevoie, bem de la robinetul din curte.

— Aş vrea un măr.

— Sunt verzi.

— Ce contează?

— Bine, hai.

O împinse spre uşa bucătăriei şi stinse lumina. Odată ieşiți, rămaseră câteva momente nemişcați, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Undeva, dincolo de deal, băiatul zări o zonă ceva mai luminoasă pe cer.

— Uite Luna – arătă.

— Unde?

— E peste deal, o să apară curând. Hai mai bine în curte, să nu-l trezim pe tata.

— Mărul – îi aminti ea.

Merele nu se vedeau, dar băiatul îşi amintea pe care ramură crescuseră mai multe. Se agăţă de trunchi şi după câteva momente reveni pe pământ cu unul în mână.

— Ţine.

— Tu nu vrei?

— Nu.

— Chiar nu?

Fetiţa muşcă zgomotos.

— E foarte acru...

— E prea devreme – suspină băiatul. Nu s-a copt.

— Nu e niciodată prea devreme să mănânci un măr. Hai, încearcă.

Îi apropie de faţă mâna în care ţinea fructul, iar Emanuel se gândi că n-are rost să refuze. Mestecă încet, dar mărul se dovedi nu doar acru, ci şi tare, aproape înecându-l.

— Hai mai încolo – o îndemnă.

Se apropiară de un morman de butuci aşezaţi lângă gard şi care-şi aşteptau rândul să ardă peste iarnă. Emanuel bâjbâi cu mâinile, trase doi dintre ei şi se aşezară.

— Ţi-e frig?

— Nu – răspunse fata.

Urmă un moment de linişte subliniat de ţârâitul greierilor.

— Ce-o să te faci? întrebă gânditor băiatul.

— Poftim?

— Când vei fi mare. Ce vrei să te faci?

— O, habar n-am – răspunse fata, mestecând o altă bucăţică de măr. Trebuie să mă fac neapărat ceva?

— Nu ştiu. Unii m-au întrebat şi pe mine.

— Şi ce le-ai spus?

— Nimic. Ce să le spun?

— Ce vrei să te faci.

— Chiar nu ştiu. Mi-ar plăcea... nu ştiu. Mi-ar plăcea să ajung să fac un lucru care să... să fie, cumva, pentru toţi. Nu ştiu cum să-ţi explic. Să-l vadă toată lumea şi să zică: uite un lucru minunat. Dar...

— Dar ce?

— Am învăţat de la o vreme chestii ciudate – mărturisi Emanuel. Într-o noapte am visat un zeu. Pe urmă l-am întâlnit pe Martin. Apoi ai apărut tu. S-au întâmplat multe.

— Iar eu cred – zise repede Valentina – că eşti *cel mai formidabil* băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Aş merge cu tine până la capătul lumii.

— Chiar crezi asta? miji el ochii în întuneric, încercând să-i zărească măcar conturul.

— Da. Şi... mi-e cam frig. Pot să stau la tine-n braţe?

Cuvintele fuseseră rostite cu aparentă indiferenţă, dar în spatele lor se putea ghici o şiretenie inocentă şi înduioşătoare. Emanuel căscă gura să spună ceva, zâmbi larg şi tăcu.

— Pot? insistă fata. Iartă-mă, cred că te-ai supărat...

— Eu? izbucni băiatul. Să mă supăr pe tine? Doar nu... Doamne, sigur că poţi! Vino-ncoace!

— Chiar nu te superi?

— Vino şi nu mai vorbi prostii...

— Dacă te deranjez...

— *Nu* mă deranjezi. Îmi...

Trase aer în piept şi, puţin ruşinat, se simţi obligat să recunoască:

— Îmi place să te ţin în braţe.

Fetiţa ajunse la el într-o clipă. I se aşeză pe genunchi, îi înconjură gâtul cu mâinile şi-şi rezemă tâmpla de umărul

lui. Băiatul se minună de căldura trupului ei, care-l învălui paralizându-i gândurile.

— Spuneai că vrei să faci un lucru minunat. Ce lucru?

— Ooo, – începu el tărăgănat – nu ştiu. Ce-ai vrea mai mult în clipa asta?

— Puțină lumină – râse Valentina şi-şi azvârli pe spate părul care-l lovi dulce pe băiat peste față. Foarte puțină: aşa, ca lumina Lunii.

— Doar atât?

— Şi... ei, să fie mereu cum e acum. Să fim împreună, să fie vară şi să călărim noaptea pe urşii din munte.

— Ha, ha!

— Tu n-ai vrea?

— O, aş... sigur că aş vrea – răspunse Emanuel respirând adânc, observând uimit cum urca în el o bucurie nemaicunoscută.

Noaptea căpătase deodată o vastitate incredibilă. Întunericul părea că se transformase în vin şi băiatul se simți beat şi năucit de miresmele ce tălăzuiau la hotarele simțurilor. Mai presus de toate stătea, în egală măsură apăsător şi izbăvitor, parfumul făpturii pe care o ținea în brațe. Îşi apropie, ruşinat puțin, nasul de părul ei. Se amestecau acolo flori de câmp, lacuri cu lintiță, păduri încremenite sub soare, roadele încărcate de alcool ale toamnei şi culoarea verde, însetată de lumină, a primăverilor timpurii.

— Ce vrei să fac pentru tine? şopti. Spune-mi.

— Nu ştiu. Nimic...

— Ai zis că vrei mai multă lumină. Ce-ar fi să fac pentru tine o altă Lună? Una care să lumineze în nopțile când Luna obişnuită nu se vede...

— Nu poți.

— Lucrurile sunt gânduri. Natura e făcută din gânduri lungi.

— Mi-ar plăcea. Dar nu poți. Nimeni nu poate.

— Călugărul mi-a zis că-mi trebuie mai întâi o stea.

— Ai una? se miră fetița.

— Nu.

— Păi, vezi?

— Precis o s-o am într-o zi. Atunci o să fac o Lună pentru tine. O să aibă munți şi văi ca şi Luna noastră, dar toate văile şi craterele vor forma pe ea un „V" mare...

— De ce un „V" mare?

— De la numele tău. Nu începe cu „V"?

— Eşti drăguț...

Îl strânse în brațe, iar băiatul profită de moment şi o sărută. Fetița tresări parcă speriată, dar în clipa următoare îl strânse şi mai tare şi-l sărută la rândul ei.

— Îmi place cum miroşi. E ceva... e altfel decât toate lucrurile pe care le-am mirosit.

Emanuel înghiți în sec.

— Şi mie... şi mie îmi place cum miroşi. Parcă e un amestec de anotimpuri.

— Iar tu miroşi ca o insulă din ocean. Ananas şi scorțişoară, sare, briză, primăvară, ceai verde şi...

— Asta-i o poezie – se împotrivi el.

— Nu, stai... ceai verde şi... nu mai ştiu. Ar trebui să...

— Spune...

— Ar trebui să te mai sărut o dată, să aflu.

„Noroc că e întuneric, precis a roşit toată" – îşi zise Emanuel, dar o admiră pentru echilibrul fragil dintre obrăznicie şi candoare pe care-l menținea desăvârşit.

— Mmm... poate nu e bine. Dacă afli tot, o să te plictiseşti de mine foarte repede – rosti el amuzat. Şi de unde ştii tu cum miroase o insulă?

— Seara mă uit câteodată pe internet la hărţile pământului. Dacă priveşti un punct şi închizi ochii, îi poţi simţi mirosul, culorile... poţi să afli o groază de lucruri despre el.

— N-am încercat. Dar... dacă vrei să afli despre mine... nu pot zice nu, aşa-i?

— Mă laşi?

— Păi... da, sigur.

Fetiţa îl sărută în colţul gurii, iar Emanuel strânse dinţii, electrizat.

— Ar trebui să te mai sărut o dată, să nu-ţi rămân datoare – chicoti ea.

— Datoare?

— M-ai sărutat de trei ori. Şi nu m-ai întrebat dacă ai voie.

— Când?

— Mai întâi sub copac, apoi ieri, când ţi s-a părut că dorm. Pe urmă, acum.

— Nu-i cinstit – izbucni băiatul. Nu dormeai?

— Nu. Şi-mi pare bine că nu dormeam.

Emanuel rămase cu gura căscată, nevenindu-i în minte nicio replică. Nu găsi altceva de făcut decât s-o strângă şi mai tare în braţe, iar ea se lipi de el şi, cu un instinct care de mii de ani n-a dat greş, îşi înfipse uşor unghiile în umerii lui.

— Ştiam că vara asta n-o să fie ca altele – rosti el înfiorat. Dar nu credeam că va fi chiar atât de diferită. Azi stăm acasă şi mâine plecăm iar să căutăm oaia. E bine aşa?

— Da – murmură ea.

— Aş vrea să mergem pe verandă, în balansoar. Uite, iese Luna, de acolo o putem vedea mai bine.

Fata nu spuse nimic, dar se ridică şi-l urmă. Urcară treptele, precauți, să nu facă zgomot. Emanuel se aşeză primul şi o luă iar în brațe.

— Îți mai e frig?

— Nu mi-e frig dacă mă ții în brațe.

Apoi îşi înăbuşi un căscat şi îşi rezemă din nou capul de umărul lui.

— Dacă ți-e somn, poți să dormi – o îndemnă băiatul.

— Nu dorm. Vreau să văd Luna. E atât de frumos aici...

Dar după câteva minute închise ochii, iar răsuflarea deveni regulată. Emanuel înțelese că fata adormise şi se feri să mai spună ceva sau să se mişte brusc. În fața lui, vârful dealului părea incendiat. Colțul ultimului pătrar se ridica încet peste pădure, poleind curtea şi creionând cu argint contururile obiectelor de pe verandă. Băiatul stăvili izvorul gândurilor, iar apele minții se liniştiră treptat. Atmosfera se schimbă; nici greierii nu se mai auzeau. Îi păru că liniştea interioară se strecoară afară din trup aidoma unor rădăcini întâi subțiri, apoi tot mai groase, cuprinzând în mreaja lor întreaga perspectivă. Emanuel începu să *gândească* existența obiectelor înconjurătoare. Le pipăia cu prezența conştientă, simțind o bucurie subtilă, intensă, cumva atemporală şi în care descoperea dimensiuni care se dovedeau inaccesibile în mod normal. Curând, deveni una cu toate. Constată că tensiunile din punctele în care se cuplau traversele subțiri de lemn ale balansoarului îl făceau să se simtă comod, mărul din fața ferestrei bucătăriei îl ajuta să respire mai uşor, iar balamalele neunse ale porții îi provocau ceva asemănător unei uşoare dureri de stomac. Trăia la modul firesc creşterea bălăriilor de pe lângă gard şi îşi mişca nevăzut picioruşele

gâzelor nopții. Îndreptă în cele din urmă spre cer o parte a conștiinței și urcă în aer, integrându-l moleculă cu moleculă. Sus, la câțiva kilometri, se opri. Încercă să se proiecteze dincolo de atmosferă, dar nu reuși, având impresia că n-are pe ce să se sprijine. Nici la Lună nu putea să ajungă. Oarecum obosit, deși starea în care se găsea nu presupunea niciun efort special, încercă să-și proiecteze dorința în spațiu, în locul care i se păru cel mai potrivit. Îl *intuia* potrivit, fără să știe că se suprapune unuia dintre punctele Lagrange ale sistemului Pământ-Lună.

Nu obținu nimic. Doar un fel de tulburare, un tremur al spațiului, o ușoară întredeschidere către nicăieri sau către posibil. Încercă iar și iar, dar rezultatul rămase neschimbat. În starea în care se afla, acest lucru nu-i produse niciun regret: era un fapt, adică lucrul care se întâmpla strict în clipa de față și n-avea consecințe sau antecedente.

Reveni ușor în spațiul curții, întrebându-se detașat ce sau cine ar fi dacă ar păstra permanent această perspectivă. Savura bucuria de ordin superior pe care i-o produceau gândurile-lucruri; erau organizări de o complexitate incitantă, cu mult mai presus decât orice gând obișnuit. Se scălda în vibrațiile lor, le trăia pe rând sau pe toate la un loc ștergându-le sau recompunându-le contururile. Un butuc putea fi în același timp o secure, o cană sau un porumbel – alegerea îi aparținea. Gândi puțin altfel balamalele de poartă care-l deranjau și le făcu să se poată mișca fără să scârțâie, apoi gândi un volum din apa fântânii ca aflându-se în găleata aproape goală din bucătărie.

„Oare am reușit?" – se întrebă. „Chiar s-a întâmplat? O să verific mâine"...

Se opri, înțelegând că schimbările prea importante, dacă se vor dovedi reale, ar deveni ușor de observat. Își retrase încet rădăcinile de ființă crescute jur-împrejur și se readună în trup, menținându-și totuși starea de prezență atentă în care învățase deja să utilizeze gândurile obișnuite fără să le considere, totuși, ca aparținându-i efectiv. Chiar și așa, avea dinainte un câmp uriaș de posibilități. Gândurile se așezaseră toate în fața lui și le putea dezvolta la alegere sau putea să le încuie iar în magazia minții. Se închipui dormind în această stare specială, dar i se păru că era un lucru lipsit de sens: în somnul cel mai adânc ar fi rămas la fel de conștient.

„Nu cred că m-aș odihni așa" – își zise. „Trebuie să fiu iar un om obișnuit".

I se păru ciudat cât de greu reușea mintea, de data asta, să-l ia în stăpânire.

„Martin avea dreptate. Toți au dreptate. Nu e *normal* să ți se pară că mintea ta ești tu. De fapt, e mult mai ușor să fii înafara ei, ca un simplu observator. Și dacă rămâi mereu așa, ce se întâmplă? Cum trăiesc cei care ajung la asta?"

Reuși cu greu să ațipească, iar lumina cețoasă a zorilor îl trezi după două ceasuri, încă obosit. Se ridică din balansoar cu fetița în brațe, împinse ușa camerei acesteia, intră și o așeză în pat. Înainte de a se retrage către camera lui, se aplecă și o sărută ușor în colțul gurii. Valentina se mișcă puțin, mormăind:

— A patra oară...

Apoi adormi iar.

CAPITOLUL 11

Îl treziră voci. Sări din pat, se îmbrăcă grăbit, uitând să se mai încalțe, şi ieşi afară pe verandă. Lângă uşa bucătăriei, George trăgea alene dintr-o țigară şi se întreținea cu poştaşul. Emanuel căscă gura, uimit. Nu-l ştia pe taică-său capabil de asemenea amabilități. Băiatul o luă desculț în lungul verandei, către ei.

— Stai puțin!

Îl strigase din spate Valentina, care ieşise, la rândul ei, atrasă de glasuri.

— Nu te-ncalți?

Băiatul îşi privi picioarele goale şi şovăi.

— Ba da.

Se întoarse în cameră şi se încălță în grabă. Când ieşi din nou, fetița vorbea deja cu cei doi. Zărindu-l pe Emanuel, alergă să-l întâmpine.

— Te laudă – îi strecură printre dinți, gata să pufnească în râs.

— Cine?

— Poştaşul. Cred că de-asta l-a primit în curte – făcu un semn cu subînțeles. I-a oferit şi un pahar de vin, ce părere ai?

— Nu ştiu. Vreau să mă spăl. Mă simt puțin...

— Te-ai îmbătat aseară? chicoti fata, dar îl urmă în curte, unde Emanuel răsuci zadarnic robinetul pompei.

— De ce nu e apă?

— Poştaşul a zis că se lucrează la conductă. Şi tatăl tău a zis că ar fi un bun prilej să facă racordul la chiuveta din bucătărie.

— Poate să oprească apa oricând din cămin – mormăi băiatul. Merg afară să scot nişte apă. Vrei să vii să-mi torni?

— Sigur.

Emanuel ieşi pe poartă şi începu să ridice din fântână găleata.

— De ce se temea tatăl tău de poştaş?

— Ce?

— De ce se...

— Am auzit. Nu ştiu. De unde ştii că se temea?

— Aşa zicea poştaşul. Cică să nu se mai teamă de el, că nu el face veştile, doar le transmite.

— Ei, poate-a fost aşa, o vorbă.

— Nu cred. Părea mai mult. O ţin eu – adăugă, referindu-se la găleată. Gata?

— Da, toarnă...

Fata înclină puţin obiectul şi un şuvoi subţire se prelinse din el în pumnii făcuţi căuş ai băiatului. Instantaneu, acesta îşi aduse aminte de izvorul din vale. Se spălă repede, se ridică şi răsufla adânc, cu apa prelingându-i-se de pe gât şi bărbie pe cămaşă.

— Până la urmă, n-am făcut nimic din ce voiam să fac.

— Cum adică?

— Am vrut să vezi nişte lucruri acolo.

— Unde?

— În Valea lui Martin. Dar...

Se gândi puţin şi ridică din umeri.

— Lasă...

— Ce fac cu găleata?

Emanuel îi luă găleata şi o goli în fântână.

— Mai bine o duceai în bucătărie...

— Avem apă în bucătărie.

— Chiar trebuie să stăm azi acasă?

— Nu ştiu.

Deschise poarta şi, cu o politeţe uşor ironică, o invită pe fată să intre prima. Aceasta pufni, dar acceptă ideea. George strigă la ei:

— Trebuie să plec la oraş, vin diseară. Staţi şi voi pe-aici, vedeţi de oi şi de ce-o mai fi.

Băiatul se încruntă.

— La oraş?

Privi suspicios către poştaş, dar acesta făcu o mutră inocentă.

— Am de rezolvat ceva – continuă grăbit George. Să nu plecaţi.

— Deci, – se întoarse teatral Emanuel spre Valentina – chiar trebuie să stăm acasă.

Fata clătină din cap şi nu comentă.

— Ei, vă las – zise poştaşul. Mulţumesc pentru vin; aşa, rece, e nemaipomenit când e cald afară. Şi zău, duceţi oile la stână – păru să reia o idee pe care o mai discutaseră. Aici vă-ncurcă.

George zâmbi uşor. După ce-l conduse până la poartă pe poştaş (gest care-l minună pe băiat prin insolit) se întoarse şi se opri în dreptul lor. Îngustă ochii.

— Nu plecaţi, nu-i aşa?

Emanuel îi susţinu privirea.

— Nu. Stăm acasă. De ce te duci la oraş, a venit plicul de la bancă?

Tatăl băiatului îi cântări câteva clipe, apoi rosti către Valentina:

— Semeni cu cineva, nu ştiu cu cine. Am uitat...

Îşi trecu mâna peste faţă, urcă scările verandei şi dispăru în casă, pe când Valentina prinse braţul băiatului, uşor înspăimântată.

— Nu trebuia să spună asta – şopti.

— De ce? se miră Emanuel.

— Nu ştiu...

Se desprinse de el şi porni încet către curtea din spate, unde stătea adunată turma de oi.

— Ce faci? strigă după ea băiatul.

— Le trec dincolo...

George ieşi din cameră îmbrăcat cu mai multă eleganţă decât de obicei.

— Plec. Aveţi grijă.

Băiatul îl urmări cum iese pe poartă şi rămase multă vreme cu privirea pierdută în lungul drumului.

Porni îngândurat către curtea din spate, acolo unde Valentina alerga de colo până colo, încercând să grupeze turma.

— Uf, ajută-mă! îi strigă peste umăr.

Emanuel se grăbi s-o facă. Mânară turma către poarta dinspre pajişte şi o scoaseră pe câmpul înrourat. Lângă gard stăteau sprijinite câteva beţe lungi din care băiatul alese două.

— Ia bățul – strigă. O să arăți ca o adevărată ciobăniță!

Fata chiui, râzând către cerul de un albastru impecabil.

— E cea mai frumoasă dimineaţă din lume!

— Iar tu cea mai... – lăsă el fraza în suspensie, simţind din nou gândurile cum pier şi sufletul răvăşit de vara fierbinte

şi de imaginea fetiţei ce alerga pe câmp, călcând parcă de-a dreptul pe strălucirea vie a soarelui.

Urcară sporovăind vrute şi nevrute până sub pădure. Acolo se aşezară şi continuară să vorbească pătrunşi de pacea zilei, urmărind mişcarea domoală a turmei şi privind peste sat către zarea plină de lumină. După un ceas sau două, Valentina, cu mâna streaşină la ochi, îi arătă:

— Cred că vă caută cineva, pe tine sau pe unchiul George.

— Unde?

— Acolo, la poartă.

— Poarta nu se vede din cauza şopronului – se miră el.

— Uf, cum nu pricepi? Cineva a trecut dinspre sat. L-am urmărit până nu s-a mai văzut, dar n-a mai apărut în partea cealălaltă, spre deal. Logic, s-a oprit la poartă.

— Trebuie să mă duc să văd. Te superi?

Fetiţa râse şi nu răspunse. Emanuel râse şi el, apoi se ridică şi alergă spre vale. Când ajunse jos, în curte, constată că Valentina avusese dreptate. Cineva stătea în faţa porţii şi bătea în ea de zor cu un băţ.

— Aici, imediat! strigă băiatul.

Se apropie de poartă şi o deschise. Surprins, îl recunoscu pe profesorul de istorie.

— Dumneavoastră?

— Da, eu – surâse, puţin stânjenit, profesorul. Îmi pare rău că-ţi deranjez vacanţa.

— Nu contează. Vreţi să intraţi? Tata nu-i acasă, e la oraş – îl preveni.

— Cu tine voiam să vorbesc...

Intră în curte şi merse încet către verandă.

— Putem să stăm acolo?

— Da, de ce nu? Putem să stăm oriunde.

— E mai umbră. Am obosit. Am şi transpirat...

Profesorul se trânti pe balansoar şi oftă.

— Vreți să vă aduc ceva? Un pahar cu apă? întrebă Emanuel.

— A, nu, nu. Voiam... voiam să te rog ceva. Pot?

Emanuel dădu din umeri.

— Sigur.

— Şcoala noastră... e într-o competiție. Un concurs, ştii... E un lucru important, am putea câştiga nişte bani pentru dotări. E un concurs de istorie. Am fost anunțați târziu că ne-a fost aprobată participarea, începuse vacanța...

— Şi vreți să merg eu – înțelese imediat băiatul.

— Eşti cel mai bun, ne poți ajuta. Şi, desigur, vei fi recompensat, am vorbit cu directorul.

Emanuel dădu din mână de parcă ar fi alungat o muscă.

— Când?

— Joi, peste două zile. Ştiu, e aiurea, dar am tot căutat variante. N-am vrut să... uf, la naiba! Poți?

— La ce oră?

— La zece. Se desfăşoară la şcoala noastră. Am fost anunțați foarte târziu că noi îl organizăm şi vor veni mulți, e un concurs zonal. Şcoala câştigătoare primeşte un premiu consistent, dar, desigur, şi tu vei fi...

— N-am nevoie de bani.

— Vei fi, în orice caz, popularizat. Se va scrie în presă şi vei fi precis invitat la radio, la postul local. Asta dacă câştigi.

Emanuel zâmbi uşor.

— O să vedem. Sau nu. Dar o să vin.

— Asta-i foarte bine, îți mulțumesc.

Omul se ridică din balansoarul care scârțâi puțin. Băiatul tresări, căci era a doua oară când îl auzea scârțâind.

— Chiar nu vreți un pahar cu apă? urmări el atent chipul îmbrobonat de sudoare pe care se putea citi neplăcerea de a ieşi iar în soarele arzător.

— Nu-ți face griji. Te aşteptăm, nu uita, ai promis că vii.

Profesorul oftă iar şi porni către poartă. Emanuel îl conduse şi i-o deschise politicos.

— N-aveți nici pălărie...

— Ba am o pălărie de pai, dar am uitat-o – râse omul. Nu-i nimic, contează doar că te-am găsit acasă. De altfel, nici tu n-ai vreo pălărie!

— Mie-mi place soarele.

— Mie, nu. Se pare că nu reuşim să ne obişnuim decât cu lucrurile care ne plac încă dinainte de a le întâlni. Hai, la revedere, poate te-am oprit din vreo treabă.

— A, eram sus, cu oile.

— Ați găsit-o?

— Oaia? Nu. De unde ştiți de asta?

— Ştie toată lumea. Doar v-am căutat o noapte-ntreagă când v-ați dus după ea! Să nu mai uitați de telefoane, dacă aveți iar chef de hoinăreală.

Emanuel clătină aprobator din cap şi-l urmări apoi cum se depărta de-a lungul străzii colbuite. Închise gânditor poarta şi porni către locul în care rămăsese Valentina cu turma. Fata îl aştepta la umbra unui tufan.

— Cine-a fost?

— Profesorul meu de istorie. Vrea să particip joi la un concurs.

— Şi te duci?

— De ce să nu mă duc?

— Păi, crezi că reuşeşti să-nveți ce trebuie până joi?

— A, nu-i mare lucru – zâmbi el cu o mină de superioritate. Chestiile din istorie sunt ca insulele tale. Le priveşti puțin şi poți afla orice lucru despre ele când închizi ochii.

— Ha! Insulele mele sunt poate numai aşa, un vis. Nu ştiu dacă e adevărat ce-mi imaginez.

— Eu cred că tot ce ne imaginăm e adevărat.

— Dar un obiect? îl iscodi ea. Ai putea să priveşti un obiect şi să-i spui povestea?

— N-am încercat, nu ştiu.Vrei să afli ceva?

— Ce istorie vezi în asta?

Îşi scoase de pe mână brățara şi i-o întinse. Emanuel o apucă între degetele pe care şi le surprinse tremurând uşor. Îşi aduse aminte de lecția despre valoare pe care i-o dăduse Martin când se întâlniseră prima dată. Cuprinse obiectul în palmă şi închise ochii, liniştindu-şi gândurile. Se concentră o vreme, nemişcat.

— E veche – rosti în cele din urmă, cu glas înfiorat. Foarte veche.

— Cât de veche?

— Sssst, lasă-mă puțin...

Băiatul încetă să gândească şi pipăi obiectul cu simțurile de taină pe care învățase să şi le ascută. Sub pleoape se amestecau imagini ciudate, imposibile, dar care nu-i stârneau niciun fel de mirare în starea aceea alterată a conştiinței. Privea totul fără să judece sau să compare.

— Când a fost făcută – rosti rar, să nu tulbure viziunea – oamenii nu erau pe-aici. E argint adus din stele şi făcut să-l protejeze pe cel care-l poartă. E foarte ciudat, parcă ar fi viu. Parcă ar gândi, nu ştiu cum să-ți spun...

— Mă protejează?

— Da, într-un fel. Dar nu de pericolele obişnuite. Şi... da, a mai...

Se opri brusc şi deschise ochii.

— A mai *ce*? insistă fetiţa.

— Nimic... nimic important – se străduí el să pară indiferent. A fost pe multe mâini până a ajuns la tine, să ştii.

Se ridică în picioare.

— Hai după oi, s-au dus prea departe.

— Nu-mi mai spui nimic?

— Mmm, nu.

— De ce?

— Păi, nu prea am ce – minţi el. Totul e prea amestecat, amprentele se suprapun şi nu iese ceva logic. Sunt lucruri zburătoare, oameni de demult şi multe alte combinaţii care n-au nicio noimă. Dar păstreaz-o, te apără, ţi-am zis.

Mânară iar oile către marginea pădurii şi se trântiră la umbră, discutând lucruri mai mult sau mai puţin banale. Culcaţi în iarbă, unul lângă altul, suflară înveseliţi în puful păpădiilor; apoi se hârjoniră o vreme printre copacii rari, ignorând turma pe care o recuperară în final din livada de meri a unor vecini.

Amiaza se depănă încet şi fără griji, ca o poveste nesăbuită.

În cele din urmă, când soarele începuse să se abată către apus, zăriră un om care se îndrepta spre ei venind dinspre vale.

— E tata – îl recunoscu Emanuel. S-a întors.

— Îl aşteptăm sau mergem la el?

— Nu ştiu...

Dar George, constatând că a fost observat, le făcu semn cu brațul şi strigă:

— Mânați turma încoace!

Mai târziu, băiatul mulse oile şi se distră învățând-o pe Valentina cum se face. Evident, fetița nu reuşea să se descurce, aşa că tot el fu acela care o dădu la o parte:

— Priveşte cu atenție, nu e mare lucru!

Era, totuşi, mare lucru. În cele din urmă, fata, chiar când i se păru că prinsese puțin din meşteşug, reuşi să-şi ude cu un jet de lapte tot tricoul.

Aduseră, râzând, găleata în bucătărie. George stătea degajat pe scaun, picior peste picior şi-i luă la rost.

— Ce-ați zăbovit atât?

Şi, nelăsându-i să răspundă, continuă:

— Mâncăm ceva? Ați gătit?

— Parcă nu – zâmbi subțire Emanuel. Nu ne-ai zis nimic despre asta.

— Despre multe n-am zis nimic. Vă e foame?

— Lapte cu pâine – pufni băiatul. Poate ajunge.

— Poate nu – îl privi cu severitate studiată George. Vedeți că e un pachet pe masă. Eu am mâncat în oraş.

Emanuel privi curios pachetul, apoi îl desfăcu.

— Pizza?

— E picantă rău, descurcați-vă. Aveți şi sosuri acolo. Eu mă duc sus, la televizor. A, să nu uit. Poimâine ducem turma la stână, am aranjat – privi cu înțeles către Emanuel. În câteva zile tragem şi apa la chiuveta asta.

— Mergem. Dar peste două zile trebuie să mă duc la şcoală.

— Nu e vacanță? făcu taică-său pe naivul.

— Ba da, dar e un concurs regional. M-a chemat profesorul de istorie.

— Ce înseamnă? Rămâi să înveți?

— Merg eu – propuse Valentina.

— N-o să te descurci.

— Ba o să mă descurc foarte bine!

Ridicase capul şi se învăpăiase, furioasă că i se contestau calitățile. Băiatul o sorbea din priviri. George îl remarcă şi râse:

— Admiri tot ce e rebel sau e un caz special?

Emanuel se îmbujoră dar, în loc să plece ochii, cum ar fi făcut-o altă dată, surâse, la rândul lui:

— E un caz special.

Omul îl privi uşor uimit şi uşor amuzat.

— Deci, vii sau nu vii?

— Vin, normal. După concurs.

— Nu înveți?

— Nu e nimic de învățat – riscă Emanuel. Trebuie doar să ne amintim.

George îl privi suspicios.

— *El* ți-a spus asta, aşa-i?

— Nu chiar, dar nu contează. Dacă tot ştiu cum să fac un lucru, nu crezi că trebuie să mă folosesc de asta?

— Nu. Nu trebuie. Dar nu e un sfat – doar o părere...

După ce George ieşi, Valentina murmură:

— Şi oaia rătăcită? Când o mai căutăm?

— Mâine. Plecăm devreme. E OK?

— L-ai supărat.

— Pe tata? Nu cred. De data asta, nu.

— I-ai spus ceva...

— Un fapt. Ceva incontestabil. Nu poți să te superi pe cineva pentru că este ce este.

— Dar – îngână cu subînțeles fetița – poți să te superi pe cineva pentru ce devine...

Emanuel o privi dezorientat.

— Adică... nu e bine că pot ce pot?

— A, nu. Dar poate nu-i cinstit.

— Față de cine?

— Față de ăia care nu pot încă.

— Aş încerca – şovăi băiatul – să fiu un exemplu. Pentru asta nu văd de ce m-ai condamna...

— Nu te condamn – râse uşor Valentina. Doar... ai grijă. Cred că oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înțeleg.

— Da – acceptă posomorât băiatul. Se tem.

— Unde s-a dus unchiul George?

— A zis că la... ha, ha, nu s-a mai uitat la televizor din vara trecută!

— Nu l-ați deschis de-atunci? se minună fata. Şi mai funcționează? Crezi că e ceva interesant de văzut la el?

— Pariez că tu ai vrea desene animate.

— Ei, nu neapărat. Ție nu-ți plac?

— Unele sunt haioase. Dar cred că tata nu se uită acum la aşa ceva...

— Într-adevăr – se auzi de pe verandă o voce uşor ironică. Dar dacă domnişoara doreşte desene animate, poate să vină sus şi să le vadă pe programul care-i convine. Telecomanda e pe măsuță, i-am pus baterii.

Copiii urcară repede şi se opriră în fața lui. Aşezat în balansoar, George făcu alene un gest către cameră.

— Acolo...

Valentina se repezi pe uşă, apoi întoarse capul către băiat.

— Vii?

— Da... dar du-te înainte, mai rămân puțin.

Când fetița dispăru, Emanuel se aşeză pe balustrada verandei şi roti privirea. Începuse să se întunece, iar aerul se răcorea.

— De ce ți-e frică de poştaş?

— Asta cine ți-a spus-o?

— Nimeni. De ce ți-e frică?

— Nu te priveşte.

— Nu el face veştile, e doar un mesager.

— Serios? rânji George.

— Doar nu-ți închipui...

— Nu pricep – se ridică bărbatul, nervos. Ce tot ai, de ce tot răscoleşti în rahatul trecutului? Vezi-ți, naiba, de-ale tale!

— Dacă trecutul nu e decât rahat, de ce te...

Băiatul se opri, negăsindu-şi cuvintele. Urmară câteva clipe de linişte.

— Te duci la televizor? întrebă posomorât George.

— N-am vrut să te supăr – făcu băiatul, împăciuitor. Dar nu e un om obişnuit. Mi s-a părut că se leagă nişte chestii...

— O să-ți spun ceva. Pe urmă, du-te în casă şi lasă-mă-n pace. Da, nu face el veştile. Doar că a adus odată una despre un eveniment care nu se petrecuse *încă*. Am crezut că e mâna altcuiva, dar azi cred că nu era aşa.

Emanuel se gândi puțin.

— A fost un lucru important, nu?

— A fost, atunci, cel mai important lucru din câte mi se puteau întâmpla. Hai, şterge-o în casă. Mai vorbim altădată.

— De ce nu acum?

Uşa camerei se deschise şi auziră:

— Hai, vii? E „Dexter"...

— Nu – răspunse repede Emanuel. De fapt, mă duc să mai învăţ. Poţi să vii pe la mine când se termină sau când te plictiseşti.

Se ridică de pe balustradă şi intră în camera de la drum. Închise uşa, respirând adânc. Televizorul nu se auzea deloc; aprinse lumina şi răscoli pe raftul unde ţinea cărţile pentru şcoală până găsi manualul de istorie. Îl cântări în mână nehotărât, întrebându-se dacă are, de fapt, rost să-l deschidă. Observă, la un moment dat, că din el ieşea colţul unui plic; cineva părea să fi răsfoit paginile şi să fi marcat o lecţie anume care i s-a părut mai interesantă.

„Sau nu" – îşi zise. „Poate aici s-a oprit din citit. Sau a pus plicul la întâmplare, să-l ascundă..."

Trase obiectul dintre file şi-l privi lung. Destinatar era George Alan, iar expeditor un oarecare Zane.

„Ah! E tatăl Valentinei! Asta e scrisoarea pe care am primit-o atunci" – îşi aminti.

Curios, o deschise şi scoase din ea o hârtie împăturită. O răsuci de câteva ori pe ambele feţe, constatând că nu era scris absolut *nimic*.

„Scrisoarea a dispărut" – gândi mirat. „Dar de ce să fi pus tata hârtia asta în locul ei?"

Plie din nou fila şi o strecură în plic, apoi puse la loc scrisoarea între paginile manualului. Aşeză cartea înapoi pe raft şi se dădu doi paşi înapoi, liniştindu-şi gândurile.

„Pot să încerc să aflu. Dar ce importanţă are? Ea e acum cu noi şi toate sunt OK."

Rămas în picioare, închise ochii şi se lăsă sedus de starea specială care începuse să-l ademenească tot mai des. Con-

ştiința vibră vigilentă, vie, apoi se vărsă cumva înafara lui, cuprinzând, ca un râu năvalnic ieşit din matcă, obiectele din odaie. La fel ca în noaptea trecută, băiatul constată că poate „gândi" cu fiecare din artefactele care-l înconjurau şi că le poate, ca pe orice gând, modifica la dorință. Dar a dori asta i se păru acum o superficialitate, cumva similară cu scamatoriile unui iluzionist. Preferă să continue să rămână nemişcat, iterând clipă după clipă senzația de prezență; clarul existenței se ascuți treptat până deveni aproape insuportabil. Brusc, cu un oftat, presiunea păru să se elibereze cumva, iar băiatul se simți relaxat ca după evitarea unui pericol. Ceva rău pierise sau poate piesele unui puzzle se rearanjaseră. Adâncimea liniştii interioare depăşi tot ceea ce simțise vreodată până atunci. Nu i se mai părea că se află pe un munte înalt şi că priveşte totul de sus; acum era însuşi muntele, stâncă indiferentă la tot ce s-ar fi cățărat către vârf, ca şi la tot ceea ce putea fi privit din acel vârf. Emanuel se simți etern şi că ar fi în stare, în interiorul acelei eternități, să cuprindă, fără vreo prejudecată, şi calmul şi furtuna, în aceeaşi măsură. Deodată îl făcu atent un murmur surd ce răzbătea din spatele obiectelor din odaie. Deveni interesat de vibrația mesei, a scaunelor, a patului sau a raftului cu cărți; în fiecare auzea lungi combinații de sunete (dacă erau sunete şi nu imagini sau poate altceva, cu totul diferit de ceea ce întâlnise vreodată) care păreau să definească fiecare obiect, explicitându-i în totalitate structura lăuntrică. Le urmări o vreme indeterminabilă, căci timpul nu părea a mai avea vreo relevanță; nici poziția obiectelor nu mai conta, spațiul dintre ele dispăruse. Conştiința propriei existențe era singurul punct de sprijin în această nouă şi, totuşi, parcă dintotdeauna ştiută realitate, ca şi când o perdea subtilă

s-ar fi sfâşiat descoperind culisele universului, restituind adevărata faţă a lucrurilor, pixel cu pixel. Fără absolut niciun sentiment, băiatul recunoscu în vecinătatea imediată un nod existenţial aidoma lui, dinspre care sosi un mesaj transmis nu prin intermediul unui şir succesiv de simboluri, ci printr-un gând-obiect, un bloc solid de sensuri pure, de o uimitoare complexitate şi delicateţe. Îl interpretă instantaneu şi transmise un răspuns asemănător; dialogul s-a desfăşurat nu ca un proces care pleacă dinspre întrebare către răspuns, dinspre cauză spre efect, ci sincronic, ca şi când cele două prezenţe ar fi schimbat informaţii prin intermediul unui fenomen de rezonanţă. Emanuel nu-şi puse problema dacă fiinţa aceea se aflase acolo mereu sau dacă va pleca; o asemenea problemă era lipsită de sens, veniri sau plecări se puteau petrece doar în timp, iar timpul nu exista, aşa cum nu exista nici vreun alt loc din care să vii sau către care să pleci. Ordinea lucrurilor nu era una desfăşurată: toate se întâmplau deodată şi peste tot. De altfel ştiú (ştia dintotdeauna) că alături de el (deşi nu exista, propriu zis, un *alături*) erau multe alte prezenţe şi toate semănau, esenţial, între ele. Dar ceva se întâmpla în partea lumii înţeleasă datorită timpului şi spaţiului, iar Emanuel se trezi tremurând, cu unghiile înfipte în palmele strânse şi auzind vocea Valentinei:

— Ai păţit ceva? Hei! Ai păţit...

— Nu... nimic – se grăbi s-o liniştească. Mă gândeam.

— Nu înveţi?

— Nu-i nevoie, ţi-am spus.

— Arăţi ciudat – îl măsură îngrijorată fetiţa. Te simţi bine?

— Da, e-n regulă.

— Când am intrat, am văzut...

— Ce-ai văzut?

— Sau auzeam, nu ştiu. Parcă vorbeau toate.

— Care toate?

— Lucrurile. Aveau în ele, pe dinăuntru, o lumină...

— Ai văzut asta?

— Nu prea ştiu. M-am speriat. Poate mi s-a părut. Şi tu... nu ştiu, ascultai ceva. Ascultai cum vorbesc lucrurile?

Emanuel răsuflă adânc şi rosti ca pentru sine:

— Cuvintele-obiect. Prima limbă a lumii...

— Ce limbă e aia? zâmbi fetiţa.

— Ea a dat drumul lucrurilor să fie. Toate lucrurile sunt aduse în prezenţă dacă le poţi rosti.

— Adică, le faci să apară? Ca vrăjitorii?

— Eu nu sunt vrăjitor şi nu e vorba de nicio vrajă – se supără băiatul. Aşa e făcută lumea. Uite, ştii ce e un program de calculator?

— Normal.

— Dar ai făcut vreodată vreunul?

— Nu.

— De ce?

— Nu mă pricep.

— Programele sunt făcute în limbaje speciale, pe care le ştiu doar specialiştii. Poţi să înveţi şi tu, cu timpul.

— Tu le ştii?

— Nu. Făceam doar o comparaţie.

Se aşeză pe pat, privi ceasul şi tresări.

— O, dar s-a făcut târziu! Ar trebui să ne culcăm.

— Ai dreptate, mâine plecăm la prima oră.

Valentina se scărpină la închietura mâinii stângi şi nimeri cu degetele brăţara.

— Ah, uite, îmi place din ce în ce mai mult. Mai ales de când mi-ai zis că mă apără. N-ai glumit, nu-i aşa? Şi chestia asta – continuă, arătând figurina ataşată pe brăţară – îmi place. E un cap de cal. Mă rog, ar fi fost mai bine altceva, un trandafir, eu ştiu?

— Dacă eşti fată, e normal să-ţi placă florile – râse Emanuel.

— Atunci – ridică ea ochii – de ce nu-mi aduci flori?

— Pentru că sunt un prost, nu m-am gândit.

— Nu eşti prost, aşa că te iert. Bine, dacă nu-mi dai flori, ce poţi altceva?

Băiatul se aplecă uşor spre ea şi o sărută pe buze.

— Ce zici de asta?

O privi cu ochi încântaţi şi strălucitori. În clipa următoare, fetiţa se ridică pe vârfuri şi-l sărută, la rândul ei. Apoi, parcă speriată de propriu-i gest (poate pentru că, de data asta, fusese făcut în plină lumină), se îmbujoră şi zise grăbită:

— Fug la culcare. Totuşi... n-am putea găsi pe cineva să schimbe capul de cal de-aici (arătă iar brăţara) cu un trandafir? Nici nu e prea bine făcut, parcă ar avea trei urechi...

— Nu trebuie să umbli la ea. Dacă o deranjezi, nu te mai poate apăra.

Valentina strâmbă din nas, un pic nemulţumită.

— Bine... noapte bună!

Deschise uşa şi ieşi. Emanuel privi câteva clipe în gol după ea şi murmură uşor:

— Nu e un cap de cal.

Privise bine brăţara când o ţinuse în palmă. Îi descifrase trecutul – şi deşi văzuse acolo multe episoade întunecate, doar unul, din istoria recentă, reuşise să-l sperie. Dar poate

greşea. Ar fi fost bine să greşească, deşi era greu de crezut că i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva lui.

Dădu din umeri, apoi stinse lumina.

„Nu e un cap de cal" – gândi, pregătindu-se să intre în aşternut. „E altceva".

Trase pătura până sub bărbie şi închise ochii, obosit.

„E o licornă"...

CAPITOLUL 12

— Mergem?

Valentina vârâse un cap ciufulit pe uşa întredeschisă dinspre verandă. Emanuel deschise agale ochii şi privi în tavan.

— Mergem. Stai să mă îmbrac.

Visase ceva şi încercă să-şi aducă aminte, însă nu reuşi. Fetiţa plecase din uşă, dar nu o închisese la loc, aşa că o fâşie de lumină groasă cât degetul se strecura de-afară ca lama unei ghilotine şi împărţea în două covorul. Băiatul se ridică din aşternut, se îmbrăcă grăbit şi aranjă patul. Când ieşi din cameră, dădu nas în nas cu Valentina, care se întorcea dinspre bucătărie.

— Vezi ce zi frumoasă? râse ea.

Uimit, băiatul constată că fetiţei îi lipsea unul din incisivii superiori.

— Doamne, ce-ai mai păţit? Ce-i cu dintele tău? Te-ai lovit?

— Păi, nu. Se clătina de câteva zile. L-am tras afară, creşte altul.

— L-ai tras singură? – se minună Emanuel.

— Ei, nu chiar. M-a ajutat unchiu' George.

— Tata? Nu-mi vine să cred.

— De ce să nu crezi?

— Pe mine mă trimite mereu la cabinetul şcolii.

— Să ştii că se pricepe. Nici n-am simţit. Mi-a povestit chestia cu Zâna Măseluţă...

Băiatul pufni în râs.

— Şi crezi asta?

— A, nu, dar povesteşte frumos.

— *Cine?*

— Unchiul George.

— Tata, să spună poveşti? Nu se poate! Nici nu mi-l pot imagina...

— Ţie nu-ţi spunea poveşti?

— Cred că nu, mi-aş aduce aminte. Unde-i acum?

— S-a dus cu oile. Ne-a lăsat mâncarea în bucătărie. Mergem?

— Da, sigur... Să mă spăl puţin. Tu nu te speli?

— Dacă te speli tu, mă spăl şi eu. Putem la robinet, a venit apa.

— Adică, – zise băiatul, păşind în curte – dacă eu nu mă spăl, nici tu nu te speli? Bravo ţie!

— Şi ce dacă? Am stat odată nespălată pe ochi o săptămână – se grozăvi ea.

— Înţeleg – chicoti Emanuel. Presupui că e mai natural.

— Tata zice că nu trebuie să ne ferim chiar aşa de microbi.

— Are dreptate – dădu băiatul cu prefăcută gravitate din cap şi deschise robinetul. Nu sunt chiar atât de răi cum par.

Desfăcu palmele şi se spălă îndelung, folosind şi coaja de săpun lăsată de taică-său pe o buturugă din imediata vecinătate a pompei.

— Ei, prinţeso – pufni pe nări – acum e rândul tău.

Fetiţa se strâmbă un pic, dar nu şovăi. Când termină, se scutură şi îngână:

— E foarte rece. Dar e bine aşa. Cu ce ne ştergem?

— Cu nimic. Privim la soare şi ne uscăm. Bine, – adăugă, văzând-o cam dezamăgită de răspuns – fugi în bucătărie, ai un prosop în cui, după uşă...

Îi urmări cursa spre bucătărie, bucuros şi amuzat. „E formidabilă" – gândi. Când o văzu revenind, la fel de ciufulită, dar cu faţa radiind de curăţenie, adăugă:

— Poate facem o baie la râu. Ar fi vremea.

— Râul nu e într-acolo. N-ai zis că mergem după oaie?

— Hm, da. Dar, cine ştie? Găsim vreun râu pe drum.

— Data trecută n-am găsit.

— O să mergem mult mai departe. Nici baie nu vrei?

— Ba da, îmi place la piscină. Atunci, să ne luăm costume de baie, nu?

— Facem o plasă cu mâncare şi alte mărunţişuri. Hai, e trecut de ora nouă.

— Avem toată ziua – îl temperă fetiţa. Să nu uităm nimic. Să luăm la noi telefoanele.

Emanuel privi în pământ, dându-şi seama că pe al lui uitase să-l pună la încărcat. Ridică ochii şi întrebă:

— Tu l-ai încărcat?

— Nu-i nevoie. Al meu ţine aproape două săptămâni. Are cel mai tare acumulator de pe piaţă.

— Al meu nu – şi am uitat să-l încarc.

— Hai cu el în priză, îl încarci puţin şi-l închizi, rezistă mai mult aşa.

— N-are rost, durează. Îl folosim pe-al tău, dacă e nevoie.

— Nu – îl contrazise fata. Nu ajunge unul. Încarcă-l acum puţin şi poate găsim vreo casă pe drum să ne odihnim. Îl rugăm pe proprietar să ţi-l mai încarce.

— Casă, în munte? Hm. E aiurea... bine, încercăm – adăugă repede, ca să n-o mai lungească.

Merse în prima cameră şi puse telefonul la încărcat. Se învârtiră o vreme, preocupaţi, făcându-şi micile bagaje cu

merinde şi haine de schimb. Apoi mâncară câte ceva prin bucătărie. Când se întoarse în cameră, Emanuel constată că telefonul părea complet încărcat.

— Uite – îi arătă fetiţa. Are toate liniile.

— Nu te lăsa înşelată – răspunse băiatul. Aşa e la început, când îl scoţi din priză, dar scade repede. Totuşi, s-ar putea să ţină până ne întoarcem.

— Suntem gata?

— Cred că da. Hai să mergem.

Porniră către pajiştea din spatele casei, care se lungea până la poalele pădurii. Sus, chiar sub lizieră, staţiona turma. Lângă oi, George stătea sprijinit într-un băţ, ca un cioban autentic. Le făcu semn cu mâna, iar copiii răspunseră.

— Ar fi bine – strigă el – să nu exageraţi. Luaţi totul ca pe un pretext de excursie.

— N-o să exagerăm – răspunse Emanuel. E vreun râu încolo?

— Habar n-am. De ce întrebi?

— Am fi vrut să ne şi scăldăm.

— Dacă veniţi devreme, aveţi timp să mergeţi la Apă.

„Apă" se numea râul care alimenta iazul morii. Băiatul dădu din cap şi se avântară în umbra pădurii. Merseră o vreme liniştiţi, pe vechea urmă depistată în prima expediţie. De data asta nu mai alergau.

— O s-o găsim – propuse într-un târziu fetiţa un cap de dialog, când ajunseră în zona tufişurilor înalte.

— Poate. Sau ceva resturi de la masa urşilor.

— Crezi că a mâncat-o ursul nostru?

— El, altul... oricum, unul norocos.

— Eu cred că e vie.

— O să vedem.

Băiatul recunoştea terenul stâncos dincolo de care brazii începeau să înlocuiască foioasele.

— Prima dată am mers tot în sus, acolo unde copacii se răresc de tot. Dar e foarte abrupt, ții minte? Ce-ar fi să facem un ocol prin dreapta, e o pantă mai lină?

— Şi dacă oaia s-a întors pe aceleaşi urme?

— Şi dacă nu s-a întors pe aceleaşi urme?

— Nu putem şti – aprobă încurcată fetița. Dar cred că nu trebuie să ne abatem din drum. Aşa ne spuneau şi la cercetaşi...

— Eşti la cercetaşi?

— Ei, abia din toamna trecută. Dar am făcut deja două excursii.

— Şi cum a fost?

— Nu cine ştie ce.

— Faceți cursuri de supraviețuire?

— Hm, nu...

— Dar ştii ce sunt alea...

— Dacă te gândeşti că am băut doar când ploua şi ne-am hrănit cu omizi prăjite, află că te înşeli...

Băiatul îşi ascunse un zâmbet. Exact asta avusese de gând s-o întrebe.

— Atunci, cu ce v-ați hrănit?

— Cu ce ne-am adus fiecare, normal.

— Tu ce ți-ai adus?

— Păi, tata n-avea în frigider omizi, aşa că mi-am adus lăcuste. Mulțumit?

Emanuel o luă de după umeri şi o strânse la piept.

— De ce-ai făcut asta? îl încercă ea.

— Uite, cum să zic? Ador fetele care mănâncă lăcuste...

Valentina râse cu gura până la urechi, arătându-şi locul proaspăt părăsit de dinte.

— Păi, nu-i destul s-o spui. Trebuie să-mi arăți.

Se răsfăță, făcând botic, iar Emanuel se grăbi s-o sărute. Roşiră puțin amândoi, iar băiatul îşi aminti electrizat:

— Flori! Ah, ți-am promis flori...

— Nu prea ai de unde să le iei în pădure – zâmbi Valentina. Poate mai sus, în poiana aia, mai încoace de râpă.

— Ajungem imediat. Trebuie să existe şi flori.

Merseră minute lungi, ținându-se de mână, până ajunseră la râpa în care căzuseră cu două nopți în urmă.

— Nimic... – făcu băiatul, dezamăgit.

— Sunt încă urme – îi atrase fata atenția.

— Dar nu sunt flori. Doar ferigi şi ierburi.

— Uf, lasă florile! Trebuie să găsim oaia. N-a căzut în râpă, deci a luat-o în sus sau în jos. Hai să căutăm.

Porniră spre dreapta, în josul râpei, dar nu găsiră nimic. O luară invers şi, în cele din urmă, fata îi arătă un smoc de lână prins în desiş.

— Asta e! Pe-aici!

Merseră o vreme pe versant, până când panta deveni domoală.

— Ne apropiem de stejarul unde am dormit...

— Doar tu ai dormit – preciză el. E acolo, unde se termină râpa.

Curând îl zăriră, dar urmele oii nu duceau către el. Băiatul observă o amprentă de copită la stânga. După poziție, îşi dădu seama că înainta către un pâlc de pini ce se profila semeț pe cerul senin. Când ajunseră lângă pini, peste câteva

minute, constatară că dintre ei se desprindea un izvor limpede.

— Popas – ceru el, iar fetița nu se împotrivi.

Băură apă şi se aşezară puțin.

— Poți să mă înveți ceva? întrebă ea.

— Ce?

— Ce să fac să ştiu câte ceva din ce ştii tu?

— Începutul e cel mai greu – răspunse. Trebuie să încerci să nu gândeşti. Doar să priveşti.

— Cum să nu gândesc? Doar gândesc mereu...

— Nu. Uite...

Începu să-i explice şi se bucură uimit de faptul că-şi amintea perfect cuvintele lui Martin. Valentina îl urmări o vreme, zâmbind uşor. În cele din urmă îl întrerupse.

— Bine, nu gândeşti. Şi apoi?

Băiatul oftă.

— Nu pot să-ți explic. Sunt lucruri pe care trebuie să le faci. Abia atunci înțelegi. Cuvintele nu înseamnă mare lucru.

— E greu – suspină ea. De pildă, acum, dacă nu mă gândesc, cum să găsesc urma oii?

— La început e mai greu. Pe urmă, adevărul începe să apară singur...

— Aici e un izvor – clătină fetița din cap cu hotărâre. Oaia a venit aici şi s-a adăpat. Pe urmă a plecat, deci trebuie căutate urmele. Cum să faci asta altfel decât gândindu-te?

— Păi – râse el – am putea să ne concentrăm fără gânduri. La ce se gândeşte lupul când adulmecă o urmă?

— La lup mirosul nu e ca la om.

— Există şi la om simțuri tainice care în *starea aceea* se amplifică...

— Atunci, de ce n-o faci, dacă poți?

— Ce să fac?

— Să cauți *așa* oaia...

Emanuel căscă gura perplex:

— Ăăă... nu mă gândisem...

— Aha, deci tot ar trebui să te şi gândeşti din când în când...

— Păi, sigur că trebuie, dar altfel... cum să-ți zic? Mintea e doar un calculator, ideea e să ai tu comanda lui, nu el pe a ta.

Valentina se ridică din iarbă.

— Hai!

— Unde?

— Să căutăm oaia *altfel*!

Băiatul se ridică, la rândul lui, şi se scutură pe pantaloni.

— Ai dreptate.

Închise ochii, se relaxă şi gândurile se retraseră treptat până dispărură cu totul. Când deschise iar ochii, realitatea nu mai era la fel: părea un noian de simboluri şi de coincidențe semnificative, peste care formele se suprapuneau sticloase, abia vizibile. Păstră conştiința în limitele fireşti ale trupului şi se strădui să descopere în exterior un fir călăuzitor. Îl recunoscu într-un târziu întortochindu-se dinspre locul în care se aflau, ocolind larg către valea de dincolo de stejarul lângă care înnoptaseră.

— Hai – şopti. Ține-te de mine...

Fără să mai pună întrebări, Valentina îl luă de mână şi porniră. Merseră multă vreme printre copaci şi tufişuri, coborând, urcând şi coborând iarăşi; într-un târziu, ocolind un stei uriaş de stâncă, băiatului i se păru că a pierdut urma

oii. Îşi reveni uşor, conectându-se la realitatea obişnuită şi rămase cu gura căscată.

Din partea cealălaltă a stâncii, peste valea din faţă, se desena un pod de lemn. Emanuel îl privi un minut, neştiind ce să facă. Fetiţa dădu drumul mâinii băiatului, parcă la fel de nelămurită.

— Ce-i? întrebă. Ce-i asta?

— Nu ştiu – murmură el. Pare un pod.

— Dar nu e niciun drum pe-aici. De ce e nevoie de pod?

— Nu ştiu.

— Nu e nici vreo apă – remarcă ea în continuare. Podul ăsta arată vechi de tot. Sau a fost şi apă sub el, mai demult. Un râu sau un lac...

— Stai – se frecă la ochi băiatul. Ceva nu e-n regulă. Podul ăsta n-are niciun *nume*...

— Păi, putem să-i dăm noi unul...

— Nu, nu înţelegi. Când căutam urma oii vedeam sau auzeam sau doar înţelegeam cumva numele tuturor lucrurilor din jur. E limba aia, ţi-am zis, care ţine lucrurile în formele lor. Dar n-am văzut sau auzit nimic aici. Era doar valea şi atât. De-asta-ţi zic: podul ăsta nu are nume. Lucrurile care n-au nume nu există.

Valentina clătină din cap, gânditoare.

— Vrei să spui că, în starea aia, a ta, podul e invizibil?

— Cam aşa ceva. Şi asta nu se poate. Gândurile sunt lucruri şi invers. Totdeauna. Dar podul ăsta nu e un lucru, e... cum să zic? Parc-ar fi doar gând...

— Atunci, cum îl vedem? Gândurile nu se văd.

— Chiar nu ştiu. Nu pricep.

— Mergem pe el?

— Nu – tresări Emanuel. Trecem pe sub el, prin vale. Poate fi o capcană.

— Ce capcană?

„Există şi un ac, puştiule" – îşi aduse aminte de cuvintele lui Martin. „Adică – îşi zise – undeva ne paşte un pericol".

— Poate e podul din poveste – râse fata, încercând să-l înveselească puţin.

Băiatul o privi mirat.

— Cel din basm – explică ea. Podul pe care trece Făt Frumos ca s-o caute pe Ileana Cosânzeana. La capătul lui e tărâmul zmeului şi un palat uriaş.

— Podul din poveste era de aur – strâmbă din nas băiatul.

— Şi dacă e podul ăla? *Sunt multe feluri de aur...*

— Ce? se întoarse el şi o privi cu atenţie. De unde ştii? Cine ţi-a spus asta?

— Nu mai ţin minte. A, ba da! Poştaşul!

— Ţi-a vorbit el de un pod?

— Nu, pur şi simplu vorbeam de aur. Tu ziceai că morarul şi-a îngropat pe-acolo averea. Sau nu, nu morarul, celălalt. Cel cu crama.

— Şi? o zori el.

— Şi, nimic. I-am spus asta şi mi-a zis că poate l-a ascuns, dar nu ştim să-l găsim pentru că sunt multe feluri de aur şi nu ne pricepem să le recunoaştem.

Emanuel privi în lungul podului. Părea destul de şubred, cu lemnăria putrezită pe alocuri şi cele două balustrade, făcute aparent din cabluri de oţel, ruginite şi fragile.

— Stai puţin – mormăi. Mai încerc ceva.

Îşi linişti gândurile şi lărgi încet teritoriul propriei conştiinţe dincolo de limitele trupului. Acum lumea nu mai era

constituită din simboluri, ci din senzații pe care băiatul le recepționa de parcă ar fi aparținut propriului corp. Conștiința i se întinse către pod, căutând să-l perceapă cu simțurile sale tăinuite, dar nu-l găsi. Pentru acel obiect – acea structură, mai bine zis – nu reușea să descopere niciun fel de corespondențe. Respiră adânc, revenindu-și.

— Pare să nu aparțină lumii – șopti încetișor. Dar toate lucrurile din lume aparțin lumii. În Univers nu poți introduce nimic din afară.

— Mergem pe el? îl îndemnă fata să ia o hotărâre.

— Nu. Ți-am zis, nu. Mai bine întrebăm mai întâi.

— Pe cine?

— Pe Martin, pe călugăr sau pe poștaș. Cineva trebuie să știe.

— Deci, mergem pe sub el – oftă fata. Te credeam mai curajos.

— Nu înțelegi. Aici nu-i vorba de curaj. Sunt chestii care pot schimba totul. Te pot duce în locuri groaznice. Sau te pot omorî. Dacă mergem pe el așa, nu suntem curajoși, ci inconștienți. Hai, mai bine, să întrebăm pe cineva.

— Și oaia? Mai mergem după ea?

— Sigur, mergem.

Dar căutară multă vreme prin valea de sub pod fără să găsească nicio urmă.

— Și dacă a luat-o pe pod? puse fata întrebarea care-l muncea și pe Emanuel.

— Atunci – se gândi el puțin – ar trebui să-i găsim urmele la celălalt capăt al podului. După cum vezi, pe pod nu e nimeni.

Urcară cealălaltă pantă a văii și cercetară totul cu atenție. Nu descoperiră nimic.

— Oaia s-a *volatilizat* pe pod – conchise, elevat, Emanuel şi se aşează obosit în iarbă.

— Cum, adică? Ce înseamnă asta?

— A luat-o pe el şi a dispărut.

— Atunci, podul e un portal!

— Ei, şi? pufni băiatul. Nu ştiu nimic despre portaluri! Te pot duce dracu' ştie unde.

— În lumea zânelor?

— Sau în iad. Cred că e mai bine să ne-ntoarcem.

— Stai! Ai zis că putem întreba! Dacă trecem muntele, ajungem la călugăr.

— E mult de mers. Poate, mai în faţă şi să cotim la dreapta – arătă el. După muntele ăla e Valea lui Martin şi s-ar putea să nimerim o trecătoare. Dar şi aşa, avem de mers o groază.

— E devreme.

— Da, e devreme – făcu el fără chef. Şi am putea face baie în lac – se înseninã puţin.

— Păi, vezi? Putem să ne grăbim un pic. Sau, ştii ce? Cheamă ursul!

Emanuel izbucni în râs.

— Cred că e foarte departe. Până vine la întâlnire, ajungem pe jos.

— De unde ştii? Cheamă-l!

— Poate, totuşi, cel mai bun lucru – rosti el încet – ar fi să încerc să-l contactez pe Martin. Dacă se va lăsa contactat. E posibil să mă audă, dar să nu vrea să-mi răspundă. Uite, o să mă gândesc la el, cine ştie?

Băiatul închise ochii şi se concentră o vreme.

— Nimic – zise dezamăgit, într-un târziu.

— Păi, poți asta? Poți să chemi pe cine vrei?

— Nu ştiu. Nu prea cred. N-aş mai avea nevoie de mobil.

— Telepatia există – rosti cu convingere fata.

— N-am mai încercat.

— Hai să încercăm. Ia spune, la ce mă gândesc eu acum?

Emanuel o privi lung.

— Nu ştiu. Şi nici nu vreau să ştiu. Hai să ne păstrăm, fiecare, libertatea...

Fetița îl privi surprinsă şi rosti dulce-amărui:

— Dar poți s-o faci...

— Ți-am spus, nu ştiu. Nu vreau să-ncerc. E mai bine aşa.

Mai târziu, Emanuel urma să-şi amintească toată conversația şi să se întrebe dacă nu cumva a greşit, cu toate că, aşa cum va recunoaşte în fața lui însuşi, n-ar fi putut proceda altfel. Deocamdată, însă, o luă de mână şi o trase după el.

— Dacă vrei să mergi, hai să mergem.

Nu exista nicăieri nicio potecă, dar pădurea în care intrară curând era suficient de rară ca să nu se rătăcească. Emanuel se ghida după soarele care arăta de-acum miezul zilei şi păstrau astfel constantă direcția în care se deplasau.

— Sper – zise după o bună bucată de vreme – să nu plouă. Dar s-ar putea să plouă.

— N-o să plouă. Cam când ajungem?

— Dinspre Stânca Lotrilor, drumul face un pic la stânga. Noi mergem spre dreapta, ar trebui ca Valea lui Martin să fie ceva mai aproape. Dar nu sunt sigur. S-ar putea să ajungem mai încoace de ea şi să intersectăm poteca, sau mai departe de ea, şi atunci... atunci, nu mai ştiu.

— Ne-am rătăci?

— Pe lumină, nu. La nevoie, ne-am întoarce pe unde-am venit.

— Sau am sta acolo până a doua zi – completă Valentina.

— Acolo, unde?

— Oriunde.

— Nu ți-e frică de întuneric?

Fetița pufni în râs, iar Emanuel îi ținu isonul. Drumul prin pădure urca, dar nu foarte abrupt. După încă o jumătate de oră, copiii ajunseră pe o coamă stâncoasă. Se opriră puțin să se orienteze.

— Încolo – arătă băiatul – e muntele pe care l-am trecut în noaptea aia. Deja aproape l-am înconjurat. În față ar trebui să fie Valea lui Martin, la cel mult o oră de mers.

— Ce e aia? întrebă Valentina.

O negură lăptoasă se întindea în fața lor, înecând pădurea.

— Poate ceață – dădu din umeri băiatul. Nu cred că e foarte deasă, e ora două, în mod normal nici n-ar trebui să persiste.

— De ce nu afli? E ciudată...

— O să aflăm. Hai să coborâm, vedem ce se întâmplă. Sau, ştii ce? Ocolim prin dreapta. Mă gândesc să nu fie un teren mlăştinos. Ceața rămâne peste mlaştini, nu se risipeşte decât dacă e vânt.

Porniră să ocolească zona, dar nu reuşiră întrutotul. Stânci ascuțite le barau calea şi se vedeau nevoiți să coboare către baza lor, pentru a le putea depăşi. Una dintre aceste coborâri îi aduse în teritoriul cețos şi nesigur; constatară surprinşi că nu mai zăreau decât la câțiva metri depărtare. Prudent, băiatul se păstra aproape de peretele stâncos şi o ținea de mână pe fetiță.

— Aici chiar te poți rătăci – îngână.

— Tu nu te poți rătăci – îl contrazise, încrezătoare, Valentina.

— Da, poate ar trebui să apelez la...

Alungă toate gândurile şi rămase în aşteptare, dar avu surpriza să constate că simţurile sale tainice nu funcţionau. Exteriorul îi refuza expandarea conştiinţei, aşa că Emanuel se scuturâ, simţindu-se orb, şi reveni la nivelul obişnuit.

— Atenţie – o preveni. Nici aici nu e-n regulă ceva. Trebuie să ieşim cât mai repede din mizeria asta.

— De ce? N-avem de ce să ne temem...

Un ţipăt ciudat izbucni chiar lângă ei şi o umbră nelămurită se strecură aproape atingându-i şi pierzându-se din nou în neguri. Valentina ţipă şi ea.

— Ce-i asta?

— Fugim! lămuri scurt situaţia Emanuel.

Copiii prinseră să alerge fără a se depărta de peretele de piatră. În cele din urmă, terenul urcă suficient şi lăsară în urmă ceaţa ce continuă câteva clipe să se prelingă ca un lichid vâscos de pe trupurile lor.

— Ce-i asta? repetă îngrozită fetiţa.

— Chiar nu ştiu. Dar trebuie să încercăm să nu mai coborâm în ceaţă niciodată.

— Tu ce-ai văzut?

— Nimic, asta-i problema. Nici măcar *altfel* n-am văzut ceva, e chiar mai rău decât la podul ăla.

Aruncă o privire în urmă şi se înspăimântă zărind vălătuci negricioşi încălecându-se aidoma valurilor unei mări terifiante şi înaintând către ei.

— Ne caută! ţipă fetiţa.

O luară iar la fugă şi târziu se regăsiră sub lumina soarelui, într-o poiană micuţă.

— Uf! căzu în genunchi Emanuel şi se lungi în iarbă.

Valentina se prăbuşi lângă el.

— Am scăpat, nu-i aşa? Ce locuri sunt astea?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată pe-aici.

O luă în braţe şi o ţinu strâns câteva minute, până se liniştiră amândoi. Băiatul se ridică, în cele din urmă, şi privi în jur, apoi îi întinse mâna.

— Eşti bine?

Fata dădu timid din cap, în semn de aprobare.

— Într-acolo – indică el.

Porniră printre copacii rari şi, după zece minute, descoperiră o nouă poieniţă.

— Seamănă cu prima – constată fetiţa.

— Seamănă cu prima pentru că e aceeaşi. Ne-am învârtit în cerc.

— Cum e posibil?

— Nu ştiu – dădu din umeri Emanuel. Am ţinut mereu soarele în dreapta. Practic, n-aveam cum să păţim aşa ceva.

— Să mai încercăm o dată.

— Nu. Sunt sigur că e ceva la mijloc. Ar trebui să privesc dintr-un loc înalt, să văd împrejurimile. Cred că o să mă caţăr în bradul ăsta.

Băiatul se descălţă şi se agăţă de primele crengi. În trecere, sfâşie o pânză groasă de păianjen care-i stătea în cale. Apoi, cu agilitatea pe care şi-o cunoştea bine, urcă de pe o ramură pe alta până aproape de vârf, la aproape cincisprezece metri de sol. Rămase un minut, poate două, după care coborî.

— Ei, ce-ai văzut? îl întrebă în grabă fetiţa.

— Ceva urât. Zona asta e înaltă, dar e înconjurată de zone mult mai joase. Toate sunt pline de ceaţă.

— Nu putem trece?

— Doar dacă intrăm iar în ceață. Pe de altă parte, mergând înainte s-ar putea totuşi să nu ajungem la ceață niciodată.

— De ce niciodată?

— Uiți că ne-am învârtit în cerc? Am senzația că ne aflăm într-un fel de ochi, ştii, ca ochiul ciclonului. E un loc liniştit, dar e dificil să-l mai părăsim. Poate că nu trebuie mers în linie dreaptă, ci altfel.

— Cum altfel?

— Nu ştiu exact. Uită-te spre zare. Observi copacii mai depărtați?

— Da. Sunt cam ciudați.

— Ei sunt normali, dar spațiul nu e normal. Parcă s-a curbat. De-aceea linia dreaptă te aduce înapoi în locul din care pleci.

— Atunci, ca să ieşim, ar trebui să mergem pe o linie curbă.

— Poate. Dar nimerim în ceață.

— Nu nimerim în ceață – pufni fetița. Tu o vezi că ne înconjoară, dar n-are cum. E un miraj.

Emanuel o cântări atent, apoi, uimit, înțelese.

— Ai dreptate, cum nu m-am gândit? Vedem totul ca printr-o lentilă uriaşă...

Se gândi câteva clipe.

— Şi totuşi – reveni – nu putem şti unde ieşim. Reperele nu ne ajută.

— Dar o busolă?

— Ai busolă?

— Normal! Toți cercetaşii au busolă.

Scoase din buzunar un obiect micuț şi i-l întinse.

— Eşti formidabilă! Ia să vedem... păi, da. Uite, mirajul face ca şi soarele să pară că se află altundeva. Noi ar trebui s-o ţinem spre sud-est.

Făcu câţiva paşi în direcţia indicată de busolă şi se întoarse către fată.

— Hai!

Valentina îl urmă cu încredere. Merseră grăbiţi câteva minute bune până când băiatul îi arătă, dezamăgit, printre copaci:

— Asta e... ne-am întors la ea...

Fata alergă înainte şi se opri în mijlocul poieniţei. Emanuel o ajunse din urmă.

— Uite bradul în care m-am urcat. Totul e la fel.

Priviră de jur împrejur, recunoscând pe rând, amănuntele.

— Fir-ar să fie! se enervă Emanuel. Fir-ar să fie! Şi busola e dereglată de miraj?

Valentina îl apucă de cot.

— Stai puţin... vino aici... – şopti, misterios.

Îl trase sub brad şi-i făcu un semn.

— Să văd? Ce să văd?

— Pânza...

Emanuel îşi aduse aminte clipa în care sfâşiase pânza de păianjen. Acum privea perplex pânza care arăta neatinsă.

— Ce înseamnă asta? se întrebă cu voce tare, gâtuit de emoţie.

— Asta înseamnă că ori ne-am întors în timp, ori poiana e *alta*.

Băiatul o fixă, nereuşind să înţeleagă. Fata îl privea cu ochi strălucitori, fascinanţi.

— Avem două variante. E clar că păianjenul nu putea să refacă pânza în zece minute. Deci, ori ne-am întors în timp, ori...

— Te-am auzit – îi opri avântul Emanuel. Dacă ne întoarcem în timp, suntem într-o capcană din care nu vom mai putea ieşi niciodată.

— Dacă ne-am întoarce în timp, ar trebui să ne întâlnim cu noi înşine – aprecie fata.

— Dacă ne întoarcem cu o zi în urmă, mai avem o zi până când urmează să apărem! Dacă ne întoarcem cu o săptămână...

— Pânza nu poate fi aşa veche – fu rândul fetiței să-l oprească.

— Ba da, cu condiția să nu fie părăsită. Păianjenul o repară când se strică.

— Hai s-o stricăm.

— De ce? Vrei să vezi păianjenul la lucru?

— Şi hai să mai stricăm ceva – continuă Valentina. Şi după ce lăsăm o groază de semne, să încercăm din nou să plecăm de-aici.

Emanuel se gândi puțin.

— Da.... Putem încerca. Dar nu ştiu ce-ar demonstra asta...

— Putem afla cu câte zile dăm ceasul în urmă – râse fata. Până la urmă, tot încercând, vom vedea dacă...

— Stai! o întrerupse băiatul. Stai puțin. În ce zi suntem?

— 28 iunie. De ce?... Ah, pricep! Ce proastă sunt!

Scoase telefonul mobil şi citi data.

— 28 iunie. Nimic schimbat. Nu ne întoarcem în timp!

— Asta poate să nu conteze. Telefonul îşi menține informația inițială.

— Ar fi putut fi şi aşa. Dar nu e! rosti triumfătoare fetiţa. Uite-aici! Internetul e activ, am semnal, iar data şi ora se ajustează automat.

— Ceea ce, iarăşi, nu înseamnă că n-am putea să ne aflăm într-o enclavă. Un fel de bulă micuţă cu timp şi spaţiu proprii, iar tu să prinzi unda dinafara bulei, care dă o dată diferită de cea dinăuntru.

— Poate-mi explici cum un semnal transmis *azi* poate fi prins de telefonul de *ieri*.

Băiatul o privi îngândurat.

— Nu ştiu. Cineva spunea că, de fapt, nu există timp şi nici spaţiu.

— Cine?

— Un savant, nu contează. M-am gândit şi eu la asta uneori. Bun, hai să stricăm ceva şi să mai facem un tur. Să vedem ce găsim.

— Am altă idee – îl opri fetiţa. Ai avut dreptate când ai zis că asta n-ar demonstra nimic. Ce-ar fi să lăsăm jaloane în urma noastră? Aşa, ca Hansel şi Gretel...

— Dacă ne întoarcem în timp, nu vom regăsi jaloanele. Şi nici dacă e mereu o altă poiană nu le vom găsi. Nu e o soluţie.

— Telefonul tău funcţionează?

Băiatul îl verifică.

— Da. De ce? La ce te gândeşti?

— Am putea să ne sunăm şi să păstrăm legătura. Apoi tu...

— Nu! În niciun caz nu ne despărţim! Înţeleg ce vrei, dar e posibil să păstrăm legătura chiar dacă unul dintre noi ajunge *ieri*. Ca şi semnalul de net. Şi cum ne regăsim?

— Vin după tine.

— Şi dacă în loc să ajungi *ieri*, ajungi *alaltăieri*?

Fetiţa se scărpină gânditoare în creştet.

— Totuşi, pe telefon data e cea de azi. Pe al meu. Dar pe-al tău? Ai net la el?

— Nu. Stai... da, e tot 28 iunie.

— Şi n-ai internet? Atunci e clar. Nu ne întoarcem în timp.

— Înţeleg – spuse băiatul. Dacă am fi într-o enclavă, telefonul tău ar rămâne acordat afară, la internet, iar al meu ar fi silit să urmeze timpul din interior. Bine. A doua soluţie ar fi că nu ne aflăm mereu în aceeaşi poiană, aşa ai spus, nu? Ar fi două, trei sau mai multe poieni absolut identice, iar noi trecem dintr-una în alta.

— Exact.

— Până când?

— Până când se termină.

— Eşti sigură că se termină?

Fata îl privi surprinsă, apoi se gândi.

— Mda. Două sau mai multe poieni identice. O infinitate de poieni identice. Tot atâta costă.

— Cine a putut face două sau trei, e sigur că poate să facă oricâte.

— Dar de ce?

— Bună întrebare. Poate nu vrea să mergem mai departe.

Se gândiră iarăşi o vreme.

— N-ai cum – zise fetiţa într-un târziu – să faci o infinitate de poieni pe pământ. Decât dacă totul nu e decât un mare miraj. Un foarte mare... ah, ştii? E ca în oglinzi, adică între ele. Două oglinzi paralele, înţelegi?

— Înţeleg. Dar atunci, ce se întâmplă în una dintre ele ar trebui să se întâmple în toate. Ori, noi am găsit pânza de pă-

ianjen întreagă, deşi am rupt-o. Cred că aici mirajul e mai complicat. Nu ştiu ce variantă putem alege din...

Se întrerupse, străbătut de o bruscă iluminare şi rămase cu privirea ţintită în gol.

— Ce-i? îl privi alarmată Valentina.

— „Vei vedea că distanţa dintre tine şi capătul lumii este egală cu cea dintre tine şi unghia de la degetul tău" – repetă rar Emanuel cuvintele călugărului. Spune, unde voiai să ajungem?

— În Valea lui Martin...

— *Suntem* în Valea lui Martin.

— Ce vrei să spui?

— Cerul ăsta e cupola circului. Aşteaptă puţin.

Se concentră şi realitatea se transformă în ţăndări. Aşchii ca de sticlă zburară în toate părţile şi se topiră în văzduhul care-şi schimbă uşor nuanţa. La nici o sută de metri apăru lacul, apoi, mai departe, pădurea şi, la final, pe orizont se decupară munţii ce înconjurau valea. Se treziră aşezaţi în iarba înaltă ce vălurea uşor în bătaia adierii călduţe de vară.

— Oglinzi. De fapt, e o... hm, un fel de hologramă, dar dacă tu ai vrut oglinzi... ai avut dreptate, deşi lucrurile sunt mai sofisticate...

Cineva, în spatele lor, începu să bată rar şi puternic din palme. Copiii se întoarseră. Un individ bărbos, cu haine verzi ca de pădurar şi pălăriuţă vânătorească aplauda cu falsă sinceritate.

— Bravo! Bravo!

Emanuel îl cântări critic.

— Bună ziua. Am întârziat la spectacol?

Bărbosul îi ignoră ironia şi răspunse zâmbind uşor:

— Nu-ţi face griji. Spectacolul e veşnic, n-aveţi cum să-l rataţi. Bine-aţi venit. Sunteţi extrem de perspicace, formaţi

un cuplu cu adevărat redutabil! V-am urmărit toate raționamentele și da, da, ați reușit acolo unde alții ar fi fost pierduți. Sau, mă rog, ar fi fost siliți să se întoarcă.

— Te poți întoarce?

— Da, dacă vrei să te întorci, găsești imediat o cale. Doar dacă vrei să mergi înainte e mai greu. Ei, – se adresă doar băiatului – am auzit că ai învățat multe. Sau poate doar ți-ai adus aminte, cine știe?

— Dacă doar ne-am aminti, cum am mai evolua?

— Evoluția e și ea un fel de amintire. Nu cauți decât ceea ce deja ai găsit.

— Nu înțeleg.

— Oh, vei înțelege. Stai, știu ce gândești: clownul ăsta e iar pus pe dat sfaturi.

Emanuel ridică din umeri.

— Nu mă deranjează. Nici sfaturile, nici faptul că citești gândurile.

— Ești mult mai sincer ca odinioară...

— Uneori, mint la fel.

— Nu asta contează. Ții minte ce ți-a spus taică-tău? Dacă minți, cel puțin să minți frumos. Vorbeam de acea sinceritate totală în fața vieții și a morții pe care ar trebui să și-o asume omul. Atunci când crezi necondiționat în tine, cel adevărat, nu în imaginea ta. Într-o carte veche, niște inițiați numeau asta „nunta cu sinele". Poetic, este?

— Da. E poezie.

— Ați venit pe unde nu trebuia – schimbă Martin subiectul. În valea asta nu se intră pe oriunde. E o singură poartă – o știi. Și nici pe-acolo nu trece oricine.

— A fost periculos? îl testă Emanuel.

— Tu știi cel mai bine.

— Deci, puteam muri?

— În general, e periculos să trăieşti. Poţi să mori oricând. Dacă ţi-e frică, ce rost a avut să te naşti? zâmbi bărbosul.

— Ce ştii de pod?

— Cred că trece soarele. Dacă vreţi o baie, acum ar fi momentul.

— Ce ştii de pod? insistă băiatul.

— Ce ştii şi tu. Uneşte două maluri, ca toate podurile.

— Atunci, de ce nu-l *văd*?

Martin arătă spre lac şi făcu o reverenţă. Valentina râse.

— Eu mă duc. Vii?

— Imediat – o asigură el.

Apoi se adresă iar lui Martin:

— Pleci până terminăm?

— Unde?

Emanuel se gândi o clipă.

— Nu pleci niciodată de aici?

— Nu e nevoie să fii undeva ca să te afli acolo – vorbi cu înţeles celălalt. Şi nu e nevoie să te afli undeva ca să fii.

— Mda – renunţă băiatul şi dădu din mână a lehamite. Atunci, ne vedem după baie.

— Poate. Ar mai fi ceva – rosti tărăgănat Martin. Voiai să găseşti două morminte.

Emanuel îl privi surprins, dar nu spuse nimic.

— Sunt lângă izvor. Pot să ţi le-arăt, dacă vrei.

— Ştiu – răsuflă adânc băiatul. Le-am văzut când m-am uitat în istoria brăţarei. Am crezut că greşesc.

Îi întoarse spatele şi porni spre lac. După doi-trei paşi se opri o clipă; fără să mai privească peste umăr, murmură:

— Mi-ar fi plăcut să greşesc...

CAPITOLUL 13

Stăteau în bucătărie, la o cană de lapte cald. George se retrăsese în cameră şi părea mulţumit, aşa cum Emanuel nu-l văzuse decât în rare rânduri. Le vorbise puţin şi nu-i întrebase nimic despre rezultatul expediţiei.

— Ce ţi-a zis de pod?

Valentina mesteca încet o bucată de pâine; ca să vorbească, făcuse efortul de a-şi arăta un moment postrunga provizorie.

— Nimic – îngână molcom băiatul. Cică uneşte două maluri, ca orice pod.

— Ţi-am spus eu că e un portal!

Fata înghiţi pâinea şi oftă. Afară, un sunet ciudat o făcu să tresară.

— Vine ploaia – remarcă Emanuel. Au anunţat la meteo. Trebuie să aprind lampa, nu se ştie.

— Ce nu se ştie?

— Dacă o să mai avem curent.

— De ce se ia curentul?

— Habar n-am. Presupun că-l deconectează ca să nu aibă probleme dacă vreun stâlp e trăznit.

— Nu e niciun sistem care...?

— Tot nu ştiu. Vezi în sertaru' ăla, trebuie să fie nişte lumânări.

— Unchiu' George se uită la televizor. E bine?

— Nu-ţi face griji – zâmbi ironic băiatul şi dădu din umeri. De tata fug şi trăznetele.

— Eu vorbeam de televizor – zise Valentina, aşezând lumânările pe masă.

— Păi, cred că o să-l stingă, dacă va fi nevoie.

Un alt tunet, mai apropiat, îi făcu să tresară.

— Oile sunt adăpostite?

— Da. Sau nu. Ar trebui să-ntreb.

Brusc, darabana ploii înveşmântă acoperişul care păru să se îndoaie sub greutatea neaşteptată. Vântul, întețit brusc, azvârli o rafală de aer rece amestecat cu stropi pe fereastra bucătăriei. Fetița se repezi şi închise geamul.

— Oare cât va ține? întrebă, întorcându-se către băiat.

Uşa bucătăriei se dădu la o parte.

— E furtună – anunță perfect inutil George şi se trânti pe un scaun. Extrase cu dexteritate din buzunar un pachet de țigări şi-l cântări agale pe toate părțile, de parcă ar fi vrut să se asigure că e întreg.

— Ai închis televizorul?

— Da.

— Oile?

Omul îşi aprinse tacticos o țigară, trase două fumuri prelungi şi rosti în silă:

— La adăpost. Nu sunt idiot. Ştiam că va fi furtună.

— Şi mâine?

— Dacă le duc la stână? De ce să nu le duc?

— Poate plouă.

— Sau nu. Vom vedea. Ați mâncat?

— Da – interveni Valentina.

— V-aş zice să vă culcați, dar nu ştiu dacă puteți dormi cu o aşa petrecere pe la geamuri.

— Nu putem – admise fetița.

Urmă o pauză în conversație, umplută copios de zgomotele naturii ce se dezlănțuise de-a binelea.

— Undeva – își cântări, în cele din urmă, Emanuel atent cuvintele – există un pod.

George înălță capul și-l privi cu luare-aminte.

— Acolo, sus, în munte – continuă băiatul. Un pod care n-ar trebui să existe.

— E larg, asfaltat?

— Asfaltat? Ce naiba? se miră băiatul. Nici ulița noastră nu-i asfaltată!

— Până acolo v-ați dus?

— Deci, îl știi.

— Nu știu dacă-l știu.

— Am mers până la un stejar uriaș. E o râpă care...

— Da. Ați făcut la stânga. Peste o vale mică e un pod. Nu-și are locul, e larg, de beton și e asfaltat. Nu duce spre el niciun drum.

— E de lemn – îl contrazise băiatul.

— N-are importanță. Îl vezi cum vrei.

— Problema e că nu-l *văd*.

George îl studie bănuitor dintr-o parte, apoi înțelese.

— Nu l-am... *văzut* nici eu. În felul *ăla*.

— Poți să... vezi așa?

— Puteam.

— De ce n-o mai faci?

— Ce-ți pasă? Vrei să mă-nveți ce să fac? Nu mă-nvață nimeni ce trebuie să fac! Chiar nimeni!

— Nu înțeleg – șopti abătut Emanuel. Voiam să mă ajuți.

George tăcu puțin, timp în care două sau trei trăznete sfâșiară văzduhul.

— Am vrut să n-ai treabă cu asta. Aş fi preferat să fii un băiat obişnuit. Să mergi la pescuit, să furi cireşe de la vecini şi să te alegi cu vreo corijență sau cu nota la purtare scăzută pentru că te-ai bătut cu un coleg. M-aş fi prefăcut foarte supărat, dar aş fi fost al dracu' de fericit.

Emanuel zâmbi amărui.

— Nu puteam să fiu ca toți. Sunt fiul tău.

— Vrei să spui că mă moşteneşti? E o moştenire blestemată, nu te grăbi s-o meriți.

Urmară clipe lungi de tăcere. Un trăsnet căzu aproape, iar Valentina tresări.

— Dacă vreți, plec în cameră...

— Îmi placi – surâse George. Ai mult bun simț. Dar poți să rămâi. Faci şi tu parte din familie. Sunt multe lucruri de pus la punct în familia asta afurisită. Mi-a părut rău, să ştii. Am fost un prost, înțelegi, atunci...

Valentina îl privi o clipă nedumerită, apoi pricepu.

— E OK. Trece. Au trecut multe lucruri mai importante...

George ridică ochii surprins. Rămase s-o privească un minut cu o uitătură stranie, pe care Emanuel nu i-o recunoscu. Momentul fu întrerupt de un trăsnet asurzitor care-i făcu să sară de pe scaune. De afară, o lumină palidă se zbătea aurind giurgiuveaua ferestrei.

— Oile! exclamă George. A luat foc adăpostul!

Se năpustiră pe uşă şi, prin perdeaua incredibil de compactă a ploii, zăriră flăcările jucând dincolo de magazie.

— Trebuie să le scoatem pe cele care au supraviețuit! urlă George, încercând să acopere zgomotul tunetelor.

Fulgerător, băiatul alese să nu-şi mai caute vreo pelerină care să-l apere de şuvoaiele reci. Taică-său porni să alerge,

ignorând şi el ploaia, spre adăpostul oilor. Valentina țâşni în urma lui și-l depăși.

— La naiba! Valentina, ia ceva pe tine!

Fata nu-l auzi sau nu-l ascultă. Emanuel se luă după ei, orbit de apa care i se revărsa pe umeri şi pe cap ca dintr-o găleată nesfârşită. Când îi ajunse din urmă, George se zbătea încercând să deschidă poarta. Copiii se agățară de lemnul ei şi, împreună, reuşiră s-o dea la o parte. Acoperişul ardea trosnind, în ciuda aversei, şi părea gata să se prăbuşească. Băiatul fu prins de umăr de tatăl său, dar se zmuci şi intră în adăpost. Înfipse mâinile în blana primei oi şi o împinse către curte.

— Ieşi de-acolo! urlă George. Cade acoperişul!

Emanuel se trezi lângă el cu Valentina. Fetița aproape încălecase pe o oaie şi o dirija spre ieşire.

— N-a murit niciuna! urlă la rândul lui Emanuel. Putem să le salvăm!

George ajunse lângă ei şi începu să târască berbecul spre ieşire.

— Afară! Hai afară cu ele!

În trei minute reuşiră să le scoată pe toate.

— Unde le ducem? strigă Emanuel, încercând să vadă ceva prin pelicula de apă care i se scurgea pe față.

— Nicăieri! Nu pățesc nimic dacă le plouă!

Cu un zgomot ce acoperi tunetele, acoperişul adăpostului se prăbuşi în flăcări.

— La timp! Le-am scos la timp! exclamă Valentina.

Băiatul o prinse în brațe şi o ținu strâns.

— Hai în casă! Se stinge singur. E în regulă.

— Şi oile?

— Tata a zis că nu pățesc nimic! Au blana groasă!

— Ești sigur?

Nu mai stătu să adauge alte explicații. O ridică în brațe și alergă spre bucătărie. George veni în urma lor, oprindu-se doar un moment pentru a închide portița. Pe verandă rămaseră puțin să răsufle. Fetița tremura, dar și băiatul se simți tremurând de efort, de emoție și de frig.

— În bucătărie! răbufni vocea bărbatului. Trebuie să scăpăm de hainele astea!

Apa se scurgea formând băltoace în jurul lor. Întrară în bucătărie exact în clipa în care curentul electric se întrerupse.

— ...dracu'! Puteau să mai aștepte un minut!

— Lumânările sunt pe masă – îl lămuri Emanuel.

— Și unde e masa?

— *Știi* unde!

După câteva clipe, un chibrit scăpără în întuneric. Omul aprinse mai întâi lampa cu gaz, apoi o lumânare pe care o lipi de colțul dulapului.

— Să ne facem comozi. Afurisită treabă!

— E frig – mormăi Emanuel, gândindu-se la fetiță. Putem face focul?

— Te simți în stare să aduci niște lemne din magazie?

— Aduc eu – propuse Valentina.

— Tu stai aici și nu te miști! o preveni băiatul.

— Deloc?

— Niciun pic. Mă duc eu după lemne.

— Stați așa. Nu se duce nimeni, mai avem aici, în firidă – descoperi George. Avem și vreascuri mărunte. Mai bine mergeți sus și schimbați-vă hainele.

Când copiii reveniră, în soba cu plită focul ardea cu putere.

— Se face cald imediat. Vă mai e foame?

Valentina, cu părul încă ud, clătină negativ din cap împroș-când stropi de jur împrejur, iar Emanuel îi urmă exemplul.

— Nu te duci să te schimbi şi tu?

— Ba da. Cred chiar că o să rămân sus, în cameră. Lumânarea aia trebuie stinsă, ai grijă.

— O stingem noi – îl asigură băiatul.

— Ar fi bine. N-are rost să ardă şi casa.

— Precis nu pățesc nimic? întrebă fata. Oile – explică. Precis n-au nimic?

— Le-a mai prins ploaia şi altădată. Unde crezi că le adăpostesc ciobanii vara, când le prinde furtuna la munte? Oricum, de mâine ajung la stână. Parcă ziceai că vrei să vii şi tu.

— Sigur că vin...

— Atunci stați pe-aici, dezgheță-vă. Vrea careva o frecție?

— Eu, nu – dădu din umeri băiatul.

— Nici domnişoara?

Valentina clătină din cap. George ridică brațele părând a spune „eu v-am rugat, treaba voastră" şi ieşi. Copiii rămaseră singuri şi o vreme tăcură amândoi. Furtuna se domolise în intensitate; tunetele se depărtaseră, iar picăturile de apă cădeau, în absența vântului, fără să se abată de la verticală.

— Eu – mormăi băiatul – va trebui să plec mâine la concurs. Aş fi preferat să vin cu voi.

— Nu-ți place? se miră Valentina.

— Nu ştiu. Poate că nu trebuia să promit.

— Crezi că mai vine curentul?

— Astă seară? E posibil. Sau mâine dimineață. Treci mai aproape de plită, ai părul ud. Fără curent, n-ai cum să ți-l usuci altfel decât lângă foc.

— Şi eu am promis – zise fata. Poate că nici eu nu trebuia să promit. Aş fi mers cu tine să-ţi ţin pumnii.

— Ne vedem la stână. Cum termin, vin acolo.

O apucă de mâini, o trase spre el şi o îmbrăţişă. Rămaseră minute lungi lipiţi unul de altul, ascultându-şi bătăile inimilor.

— Ce fac urşii pe vreme rea?

— Stau în bârlog – zâmbi el.

— Cum ai reuşit să-l dresezi în noaptea aia?

— Nu l-am dresat. Am... am intrat, cumva, în mintea lui. L-am convins să ne placă.

— Poţi să intri în mintea oricui? Şi a mea?

— N-aş face asta.

— Ai încercat?

— Nu. Ascultă...

— Poate şi pe mine m-ai convins să te plac...

— Asta-i o prostie.

— Mi-e frică.

— Ce? ridică uimit băiatul capul încercând s-o privească în ochi. Ţi-e frică de mine?

— Ai putea să faci multe lucruri rele.

— Nu pot să fac rău nimănui. Iar ţie... o, Doamne!

— Nu mi-ar plăcea să intri în mintea mea.

— Nu intru-n mintea nimănui, astâmpără-te!

— În a ursului...

— N-am avut încotro. Putea să ne omoare.

Fetiţa tăcu o vreme.

— Înţeleg – rosti Emanuel. Crezi că pot prea multe şi te simţi lângă mine ca o... ca o handicapată, sau mai rău.

— Înţelegi aiurea. Nu.

— Nu? Atunci...

— Nu vreau să intri vreodată în mintea mea. Ar fi ca şi când... ca şi când ai năvăli peste mine când sunt la baie.

— Îți promit. Jur!

— Crezi că nu vei fi niciodată curios?

— Pot să aflu şi altfel ce e în mintea ta – rosti el, cu oarecare maliție.

— Cum?

— Păi, te-ntreb, nu? făcu, fals naiv.

— Şi dacă nu vreau să-ți spun?

— O să te oblig. Te țin în brațe până când n-o să ai încotro.

— Ha, ha! se înveseli fata. Şi dacă tot nu vreau?

— Păi, – păru să ezite el – mai adăugăm ceva. Uite, asta.

O sărută încet pe colțul gurii şi o simți înfiorându-se uşor.

— Şi ce te faci dacă-mi place?

— Atunci, precis o să-mi spui tot...

Valentina oftă şi se desprinse din brațele lui.

— Nu fi prea sigur. Hai la culcare, mi-e somn.

Emanuel o cercetă uşor nedumerit, dar nu insistă. Stinse lumânarea şi lampa, apoi ieşiră pe verandă. Ploaia aproape se oprise. Pe întuneric, bâjbâiră către camerele lor.

— Noapte bună.

— Noapte bună – răspunse el. Chiar ți-e somn?

— Foarte somn. Vorbim dimineață.

Vocea ei suna rece, impersonală. Uşa se închise, iar băiatul rămase în mijlocul beznei, pe verandă; în cele din urmă, tresări auzind un râcâit şi zări cu coada ochiului o lumină scurtă care sfâşie noaptea.

— V-ați certat?

Chibritul se stinse, iar vârful incandescent al țigării rămase singurul indiciu referitor la locul în care se afla George.

Emanuel dădu din umeri, deşi ştia că gestul nu putea fi văzut de celălalt.

— Am avut şi eu problema asta odată.

— Ce problemă? păru interesat băiatul.

— Încrederea. Se construieşte greu, se dărâmă uşor. Ca un castel din cărți de joc.

— Ai ascultat ce vorbeam?

— Nu. Dar pot să recunosc o atitudine. Cu care din puterile tale speciale ai speriat-o?

În glas se simțea o oarecare ironie, dar pentru Emanuel asta nu conta, îl cunoştea prea bine pe George. Găsi balansoarul şi se aşeză pe el. Taică-său se mulțumise să stea pe balustradă, rezemat de unul din stâlpii verandei.

— N-am speriat-o – răspunse cu întârziere. Sau, da, cumva... ea crede că eu... nu contează. Spune-mi...

Se opri, parcă negăsindu-şi cuvintele.

— Voiam să-mi spui ceva despre mama – se hotărî.

— Ce te-a apucat?

— Ai zis că ai avut şi tu problema asta odată.

George tăcu aproape un minut, apoi mârâi:

— Mda. Poate că e blestemul Văii. Eu n-am vrut să cred asta. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Le-am găsit moarte. Ți-am spus? Nu... Ai avut o surioară. Le-am găsit moarte. Nu mai aveam ce să repar.

— Nu mi-ai spus, dar am aflat. Nu contează. Trebuia reparat ceva?

— Încrederea. Începuse să-i fie frică de mine.

— De ce n-ai învățat-o ce ştiai?

— M-am gândit târziu. Am crezut că e doar o toană. Pe urmă, n-am mai avut pe cine să învăț. Nici nu știu dacă poți învăța pe oricine așa ceva.

— Sunt îngropate acolo, nu-i aşa?

— Da – recunoscu George, după câteva clipe de tăcere. Acolo. Ştii unde?

— Ştiu – îngână Emanuel.

— Ţi-a arătat... *El*?

— Nu.

Băiatul se ridică din balansoar şi-şi frecă mâinile înghe-ţate.

— E frig. Mă duc la culcare.

George azvârli ţigara departe, în curte.

— I-am cerut o minune. Nu mi-a oferit-o niciodată. Poate aş fi reuşit să cred iar, sau să înţeleg unde-am greşit.

— Poate nu trebuia să-i ceri nimic, cine ştie?

Emanuel închise uşa încetişor. Un foşnet subtil, sosit din camera alăturată, îl anunţă că fetiţa nu dormea şi înţelese că tatăl său ştia asta şi că lucrurile pe care le spusese nu fuseseră spuse doar pentru urechile lui. Se întinse în pat şi se acoperi cu pătura groasă, apoi privi o vreme către tavan, dar somnul refuza cu obstinaţie să i se lipească de pleoape. Se răsuci iar şi iar; curând, aşternutul începu să-l irite. Tocmai când se hotărâse să se ridice, simţi în cameră o prezenţă si respiră adânc, recunoscând înfiorat parfumul.

— Am hotărât – auzi şoapta chiar lângă ureche – să am încredere...

Pătura se dădu la o parte, iar fata se strecură lângă el.

— Eşti nebună – şopti la rândul lui Emanuel. Ce va crede tata?

— Va crede că dormim împreună, ce altceva?

Băiatul vru s-o ia în braţe, dar nu îndrăzni. O clipă mai târziu, fetiţa se răsuci şi-şi aşeză capul pe pieptul lui.

— Noapte bună!

„E impertinentă" – gândi Emanuel. „Dar cum naiba mă face să mă simt aşa de..."

Ezitând, se hotărî până la urmă să recunoască:

„...fericit?"

O înconjură cu braţul drept, după ce trase mai întâi pătura care-i acoperi pe amândoi dincolo de creştetele capetelor şi îşi înfundă nasul în părul ei încă umed. Se simţi pătruns de liniştea nopţii ca de o revelaţie şi adormi aproape imediat.

CAPITOLUL 14

Se trezi cu mâna stângă uşor amorţită şi în primul moment nu înţelese motivul. Deschise ochii, încercă să se ridice, apoi tresări, amintindu-şi. Fetiţa dormea încă şi băiatul nu se putu hotărî să-şi tragă braţul de sub umerii ei. Afară se luminase. Un pas uşor abia bănuit îl făcu atent la uşa care dădea spre verandă. Aceasta se deschise încet, iar George azvârli către cei doi o privire uşor amuzată. Clătină din cap, duse degetul la buze şi se retrase.

Băiatul îşi aţinti privirea-n tavan. Clipele treceau încet, liniştite, sub pătură era cald, Valentina respira uşor alături şi nimic nu tulbura senzaţia de limpezime infinită care-l încerca. Nu mai simţea nevoia să intre în vreo stare specială: părea că esenţa însăşi a tuturor stărilor conştiinţei sosise de dincolo de materie în mijlocul lumii pentru a i se arăta lui, alegându-l s-o trăiască. Băiatul recunoscu fascinat acea prezenţă nevăzută şi copleşitoare care coborâse deasupra lor mai întâi la Stânca Lotrilor, iar apoi lângă grupul de pini, puţin înainte de întâlnirea cu ursul. Acea entitate neştiută se înghesuise acum între pereţii camerei lui zugrăviţi monocrom şi urzea ademeniri şi promisiuni. Emanuel îşi simţi trupul vibrând puternic, pătruns de un frig fierbinte şi incredibil. Avu viziunea unui foc negru ce se strecura printre spiţele materiei, de jur împrejur şi în el însuşi, cumplit, dar inofensiv, monstruos şi plin de nemărginită gingăşie.

Simţi lumea tremurând, clătinându-se.

Apoi totul pieri încetişor, ca o pulbere împrăştiată de vânt. Băiatul rămase împietrit, necutezând să se mişte, aşteptând. În cele din urmă, întoarse uşor capul către fetiţă şi o descoperi privindu-l.

— Ai fost trează?

— Da. Ai văzut?

Emanuel clătină din cap afirmativ.

— A venit pentru noi – clipi Valentina.

— Aş vrea să ştiu ce este.

— Nu poţi – şopti ea.

Se ridică încet de pe braţul băiatului şi coborî din pat.

— Merg la mine...

— Nu trebuie să te grăbeşti să pleci. Tata ştie deja că am dormit amândoi şi nu pare supărat.

— Sigur că ştie! pufni fetiţa şi-l privi strengăreşte. Doar i-am cerut voie!

— I-ai...?

— Normal, ce credeai?

Emanuel se ridică, la rândul lui, din aşternut.

— Încep să nu mai fiu sigur de nimic. Ce-a zis?

— A zis da şi atât.

— Doar atât?

— Ce-ai fi vrut să mai spună?

Băiatul se gândi, dar nu găsi niciun răspuns. Până la urmă, ca de obicei, dădu din umeri.

— Atunci e OK.

— Sigur că e OK. Mă duc să mă-mbrac, plecăm cu oile la stână.

Din mers, înainte de a ajunge la uşa dintre camere, se eliberă de bluza pijamalei. Emanuel o urmări, zâmbind uşor

confuz, până dispăru. Peste câteva minute se reîntâlniră pe verandă. Ridică sprânceana stângă, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Propun să ne spălăm puțin la pompă.

— Eşti invitatul meu, eu am făcut-o deja.

— Hm, bine. Mă duc. Dar dacă nu găsesc săpunul deja ud, înseamnă că mă minți.

— Pipăie-l, dar să nu uiți: a plouat azi-noapte!

Fata râse şi-i întoarse spatele, pornind către bucătărie. Băiatul oftă, merse până lângă poartă, dechise robinetul şi căută coaja de săpun. În locul ei descoperi un săpun nou nouț, categoric ud şi instalat într-o savonieră de plastic.

Din bucătărie se auzeau voci; pe una n-o recunoscu. Intră şi constată că la masă, alături de tatăl său şi de Valentina, mai stătea un băiețandru de cincisprezece sau şaisprezece ani.

— Hai, aici! îi arătă George un scaun. El e Adrian, ciobănaşul. Stâna e în grija lui peste vară.

Băiatul înclină uşor capul către noul sosit.

— Păi, atunci sunteți prea mulți pentru o biată turmă. Ai putea să vii cu mine – se adresă fetiței.

— Aş putea, dar nu vin.

Emanuel o privi contrariat.

— Am promis că merg la stână, nu?

Emanuel renunță s-o convingă în mod direct.

— OK. Nota zece la purtare. Tată, chiar e nevoie să meargă şi ea?

— Vrei s-o dezleg de jurământ? surâse George. N-am chef.

— De ce sunteți toți împotriva mea azi? se strâmbă Emanuel.

— Fără motiv – lărgi bărbatul zâmbetul. Pur şi simplu, îmi place compania ei. Aduce un plus de... hm, savoare. Pe de altă parte, ai astfel un stimul serios să nu întârzii după concurs cu vreun coleg.

— N-am niciun coleg. Mi s-a spus că voi reprezenta şcoala de unul singur.

— Cu atât mai bine. Mănâncă şi şterge-o, e aproape ora nouă.

Băiatul mâncă repede porţia de ouă cu jumări şi se ridică de la masă. Făcu un semn Valentinei.

— Vino. Vreau să-ţi spun ceva.

Fetiţa îl urmă intrigată. Când ieşiră din bucătărie, Emanuel se întoarse către ea. O clipă fu gata s-o sărute, dar ceva îl opri.

— Ştii... să-mi poarte noroc!...

O strânse în braţe cu sentimentul straniu că Valentina făcea parte din trupul şi din sufletul lui, o învălui cu privirea şi porni spre poartă fără să se mai uite peste umăr. Pe drumul spre şcoală nu zăbovi absolut deloc; abia când ajunse în curte se opri puţin să se orienteze. Două autocare aduseseră de la oraş o droaie de elevi năvalnici şi gălăgioşi. Lângă intrarea principală, dincolo de hărmălaie, îl descoperi pe profesorul de istorie învârtindu-se neliniştit. Înaintă până la el, iar acesta, când îl zări, se lumină la faţă.

— Ai venit!

Emanuel îl privi drept în ochi şi zâmbi uşor.

— Da, mă bucur că te ţii de cuvânt – continuă profesorul şi zâmbi la rândul lui. Intraţi în trei minute în clase. Ai nevoie de ceva, vrei la toaletă? Nu se mai poate după ce începeţi...

Băiatul clătină din cap.

— Să nu mă-ntrebi de subiecte, nu ştiu ce-ar putea să...

— Nu contează – făcu Emanuel. Mă descurc eu cumva.

— Ştiu – rosti profesorul.

Scoase o batistă şi se tamponă cu ea pe frunte şi pe obrajii transpiraţi.

— Ai tot ce-ţi trebuie, pix, hârtie? Se dau coli cu antet, dar ştii, ciornele...

— Nu prea fac ciorne. Oricum, mi-am luat de toate.

— Foarte bine. De fapt, eram sigur că vei veni.

— Vreţi să spuneţi că sunt prea previzibil? îl privi încordat băiatul.

— Toţi suntem previzibili. Dacă n-ar fi aşa, nu s-ar împlini profeţiile, nu crezi? râse omul, mulţumit de găselniţă.

Emanuel rămase o clipă pe gânduri.

— Da. Aşa e. Doar că profeţiile se împlinesc destul de rar...

Se auzi sunetul clopoţelului.

— Hai, du-te – îl zori profesorul, uşor iritat de adevărul replicii băiatului. Du-te!

Emanuel se trezi împins de ceilalţi copii care încercau, cu mare tămbălău, să ajungă primii în clase pentru a ocupa locuri cât mai bune. Merse înainte de-a lungul coridorului binecunoscut şi intră într-una dintre săli. Supraveghetorii sosiră, se afişară subiectele şi, curând, liniştea nu mai fu întreruptă decât de micile zgomote provocate de uneltele de scris sau de mişcarea foilor de hârtie. Băiatul aşteptă puţin, apoi îndepărtă pe rând toate gândurile. Rămase în acea stare uriaşă de calm, amestecată cu o senzaţie de pândă uşor amuzată. Citi subiectul, aşteptând ca umbra trecutului să se ridice acoperind prezentul.

Dar nu se întâmplă nimic. Trecutul refuza să se lase desferecat.

„Am greşit ceva?" – se întrebă. „Poate Valentina are dreptate. Nu e cinstit. E ca şi când aş merge cu maşina când ceilalţi merg pe jos. Totuşi, nu sunt vinovat de asta. Probabil şi ei o pot face, dar nu ştiu cum. Într-o zi vor afla... Atunci, ce mă împiedică?"

„Nu sunt sincer cu mine" – îşi zise. „Vreau să câştig cu orice preţ. Să mă arăt altfel de cum sunt. Ce-ar fi să predau lucrarea fără să scriu un rând? Hm, aş fi laş. Aşa m-ar considera ea. Adică, n-am fost în stare să lupt nici măcar ca de la egal la egal cu ceilalţi..."

Tot frământându-se, trecu repede o jumătate de ceas fără să scrie nici măcar un rând.

„N-are importanţă", ridică deodată ochii către una dintre ferestrele clasei. „N-are importanţă!"

Îl pătrunse brusc o neobişnuită stare de acceptare. Deodată totul deveni perfect, iar clipa i se păru că seamănă cu un trandafir plin de ghimpi şi miresme. Întinse sufletul către acea senzaţie nouă şi se miră descoperind în ea o linişte altfel decât stările de linişte pe care le cunoscuse.

Zâmbi uşor şi, fără să se gândească prea mult la ce are de făcut, începu să scrie. Târziu, când predă lucrarea, constată că nu-şi putea aminti ce scrisese şi dacă rândurile înşirate pe hârtie aveau sau nu legătură cu subiectul.

Când ieşi, observă fără să se mire că profesorul de istorie îl aştepta afară.

— Cum a fost?

Apoi, văzând că băiatul încerca să se îndepărteze:

— În trei ore se dau rezultatele, unde pleci?

— Acasă – îl privi senin Emanuel. Merg acasă.

— Nu te interesează să afli ce-ai făcut?

— N-are importanță.

Emanuel se păstra încă în interiorul acelei liniști *altfel*. Profesorul îl cântări nelămurit, dar şi nemulțumit.

— Eşti sigur? Or să vină ziariştii şi cei de la televiziune...

— Nu pot să rămân. Am treabă.

— N-ai treabă – se enervă profesorul. Azi, asta e treaba ta. Orice altceva poate să mai aştepte câteva ore.

— Nu voi câştiga – clătină din cap băiatul.

— De ce crezi asta?

— Nu știu. Nu m-am simțit...

— Inspirat?

— Da. Inspirat.

— Lucrurile nu sunt totdeauna cum crezi tu. Poate că, fără să știi, ai scris exact ce trebuia scris.

— Sau nu.

— Sau nu – acceptă profesorul. Ei, și? Ți-e frică să afli că există cineva mai bun ca tine, n-ai chef să-ți vadă toți mutra dezamăgită?

Emanuel își mușcă buzele și rămase pe gânduri câteva clipe.

— Da – se hotărî în cele din urmă. Poate n-ar fi cinstit să plec. Dar am și o altfel de datorie. Trebuie să aleg. Și dacă greșesc?

— Alegerile greşite le justifică pe cele negreşite – chicoti profesorul, amuzat iarăși de propriu-i calambur. Nimeni nu e perfect. Dacă pierzi, vei afla numele celui care te-a învins și-i vei strânge mâna. Dacă, totuși, câștigi, vei fi un fericit exemplu pentru alții.

— Am o verișoară – se destăinui băiatul. A plecat cu tata să ducă oile la stână. I-am promis că vin repede.

— Lasă baltă orice verișoară. Mie mi-ai promis că vii la concurs. Cu tot ce implică asta. Crezi că se va supăra dacă apari la televizor?

— Nu. Sunt sigur că nu – oftă Emanuel. Dar poate nu apar.

— Nu cumva te roade asta? Contează că ai fost aici până la sfârșit, asta mi se pare cu adevărat important. Uită-te la ei – arătă profesorul către ceilalți elevi care ieșiseră în curte și sporovăiau căutând locurile umbroase. Ei rămân. Oamenii trebuie să accepte că pot fi uneori pe locul doi.

— Sau trei sau patru – zâmbi băiatul.

— E și asta o lecție, nu crezi?

— Da. Poate fi o lecție. Vă spun sincer, nu prea știu ce-am scris în lucrare.

— Acum nu mai contează. Gestul de-a rămâne până la sfârșit e important.

— Nu prea știu nici ce să fac pe-aici trei ore.

— Îmi pare rău că n-ai niciun coleg sau prieten care să te ajute în acest sens. Dar, ce zic? Ai unul în fața ta, eu așa sper. Păi, hai în cancelarie. Vom fi singuri, juriul va sta într-una din clase. Am suc rece pentru tine și o bere sau două pentru mine. Poți citi ceva sau să navighezi pe net. Sau dialogăm, pur și simplu. Vii?

Și fără să aștepte răspunsul băiatului, îl împinse de umeri spre intrarea secundară.

În cancelarie, aerul condiționat învinsese zăpușeala verii. Profesorul îl invită să se așeze și scoase din frigider o sticlă aburită de nectar de piersici. Apoi scoase și o sticlă de bere, la fel de rece.

— Dacă vrei, pot să-ți ofer și puțină bere. Nu-i tocmai corect, ești minor, dar împrejurările sunt deosebite...

— Nu vreau bere.

— Ai băut vreodată?

— Doar o dată. Mi-a dat tata, acum un an, când am renovat casa, dar n-am băut decât puțin, să văd cum e.

— Nu ți-a plăcut, presupun.

— Nu cine știe ce. E amăruie.

— Iar tu te topești după dulcegării... bine, bine, nu mai insinuez nimic. Atunci ia sucul, uite și pahare de unică folosință. Mie, berea îmi place direct din sticlă. Baftă la concurs! – schiță o urare ridicând puțin sticla.

— Mulțumesc.

— Ei, ia spune, – îl încercă profesorul după ce sorbi jumătate din conținut – cum e în vacanță?

— E bine – răspunse băiatul convențional. Am fost la pescuit.

— Ai prins?

— Mai mult ea...

— Care ea?

— Verișoara mea, Valentina.

— Și altceva? Povestește-mi. Cum naiba v-ați rătăcit în munte, ce-ați făcut în noaptea aia?

Emanuel deveni prudent.

— Hm... n-a fost cine știe ce. Am mers. Ne-am mai orientat după stele.

— Cred că v-a fost cam frică. V-a fost frică, nu-i așa?

— Da, puțin – conveni. Dar verișoara mea e la cercetași, se descurcă *minunat* în pădure. Are și busolă – făcu băiatul cu prefăcută naivitate.

— Mai știi pe unde-ați ajuns?

— O vreme, nu prea. Nu mai fusesem niciodată pe-acolo. Pe urmă, am găsit o cărare.

— Cărare? Nu sunt prea multe cărări în munții ăștia.

— Cea dinspre Stânca Lotrilor – se văzu silit să recunoască Emanuel.

— Aha – îngână profesorul. Știi, sunt povești cam urâte despre partea aia de pădure. N-ați văzut nimic ciudat?

— Nu...

— Ați ajuns chiar la Stânca Lotrilor?

— Mmm... nu, am ieșit pe cărare ceva mai încoace.

— Știi, – zâmbi suav profesorul – nu te prea pricepi să minți. Sunt sigur că lucrurile s-au petrecut altfel, dar nu vrei să povestești nimănui...

Băiatul îl privi în ochi.

— Da – admise, după câteva clipe, cu gravitate. S-au petrecut altfel.

Profesorul plecă fruntea.

— Bine. Ai dreptate. Poate că nu trebuie să povestești. Uite, eu mai beau o bere. Tu poți deschide calculatorul ăla, distrează-te.

— Îmi pare rău...

— N-ai de ce. Dar e mai corect să refuzi să răspunzi decât să încerci să-ți păcălești interlocutorul. Presupun că ți-e frică de mine.

Emanuel îl privi uimit.

— De ce să-mi fie frică?

— Întotdeauna când minți un om înseamnă că ți-e frică de el. Și de evenimentele pe care le-ar putea declanșa rostirea adevărului. Ar fi mai bine ca, data viitoare când vei fi întrebat, să te eschivezi în loc să minți.

Băiatul trase aer în piept și se hotărî:

— Bine, dacă vreți...

— Nu, nu! Nu ți-am spus asta ca să te oblig la ceva! E chiar aiurea. Doar că m-am simțit așa, puțin... idiot. Adică, parcă m-ai fi făcut idiot în față.

— Îmi pare rău...

— Ai mai spus asta. Las-o baltă. E viața ta, până la urmă. Nu am niciun drept să mă amestec în ea.

Urmă un moment lung de tăcere în care nu se mai auzi decât bâzâitul unei muște care încerca inutil să iasă printr-unul din geamurile închise.

— Aș vrea să vă spun...

— E o prostie – îl întrerupse profesorul. Nimeni nu te obligă. Te-am rugat doar să nu minți, atât.

— Totuși, aș vrea să vă spun ce s-a întâmplat în noaptea aia. Strict... confidențial – găsi termenul Emanuel.

— De ce?

Se cântăriră iar câteva clipe. Băiatul continuă:

— Poate că trebuie să știe cineva. Altcineva decât eu și Valentina.

— Poate că ar trebui să-i spui totul tatălui tău.

— Nu. El e... e ca mine. E *altfel*.

Alte câteva clipe de liniște.

— Tu hotărăști – murmură în cele din urmă profesorul. Eu promit să nu spun nimic nimănui decât dacă împrejurările vor face absolut necesară declarația mea. E bine?

— Da – zise Emanuel. E bine.

Începu să povestească rar, măsurat. Din când în când, profesorul îl oprea, cerându-i detalii. Pe neștiute, trecură mai mult de două ceasuri. Exact la final, undeva sună o sonerie.

— Se dau rezultatele. Uite, acum înțeleg totul. Pot să-ți dau un sfat? Ai grijă. Nu ești pregătit să știi ce știi și nici să faci ceea ce poți să faci.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că pentru a stăpâni lucrurile astea, ai nevoie de o morală înaltă. Sunt profesor de istorie, iar istoria e plină de indivizi care, considerându-se superiori altora, au provocat tuturor numai necazuri.

— Nu vreau să supăr pe nimeni.

— Știu. Ești un băiat bun. Dar bunătatea se măsoară prin consecințe. Nu te acuz de nimic, n-ai făcut deocamdată nimic greșit. Spun doar: ai grijă.

— O să am – murmură Emanuel.

— Bun. Hai acum să aflăm rezultatele. Iar dacă ai pierdut, hai să vedem cum știi să pierzi.

Ieșiră pe ușă, mai întâi Emanuel și, după el, profesorul. Undeva, în curte, vocile se reduseseră, ca și când toți ar fi așteptat ceva.

— Hai, hai afară...

Soarele de vară inunda curtea școlii și scotea aburi subțiri din pământ. Două care de reportaj ale unor televiziuni locale poposiseră chiar la poartă, iar crainicii și cameramanii se postaseră în fața treptelor din fața intrării principale. Președintele juriului apăruse sub copertina care umbrea intrarea și ridicase mâinile, cerând să se facă liniște.

— Atenție, vom anunța primele trei locuri. Pe primul, o lucrare deosebită, realizată de un elev care promite mult.

Emanuel se încordă, apoi auzi un nume care nu era al lui. Tresări.

— Da, continuă președintele, o lucrare foarte bună. Pe locul doi....

Ceva se răsuci în jurul băiatului. Închise ochii și-i deschise iar.

Președintele juriului apăruse sub copertina care umbrea intrarea și ridicase mâinile, cerând să se facă liniște.

— Atenție, vom anunța primele trei locuri. Pe primul, o lucrare deosebită, realizată de un elev care promite mult.

Emanuel se încordă, apoi își auzi numele strigat. Tresări.

— Da, continuă președintele, o lucrare foarte bună. Pe locul doi....

Ceva se răsuci iar în jurul băiatului. „Ce-ar fi să nu aleg alegerea? Ce mi s-ar putea întâmpla?"

Își aduse aminte că mai dorise să facă asta atunci, în manejul rotund al circului. Acum, indecizia clipei stăruia nesperat. „Nu există timp. Și nu contează unde duce lipsa lui". Recunoscu ușurat acea liniște altfel pe care o simțise în clasă.

Lăsă lucrurile să se întâmple ca și când ar fi azvârlit un zar pe tabla lumii, fără să-i pese care față a micului cub se va opri deasupra.

Mult mai târziu, după ce dădu interviurile de rigoare și primi felicitări mai mult sau mai puțin invidioase, își luă rămas bun de la profesorul de istorie și porni spre stână. Se făcuse târziu, așa că începu, la un moment dat, să alerge. O mică nelămurire îi stăruia în minte. „Chiar am acceptat cu imparțialitate ce va fi? Și dacă, totuși, am intervenit în favoarea mea cu un mic colț de gând?"

Nu putea ști în mod direct. Va trebui să verifice în clipa când va reuși să redevină observatorul tăcut al existenței, gândi el. Tot atunci va încerca să-și aducă aminte ce scrisese în lucrare. Când mai avea doar o sută de metri până la poarta stânei, din memorie țâșni tema uitată a concursului.

„Povestiți o amintire dintr-o viață anterioară".

Elevii vociferaseră, neînțelegând. Unii au strigat că nu cred în existența vieților anterioare. Supraveghetorul explicase: „Dacă nu vă aduceți aminte nimic sau nu credeți în asta, puteți să vă transpuneți într-o epocă preferată și să povestiți cum v-ați descurca în pielea unui personaj al acelei epoci. Vă sugerăm, pur și simplu, să descrieți sau să construiți o bucățică de istorie personală".

„Ce-am scris acolo?" – se întrebă, înghețat, Emanuel.

Privi spre cer și constată că în partea opusă soarelui se forma un uriaș perete de negură. Deschise ușa căsuței de lemn ce străjuia ocolul în care mica turmă a tatălui său aproape se pierdea. George și ciobănașul stăteau la masă și discutau ceva.

— Unde-i Valentina?

— Caută oaia – se răsuci taică-său către el.

— Ce?!

— Oaia rătăcită. A zis că așa ați vorbit.

Băiatul strânse dinții.

— Am vorbit să mă aștepte. Încotro a luat-o?

— A mai zis că știi unde s-o cauți. Oricum, a promis că se întoarce până seara. Ai putea s-o aștepți tu pe ea.

Emanuel simți că trupul îi tremură ușor.

— Da – îngână. Fir-ar să fie, știu unde s-o caut!

— S-a întâmplat ceva? îl privi mirat George.

— S-a dus la *pod*...

Bărbatul îl cercetă întrebător, apoi înțelese. Ochii i se îngustară.

Fără un cuvânt, Emanuel le întoarse spatele și începu să alerge spre pădure.

— Aşteaptă, venim şi noi – auzi din urmă, dar cuvintele tatălui său nu-l făcură să se oprească. Se afundă în umbra copacilor, care devenea tot mai prelungă pe măsură ce soarele cobora către apus.

Dinspre răsărit, ploaia se apropia înspăimântător de repede, iar Emanuel alerga prin pădure parcă încercând s-o întâmpine. De fapt, căuta să i-o ia înainte; ştia drumul deja suficient de bine ca să nu se mai oprească nicăieri pentru a se orienta. Alerga încercând să-şi menţină suflul, dar după o vreme simţi că plămânii îi plesnesc şi că tâmplele zvâcnesc nemilos. Căzu în genunchi, apoi se sprijini în mâini, gâfâind, încercând să-şi revină. Un bubuit apropiat îl făcu să tresară şi să pornească mai departe. Tot itinerariul parcurs altădată în câteva ceasuri fu străbătut în doar trei sferturi de oră. La izvorul lângă care se opriseră cu o zi înainte căzu iar; se târî până la apă şi îşi afundă cu totul capul în ea. Simţi pe spinare primii stropi grei ai ploii care îl întâmpinase. Dură câteva secunde să se ridice, dar ploaia se năpustise deja cu forţe depline, iar rafalele îl loviră din faţă, aproape înăbuşindu-l. Orientându-se către pod, Emanuel alunecă de câteva ori şi o dată reuşi să se lovească urât în cotul braţului stâng. Durerea îl făcu aproape să leşine; se întrebă dacă îşi rupsese mâna şi se linişti, constatând că mai poate s-o mişte. Apa, prea multă pentru a fi aspirată de sol, crea bălţi mari şi şuvoaie nestatornice de noroi, care îi îngreunau înaintarea. În cele din urmă recunoscu buza văii unde văzuse, cu o zi înainte, podul. Deschise gura şi urlă cât putu:

— Valentina!!!

Fără să-i mai pese că o nouă alunecare se putea lăsa cu oase rupte, alergă orbeşte înainte. „Unde e? Unde e podul

ăla nenorocit?" Ajunsese chiar în marginea văii, dar nu văzu nimic. Cercetă locul în sus și în jos. Recunoscu, vag, anumite repere, abia vizibile prin perdeaua fumurie a ploii de vară. „Ar trebui să fie aici..."

O margine stâncoasă îl făcu să-și amintească.

„De aici pleca! Aici începea podul. Unde e podul?"

Se târî peste piatră și privi în jos. Un torent de noroi pornise dinspre munte și trecea pe sub el, umplând pe jumătate valea. „La dracu'!"

— Valentina!!!

Ceva sclipi foarte aproape, între două colțuri de piatră. Băiatul se aplecă și mai mult încercând să deosebească, printre șuvoaiele ce cădeau continuu, lucrul care-i atrăsese atenția. Tresări, încordat.

„O mână! O brățară!"

Fără să-i pese că s-ar putea prăbuși în apele torentului, se împinse înainte, cu capul în jos.

— Valentina!!!

Se propti în colții de piatră și o zări atârnând deasupra hăului.

— Valentina!!!

Fata îl auzi. Ridică privirea către el cu o speranță supremă în ochi.

— Mâna! Te prind de mână!

Reuși s-o apuce de încheietura pe care strălucea brățara. Rămase însă răstignit pe stâncă, înțelegând că nu poate desprinde și cealaltă mână fără să cadă. „Ce să fac? Ce pot să fac?"

Scrâșni din dinți. „Eu pot multe!"...

Închise ochii și căută pacea. Își liniști încet gândurile, odată cu bătăile inimii. „O voi salva" – își spuse. „Trebuie

s-o salvez! Toate lucrurile au numele lor ascunse. Poate voi reuși să-i mut numele aici, sus, deasupra stâncii..."

În câteva secunde, nu-i mai păsă de ploaia care-i biciuia spinarea, de poziția chinuită în care stătea, de ziua de ieri sau de ziua de mâine. Intră în acea stare specială care-l făcea să se simtă un observator, o prezență sensibilă, un martor la trecerea lumii. I se păru că iese din corp, că plutește deasupra propriului trup; vru să se concentreze spre Valentina, dar simți ploaia deasă încercând să-l oprească; nu era o simplă ploaie, semăna cu altceva, un lucru periculos și cunoscut. Semăna cu *ceața* pe care trebuiseră amândoi s-o învingă pentru a descoperi o altă trecere către Valea lui Martin. Nici șuvoiul de apă amestecată cu noroi ce înecase albia de sub ei nu era doar apă; Emanuel îl zări urcând în fâșii subțiri, ca niște degete vinete, pe peretele stâncii, căutându-i...

Uluit, ieși din starea alterată și privi către fetiță. Îl privea și ea cu ochi mari, deschiși, în ciuda rafalelor care-i izbeau fața.

— Prinde-mi brațul și cu mâna cealaltă! Rezist! Rezistăm!

Fata se legănă și încercă să se agațe de brațul lui, dar nu reuși.

— Încă o dată! Poți! Trebuie să poți!

Valentina mai încercă o dată, fără succes. Brațele lor erau ude, iar Emanuel simți încheietura fetiței alunecându-i ușor din palmă. Valentina îl privea fix. Rosti câteva cuvinte pe care, în acel moment, Emanuel nu le înțelese.

— Mai încearcă! Vei reuși!

Dar în clipa următoare mâna lui alunecoasă scăpă mâna fetiței și trupul ei se prăbuși în vâltoare. În palma băiatului rămăsese doar brățara de argint.

— Nu! Nu! Nu!!!

Se izbi, năuc, cu fruntea de stâncă. Urlă din răsputeri. Se dezlipi de piatră, încercând s-o zărească și se pregăti să se azvârle după ea. O lumină stranie îl făcu să ridice fără voie privirea. Prin aer, între el și malul celălalt, se ivise fantoma grațioasă a unei licorne. Animalul se întoarse către el și se apropie la mai puțin de un metru. Apoi dădu din cap.

— Salveaz-o! îngână, înnebunit, Emanuel. Ajut-o!

Licorna se topi încet, prefăcându-se în fuioare de ceață, iar pământul, cerul și toate celelalte lucruri deveniră cenușii, reci și insondabile. Totuși, cu o ultimă mișcare, fuioarele albe în care se transformase licorna alunecară și dispărură către direcția în care se scurgea torentul...

Târziu, băiatul se trase în sus, dincolo de marginea văii. Ploaia lovea la fel de năpraznic, însă Emanuel n-o mai vedea. De fapt, nu mai vedea nimic; se simțea pustiu, inutil și profund vinovat. Rațional, nu-și găsea vreo vină, dar rațiunea nu prea mai avea importanță. Ceea ce conta era sentimentul unei pierderi uriașe, fără hotar, transformându-i sufletul într-un abis întunecat. Într-un târziu, vru să plângă, dar nu reuși. Ploaia care i se scurgea pe față îi ținu loc de lacrimi, iar băiatul plânse pe dinafară cu ploaia și pe dinăuntru cu fiecare picătură din sângele care-i străbătea trupul.

George și ciobănașul îl găsiră într-un târziu aplecat spre torentul în care se pierduse fetița. Ciobănașul vru să-l strige, dar George îi astupă acestuia gura cu palma. Veni pe furiș în spatele băiatului și-l apucă zdravăn de umeri. Emanuel nici nu tresări. Privea în continuare către apele vijelioase și tulburi.

— Vino cu mine! îi urlă George în ureche. Vino încoace!

Îl ridică și-l duse aproape pe sus cât mai departe de marginea stâncoasă a torentului. Băiatul nu se împotrivi. Continua să privească undeva în gol și nu spunea nimic. Taică-său îl privi atent.

— Ai găsit-o – înțelese deodată.

Emanuel ridică ochii, parcă recunoscându-l.

— Am pierdut-o...

— A trecut podul?

— Nu e niciun pod.

George se întoarse uimit și privi spre marginea văii.

— De fapt, ce naiba s-a întâmplat?

— A căzut...

Emanuel vorbea mecanic, aproape absent.

— A căzut în apă. Am încercat...

Brusc, sentimentul pierderii îl înăbuși iar.

— Am... eu... am prins-o de mână, dar...

Ca și când o barieră psihică s-ar fi rupt, băiatul izbucni în hohote sufocante de plâns. George îl prinse în brațe și-l lăsă să-și ascundă fața la pieptul lui, în haina udă.

— Am încercat, tată... am încercat...

Ploaia devenise treptat măruntă și insidioasă.

CAPITOLUL 15

Mașina cu girofar rămase în fața porții până la amiază. Ancheta se desfășura lent, în paralel cu căutările voluntarilor și salvamontiștilor.

— Deci – vorbi polițistul – a mers la un pod. Dar nu e niciun pod acolo. Cum se explică asta?

Emanuel dădu apatic din umeri și nu răspunse.

— Sunt multe lucruri ciudate în munții ăștia – interveni, mohorât, George. Copiilor li s-a părut că au văzut acolo un pod. Poate a fost o iluzie.

— Ciudată iluzie...

Polițistul se scărpină sub șapcă, indecis.

— Și apoi?

— V-am spus tot – mârâi Emanuel.

— Da. Dar poate-ți mai amintești un amănunt, ceva...

— Am încercat s-o prind... oh, – izbucni deodată – lăsați-mă!

Se ridică de pe scaun, deschise ușa bucătăriei și se repezi afară.

— Cred că nu mai trebuie să insistați – mormăi George. V-a spus tot ce-a văzut.

— Vă înțeleg durerea – oftă polițistul. Îmi fac datoria, asta-i tot.

— Mda. Aveți vreo veste?

— Deocamdată, nimic. Am umplut valea de oameni, răscolim tot noroiul. O s-o găsim. Trebuie s-o găsim.

— Și dacă nu?

— Dacă nu... fir'-ar să fie, dacă nu, e rău. Oricum e rău. Torentul s-a întins pe mai mulți kilometri. Asta-i situația. E greu de crezut că ar mai putea fi în viață, însă...

— Înțeleg – rânji George. Trebuie completate niște acte.

Polițistul îl privi cu severitate.

— Nu. Ne pasă de oameni, nu de acte. E vorba de tatăl ei. Trebuie anunțat.

— Ei bine, anunțați-l.

— L-am anunțat... oarecum. I-am spus că fiica lui a suferit un accident. Dar ce-i vom spune mai departe? Că din fiica lui n-a rămas nici măcar un cadavru?

George plecă ochii.

— E, totuși, posibil – mormăi, în cele din urmă – să nu găsiți nimic.

— E posibil – admise polițistul. Dar nu putem declara asta înainte de-a încerca totul pentru a o găsi. Vie sau moartă.

— Vie? se miră George.

— O șansă de unu la un milion. Încercăm.

— Încercați – pufni nervos George. Dar pe noi lăsați-ne-n pace. Căutați, găsiți, treaba voastră.

Se ridică de pe scaun și arătă, cu un gest, ușa. Polițistul se ridică și el.

— Da. Aveți dreptate. Aici am aflat cam tot ce era de aflat. Vom căuta, în continuare. Dacă se ivește ceva, o să...

— Sigur. Sigur...

După ce polițistul plecă, George merse pe verandă, către camera băiatului. Făcu un gest neobișnuit: ciocăni ușor. Nu primi niciun răspuns. Împinse ușa. Emanuel stătea așezat pe pat și privea în gol.

— A plecat.

Bărbatul se rezemă de tocul ușii.

— A plecat – repetă.

Urmă o tăcere lungă.

— Hai în curte. Vii?

Băiatul nu răspunse.

— Trebuie să te miști, să faci ceva. Altfel, o să înnebunești.

Urmă un alt moment de liniște.

— Trebuie să *facem* ceva...

George se întoarse cu fața către verandă, se mișcă greoi și se prăbuși în balansoarul care scârțâi ușor. Emanuel tresări.

— Balansoarul ăsta nu scârțâia – mormăi bărbatul.

Rămase privind către curte fără să vadă, de fapt, nimic. După câteva minute Emanuel se ridică de pe pat și ieși afară.

— Ce să facem? șopti.

— N-ai spus polițiștilor totul – îngână George într-un târziu.

— Nici tu...

Băiatul merse și se așeză pe una din treptele scării. Își așeză brațele pe genunchi. Privi brățara fetiței, pe care și-o petrecuse pe încheietura mâinii stângi.

— Nu se poate. Nu cred că s-a întâmplat asta... – murmură, mai mult pentru sine. Cineva mi-a promis o minune...

George ridică fruntea. Ochii îi scăpărară.

— Minuni! Nemernicul ăla tot promite minuni! Ți-am zis să nu te mai duci pe-acolo. Nu e decât un mincinos nenorocit!

— Da. Sau nu – oftă Emanuel. Nu știm nimic...

— Nu-i așa că te-a avertizat? Ți-a spus de la început că e un joc periculos?...

Băiatul oftă, amintindu-şi discuţia despre acul ascuns, şi nu răspunse.

— Ce-i aia? De unde o ai?

În prima clipă, Emanuel nu înţelese. Privi spre tatăl său şi-l văzu concentrat către braţul său stâng. Tresări.

— Brăţara...

— De unde o ai?

— Era a ei.

— A cui?

— A... Valentinei – rosti cu greutate, înecându-se şi gata să izbucnească în plâns.

— Dă-mi-o.

— De ce?

— Dă-mi-o s-o văd.

Băiatul o scoase de pe încheietură şi i-o întinse. George o apucă între degetele care-i tremurau. O întoarse, o pipăi, o cântări în palmă. Părea speriat.

— Nu pot exista două la fel – murmură. E ceva special.

— Da, e specială – aprobă încet Emanuel, strângând din dinţi şi abţinându-se să nu plângă.

— Dar nu poate fi *aia*... e imposibil... ţi-a spus vreodată de unde o are?

— I-am dat-o eu.

— Tu? De unde-ai luat-o?

— Am găsit-o în crama lui Aron.

— Povesteşte-mi...

Emanuel descrise istoria în câteva cuvinte.

— Când i-am dat-o – încheie – a spus că era a ei. Că îi fusese cumva dăruită demult, dar că pe vremea aia îi era prea largă...

George se ridică agitat și începu să se învârtească prin prispă cu pumnii strânși.

— O brățară ca asta – sau poate alta la fel – am cumpărat odată de la o țigancă. Mi-a spus că poartă noroc. Vezi? Are pe ea o licornă. Era ciudată, de-asta mi-a plăcut.

— Ai cumpărat o brățară ca asta? Și unde e acum?

George se opri din mers și răsuflă adânc, apoi își mușcă buzele.

— În Valea lui Martin. O cumpărasem pentru surioara ta.

Emanuel înțelese fulgerător.

— Ai îngropat-o acolo. I-ai pus brățara în sicriu... văzusem ceva, dar am crezut că greșesc...

Omul îl privi nedumerit.

— M-am uitat în istoria ei – arătă băiatul spre brățară. Am văzut mormintele, dar era neclar...

— Brățara ei – mormăi mecanic George. Brățara ei... ce înseamnă asta? Că există reîncarnare? Că nenorocitul a făcut minunea pe care l-am implorat s-o facă? Sau mă înșeală iar?

— Când te-a mai înșelat? îl iscodi Emanuel.

— Doar o dată. Când am primit o scrisoare...

— Scrisoarea de la Zane?

— Scrisoarea prin care eram anunțat că am câștigat la loterie și că trebuie să... înțelegi? Scrisoarea *aia*!

— Ai câștigat?

— Da...

— Deci, nu te-a înșelat.

— Scrisoarea – punctă grav George – a sosit cu o zi *înaintea* extragerii. M-a făcut să plec mai devreme de-acasă. A trebuit să dorm în oraș.

Emanuel se înfioră, înțelegând.

— A fost Martin sau poștașul? murmură.

Bărbatul îl privi parcă fără să-l vadă.

— Ar fi... n-ar fi trebuit să rămân. Am ajuns în oraș exact când se extrăgeau numerele câștigătoare. Trebuia să mă întorc și să revin a doua zi. Dar voiam să primesc banii cât mai repede. Mi-am petrecut seara la un bar, bând și visând cu ochii deschiși. M-a momit cu bani, nemernicul, iar eu am...

— Și eu am întârziat – făcu alb Emanuel.

— Tu? Ah, ieri. Cu ce te-a momit?

— Cu gloria. Concursul, apoi premiul, televiziunile...

— Am pierdut-o – continuă George. A *doua* oară. Și știu, simt că pentru mine nu va mai fi o a treia șansă...

— Chiar crezi în reîncarnare? Crezi că a fost ea?

Bărbatul îl privi preț de câteva clipe lungi cu niște ochi înghețați care-l făcură să tremure.

— Nimeni n-a dovedit – șopti într-un târziu băiatul – că morții se pot întoarce. Vreau dovada...

George ridică fruntea, privi la fel de înghețat în lungul drumului și nu răspunse.

— Vreau dovada – repetă Emanuel. Altfel, toate astea nu sunt decât presupuneri...

— Acolo – gemu bărbatul.

Băiatul își aruncă ochii în direcția către care privea tatăl său și încremeni.

Dinspre deal, pe drum, venea încet o oaie. Șchiopăta ușor și părea istovită; cucerea cu greutate fiecare pas și uneori se împletica, gata să cadă. Cei doi o priviră un minut sau poate două, neclintiți. Apoi, ca și când ar fi fost împinși simultan de același imbold, se repeziră spre poartă și ieșiră pe drum. Oaia ajunsese deja foarte aproape. Zărindu-i, se opri

o clipă, apoi porni iar, străduindu-se să grăbească pasul. George o întâmpină și o căută după ureche.

— E ea – rosti. Uite semnul. S-a întors.

Cei doi împinseră ușor animalul în curte.

— Rămâi aici – zise bărbatul, cu vocea voalată ușor de emoție. O duc în spate.

— Ar trebui să ajungă și ea la stână.

— Știu. Am înțeles... Acum am *văzut*...

— Ce?

— Ce trebuia să văd demult. Rămâi aici...

George împinse oaia către fundul curții. Emanuel îi urmări cu privirea până dispărură dincolo de gard. Așteptă o vreme nemișcat, apoi urcă pe verandă și se așeză în balansoar. Continuă să aștepte ca tatăl său să se întoarcă, dar acesta nu se zărea. În cele din urmă, se dezlipi de lemnul balansoarului și porni către curtea din spate. La mijlocul drumului ridică ochii brusc și întâlni privirea lui George. Acesta stătea sus, în șopron, iar în jurul gâtului avea o funie legată de una dintre grinzi. Băiatul înlemni, simțind în aer o tensiune imposibilă.

— Ce... *ce faci?*

— Acum știu – rosti George cu ochii în zare, ca și când ar fi încercat să privească dincolo de pânza realității. Încrederea. Se construieşte greu, se dărâmă uşor. Ca un castel din cărți de joc...

— Tată! Ai înnebunit? Ce vrei să faci?

— Întrebări care nu trebuie puse – ridică bărbatul ochii plini parcă deja de o realitate străină. Și ea s-a întors și m-a găsit dormind. A strigat la mine din toată ființa ei, dar eu dormeam dus somnul ignoranților!...

— Tată... – șopti Emanuel. De ce faci asta? Nu-mi face asta!

Apoi vorbi tare:

— Nu trebuie să alegi nimic! Nu trebuie să întrebi! De unde știi că ai dreptate? De unde știi că a fost *ea*? N-o s-o găsești acolo unde vrei să te duci! De ce-mi faci asta?

— Tu... așteaptă și nădăjduiește...

— Ce? Unde-ai auzit... de unde știi cuvintele astea?

Dar George păru să nu-l înțeleagă. Privea acum atent la cer.

— ...Și oaia rătăcită s-a întors la turmă...

— Tată!!!

George coborî ochii și-l sfredeli cu privirea înecată într-o expresie de suferință insuportabilă. Repetă:

— ...Și oaia rătăcită s-a întors la turmă...

— Tată! Nu!!!

— Tu doar așteaptă și nădăjduiește...

Apoi sări. Frânghia se întinse și vibră la unison cu sunetul gâtului rupt. Trupul bărbatului prinse să se legene ușor, parcă purtat de vânt. Emanuel rămase încremenit, ca și când ar fi prins rădăcini, simțindu-se cuprins de o răceală năucitoare. Curând, legănatul frânghiei de care atârna macabra povară se potoli. Minute lungi nu se mișcă nimic, de parcă aerul devenise un bloc de cristal. În cele din urmă, oaia behăi ușor în spatele magaziei, iar băiatul tresări ca sub influența unui șoc electric. Se întoarse cu capul plecat și porni încet către casă. Ajuns pe verandă, intră în camera tatălui său, luă de pe o măsuță telefonul mobil al acestuia, căută printre ultimele numere formate și găsi numărul polițistului.

— Sunt Emanuel – spuse cu o voce gravă, ușor răgușită. Ar fi bine să veniți până la noi.

Închise fără să mai dea alte explicații.

Peste doar zece minute începură să sosească mașinile. Întâi a polițistului, apoi, deja inutilă, a Salvării. Ceva mai târziu sosi și echipa de criminaliști.

— De ce-a făcut asta?

Medicii așezau pe targă trupul fără viață. Băiatul urmărea eforturile lor stând în picioare, în mijlocul curții. Pe fața lui nu se putea citi nicio expresie.

— Te-am întrebat ceva – insistă, cu voce joasă polițistul. Ți-a spus ceva? Ce ți-a spus?

Emanuel îl privi de parcă l-ar fi văzut prima dată.

— Oaia s-a întors.

— Ce?!

— Oaia s-a întors. E acolo – arătă el din cap către curtea din spate.

— Și ce-i cu asta? Ce vrei să spui?

— Nimic.

Polițistul îl cântări dintr-o parte.

— Cred că nu minți. Dar nici nu spui adevărul. S-a sinucis pentru că s-a întors oaia?

— Da.

— Glumești? Nu poate fi un motiv...

Băiatul nu răspunse.

— Explică-mi. De ce întoarcerea oii a avut asemenea efect?

— A aflat că morții se pot întoarce.

— Oaia nu murise. Doar s-a rătăcit.

— Asta contează.

Bărbatul plecă ochii.

— Adică – îngână – doar ne rătăcim? Nu murim?

— Nu știu...

— Așa nu ajungem nicăieri...

— Nu e nevoie să ajungi undeva ca să te afli acolo – cită Emanuel, fără să se gândească, din vârful buzelor, cuvintele lui Martin.

Polițistul îl străpunse cu privirea.

— Filosofia ieftină nu ajută. Un om a murit. A fost tatăl tău. Ești conștient de asta?

Băiatul oftă.

— Nu știu. Nu-mi dau seama. Au murit multe lucruri în ultima vreme.

— Înțeleg că ți-e greu. Totuși, trebuie să încercăm să ne lămurim. Trebuie să-mi spui toată povestea.

— Nu există nicio poveste – șopti Emanuel, cu privirea pierdută undeva, pe deal.

— Deci, revenim. De ce crezi că a făcut-o? Și nu-mi mai vorbi de oi, de poduri fantomă sau de alte tâmpenii. Nimeni nu se sinucide din cauza unei oi.

Emanuel se înfurie.

— Sora mea a murit! Atunci! Pe urmă, ea! Ce nu pricepi?

— Și ce legătură are una cu alta?

— A crezut că era tot ea...

— Adică, a crezut ce? – se minună polițistul. Că s-a reîncarnat?

— Du-te-n Vale, întreabă-l pe Martin!

— Ascultă! izbucni omul. Știu că voi, Alanii, sunteți niște ciudați, dar... o să te iau de gulerul cămășii, uite-așa!

Îl apucă de guler și-l scutură.

— Nu există niciun Martin, auzi? E o legendă!

— L-am văzut!

— Și ce-ai mai văzut? Zâne? Elfi? Trebuie să-ți revii, să faci legătura cu pământul! Au fost oameni care au trăit lucruri mult mai rele ca tine și și-au păstrat cumpătul! Mă auzi?

— Tata făcea pâine...

— Ce? îngăimă omul, siderat.

— Era legătura lui cu pământul. Șapte pâini, câte una pentru fiecare zi a săptămânii.

Polițistul îi eliberă gulerul și-și cuprinse, obosit, fața în palme.

— Își lua zborul dacă nu făcea asta? murmură.

— Nu știu...

Unul dintre membrii brigăzii de criminaliști se apropie de cei doi.

— Îl ridicăm pentru autopsie. Veniți?

— Imediat.

Apoi, către Emanuel:

— Înțeleg. Să zicem că ai suferit un șoc. Vor sosi în câteva minute și cei de la protecția copilului. Va trebui să mergi cu ei.

— Nu.

— Cum, nu?

— Mă poți ajuta?

Emanuel îl sfredeli cu o privire întunecată și rece.

— Vreau să rămân aici!

— Păi...

— E casa mea. Mă poți ajuta?

Bărbatul se frecă la ochi, obosit.

— E casa ta. Dar – să rămâi singur după toate astea? Cu nebuniile tale? Cine știe ce idei îți mai vin...

— Mă poți ajuta?

— Uite... nu știu. De ce-aș face-o? Și dacă te sinucizi și tu?

— De ce să mă sinucid? îl măsură, candid, Emanuel.

— De singurătate, de disperare, de vreuna din fantomele voastre cretine! Naiba știe!

Polițistul, oarecum abătut, se așeză pe o buturugă și-i făcu semn băiatului să procedeze la fel.

— Ai pierdut foarte mult în ultimele zile – îi vorbi pe un ton confidențial. Înțeleg asta. Dar nu știu ce e în sufletul tău și mi-e frică!

— Și mie – recunoscu, gânditor, Emanuel. Dar nu pot să plec de aici. Nu acum. Ai spus că am pierdut mult. Dacă aș pleca, aș pierde chiar tot.

Bărbatul se strâmbă.

— Da... poate ai dreptate, cumva, nu știu... bine, hai, o să te ajut. Rămâi aici... o zi sau două. Pe urmă vedem ce se mai poate face. Dar îmi promiți?

— Îți promit. Nu vreau să mor. Mi-a spus...

— Tatăl tău? prinse din zbor polițistul.

— ...să aștept și să nădăjduiesc.

— Când ți-a spus asta?

— Când s-a spânzurat.

— Adică... ai fost de față? A făcut-o în fața ta? Doamne, Dumnezeule! Am crezut că doar l-ai găsit așa! Eu, în locul tău... Doamne, Dumnezeule! Nu trebuia să vezi așa ceva, ești doar un copil!

— Nu știu – mormăi sec Emanuel. Am văzut. Eram acolo.

— A... a vorbit cu tine?

— Da...

— Și nu ți-a spus de ce face asta, nu ți-a explicat?

— Nu. Dar cred...

— Ce crezi?

— Poate și pentru el a fost prea mult...

— Fetița aceea... Chiar a crezut că e sora ta? Și ținea atât de mult la ea încât...?

Emanuel făcu ochii mari și-l privi.

— Și *tu* țineai la ea!... – înțelese polițistul.

— O voi iubi până la sfârșitul lumii! scrâșni Emanuel și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Vie sau moartă, nu contează!...

Polițistul strânse pumnii. Apoi întinse mâinile ca și când ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar băiatul ignoră gestul și întoarse capul, în timp ce lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Brațele omului căzură de-a lungul coapselor.

— Mda, asta e.... – oftă.

Se ridică, părând deodată grăbit.

— Cred că pot să-i conving că mai avem puțin nevoie de tine aici, pentru anchetă. O zi sau două, cel mult. Văd că-ți trebuie o consiliere serioasă. Mda... ciudată poveste!

Omul se opri o clipă și clătină din cap.

— Viitorul – rosti sentențios – e în față, băiatule. Ce-a fost, a fost. Vor veni și zile mai bune, crede-mă. Îmi pare rău că ți s-au întâmplat atâtea, dar... fii tare. Trebuie să mergi mai departe. O să te ajut și eu. Zău, îmi pare rău!

Se răsuci pe călcâie și strigă după echipa de criminaliști:

— Vin imediat!

Apoi, peste umăr:

— Trec mai târziu, bine? Urâtă treabă. Poate vrei să povestești cuiva.

Băiatul clătină din cap, aprobând convențional.

— Să nu pleci de acasă. Trec mai târziu – repetă.

Lângă poartă se mai oprise o mașină, dar polițistul nu-i lăsă pe cei dinăuntru să coboare. Vorbi o vreme cu ei aplecându-se pe geamul deschis din dreapta, părând să încerce să-i convingă despre un lucru anume. Băiatul urmărea scena și păru ușurat când mașina demară. Polițistul reveni.

— Eu m-am ținut de cuvânt – făcu un gest vag pe urmele mașinii care se îndepărta. Să faci și tu la fel.

Emanuel aprobă iarăși, supus, din cap.

— Aș prefera să rămână cineva cu tine. N-ai niciun prieten printre colegii de clasă?

— Sunt plecați. E vacanță.

— Mda. Să stai cuminte aici și să mă aștepți, mă întorc repede.

— Păi – zâmbi trist băiatul – nu e nevoie să veniți. Mă puteți suna. Aș vrea să mă plimb puțin.

— Dacă vrei, hai cu mine în sat. Pot aranja să dormi la...

— Nu. Nu vreau să dorm în altă parte.

— Unde vrei să te plimbi?

— Încolo – arătă Emanuel către vârful dealului.

— În cazul tău, singurătatea e periculoasă.

— Mă întorc repede, promit.

— Sper să nu mă faci să regret că nu te-am luat de-aici. Sună-mă când te întorci.

— Dacă vreți, vă sun.

— Am să trec oricum diseară să văd ce faci, poate te răzgândești și vii cu mine.

— Vă sun.

Mașina criminaliștilor claxonă.

— Mă duc cu ei – arătă cu un gest scurt polițistul și porni spre poartă. Emanuel îl urmări până dispăru și tresări ușor când portiera să trânti puțin mai tare decât ar fi fost nevoie. Apoi, după ce automobilul se depărtă, reveni cu privirea către interiorul curții.

Rămase o vreme nemișcat, pândindu-și gândurile. Seara se furișa prin unghere în timp ce soarele făcea ca din obiecte să izvorască umbre tot mai prelungi. Până la urmă, se ridică de pe buturugă și, cu mers obosit, ieși în drum. Apucă spre vârful dealului, mai întâi șovăitor, apoi tot mai hotărât. Intră curând în Pădurea Lupilor. Pasul îi deveni tot mai sprinten, până când, într-un târziu, începu să alerge. Ajunse la Stânca Lotrilor și se opri în fața menhirului principal. Pietrele nu erau aranjate în niciun fel; risipite ici-colo, prin iarbă, făceau ca poiana să semene cu oricare altă poiană a pădurii.

„Așa au fost și când am venit aici prima dată" – își aduse aminte Emanuel. Privi în stânga, căutând spre zona în care știa că se află peștera sihastrului și porni într-acolo, încercând să redescopere cărarea spre aceasta. Dădu la o parte tufișurile de la poalele peretelui stâncos și cercetă multă vreme locul cu luare aminte, dar nu găsi nimic; nici măcar poteca îngustă pe care mersese atunci. „Cred că nu vrea să se lase găsit"...

— Hei! strigă. Călugărule!

Strigă de multe ori, mergând încolo și-ncoace, dar nu-i răspunse nimeni. Dezamăgit, se întoarse pe cărarea pe care venise și porni spre sat. Amărăciunea îl sufoca; de câteva ori se opri și plânse. Când ajunse iar la răscruce, în vârful dealului, văzu ultima felie din discul soarelui coborând sub orizont. Privi în urmă, căutând Luna, dar aceasta nu răsărise

încă. Se așează pe un bolovan, lângă drum, și se adânci în gânduri sumbre, în timp ce peste lume se lăsa încet aripa nopții. Un ceas întreg nu băgă de seamă nimic din ceea ce-l înconjura. Abia târziu ridică fața dintre palmele umede și sărate; zări deasupra stelele și iarăși îl podidiră lacrimile. Revăzu brusc, cu ochii minții, chipul Valentinei; își reaminti clipa când încheietura mâinii ei i-a alunecat încet din palmă. Și ultimele cuvinte, pe care atunci nu le înțelesese.

Își șterse lacrimile și răsuflă adânc.

„Acum am o stea! Și steaua se numește Valentina! Așa că pot să fac ce-am promis..."

Se ridică în picioare, strânse pumnii și încercă să se adune, rostind cu voce tare către marginea zării, provocator:

— Acum am o stea!...

Privi pe cer, căutând un loc potrivit. După ce i se păru că-l găsise, închise ochii, încercând să atingă acea stare pe care se obișnuise să și-o asume. Lăsă gândurile să se stingă pe rând; își goli ființa, păstrând în adâncul ei doar dorința elementară de a înfăptui lucrul nemaivăzut. Treptat, mintea fu dată la o parte în întregul ei. I se păru că alunecă pe un tobogan, că se prăbușește în sine, explorând adâncimi incredibile. Ca și altădată, conștiința se expandă, dar în loc să simtă lucrurile înconjurătoare ca pe niște altfel de gânduri, începu să adune într-un cheag cețos conștiința rudimentară pe care o includea existența acelor lucruri. Uneori întâlni ființe: lăcuste, fluturi de noapte, păsări pregătindu-se să adoarmă pe ramurile copacilor. Conștiința acestora o alimentă pe-a lui, făcând-o, treptat, să vibreze într-un ton nemaiauzit de înalt. Băiatul integră într-un tot unitar vârful dealului, apoi înaintă spre pădure, dar și spre satul din vale,

lărgindu-și mereu cercul existenței, așa cum dirijorul adună sunetele fiecărui instrument al orchestrei sale și le armonizează într-o singură melodie.

Curând, simți că devenise uriaș.

Și brusc, la comanda lui, tot acest concert se opri, obsesiv, pe o singură notă; acea notă avea un nume extraordinar de lung și de complex, iar băiatul începu să-l întipărească bit cu bit în continuumul spațiu-timp, proiectându-l spre cerul de vară. O învolburare ciudată cuprinse stelele; undeva, un ghem albicios și tremurător de substanță începu să capete contur. Din ce în ce mai accentuat, pe măsură ce numele era rostit, ghemul alb prindea consistență pe bolta întunecată; în același timp, pe pământ, un vânt neobișnuit trecu prin frunzișul pădurii și aplecă ierburile de pe deal. Solul începu să tremure ușor. Ghemul de pe cer se opaciza tot mai mult, schițând imaginea noului satelit al Pământului, iar vântul își sporea intensitatea, ridicând în aer praf și frunze veștede. Trepidațiile solului se accentuau. Emanuel nu era în măsură să știe de ce transformarea care se petrecea undeva, deasupra atmosferei, provoca aici, jos, asemenea fenomene; continuă să rostească acel nume lung, complex, nume care exprima împlinirea dorinței sale. Și l-ar fi rostit până la capăt, indiferent la toate; dar nu fu în stare să rămână indiferent la palma care i se așeză pe umăr. O șoaptă, o simplă șoaptă, destrămă starea specială de care se lăsase cuprins:

— Oprește-te!... Dacă vei continua, vei distruge lumea...

CAPITOLUL 16

Băiatul strânse pumnii, nemulțumit.

— N-am treabă cu lumea – mormăi.

— Relația dintre Lună și Pământ e foarte fragilă. Un alt corp introdus în sistem perturbă echilibrul. Vor urma cutremure și erupții. Valuri uriașe vor mătura țărmurile. Milioane de oameni vor muri pentru ca tu să îndeplinești o promisiune copilărească...

Emanuel întoarse încet capul.

— De ce n-ai venit când te-am chemat?

— Eu sunt doar păstorul oilor rătăcite. Când m-ai căutat, încă nu rătăceai.

— Tu ne-ai trimis oaia înapoi?

Călugărul nu răspunse.

— Trimite-mi-o înapoi și pe *ea!*

— Să *ți-o* trimit? De ce crezi că îți aparține?

Băiatul îl privi năuc.

— Da – continuă călugărul, cu voce amară. Toți sunteți la fel. Tu acum îți închipui că ai un drept asupra ei doar pentru că între voi s-a născut un sentiment. Confunzi dragostea cu un act de proprietate. Ai plâns, dar întreabă-te: plângeai pentru că e moartă sau pentru că asta te face pe tine să te simți mai sărac? Nu cumva te plângeai pe tine? Plânge la fel și copilul căruia i se fură o jucărie. Dragostea adevărată nu arată așa, Emanuel. Adevărata dragoste e fără timp și fără hotar. Ea se revarsă din făptura care iubește cu puterea

visului și seamănă felinarului din colțul unei străzi: oferă aceeași lumină oricui o vede. Și făptura aceea, ca și felinarul, nu cere în schimb nimic, n-are nevoie de vreun răspuns. Ființe minunate sau josnice, frumoase sau slute, pot deopotrivă să se bucure de lumina cea nesovăitor dăruită. Tu o vrei pe Valentina pentru tine și atât. Nu-ți pasă acum de nimic altceva. Dar n-ați fost decât doi copii care și-au împărțit între ei bucuria existenței ca pe o bucată de pâine. Așa că sentimentul tău nu e dragoste adevărată, ci altceva; e jalea celui căruia i s-a furat ceva sau care a pierdut un lucru prețios; un sentiment, din păcate, mai degrabă egoist, iar dacă nu vei reuși să-l judeci cu superioritate, va reuși să te distrugă...

Emanuel plecă ochii.

— Ce să fac? Spune-mi ce să fac...

— Eu? Eu nu sunt nimic. Există cineva dincolo de noi care-ți poate spune asta. El e calea, adevărul și viața.

— Vorbești de Iisus?

— N-am aflat niciodată cum îl cheamă cu adevărat. Dar numai acela te va putea învăța să iubești. Și atunci când vei iubi ca El, vei găsi iubirea până și în măruntaiele seci ale pietrelor. Tatăl tău... hm!

— Ce e cu tata?

— I-am spus toate astea și multe altele, dar nu m-a ascultat. Era mândru și... da, egoist, cum altfel? I s-a părut că a pierdut ceea ce, de fapt, n-a avut niciodată. Dar nu putem avea viețile altora; nici măcar dacă i-am transforma în sclavi, n-ar deveni ai noștri cu adevărat.

— Mă iubea și ea...

— E lucrul care te salvează într-o oarecare măsură...

— Spune-mi, s-a reîncarnat? A fost...?

— Nu există reîncarnare. Doar un zid uriaș făcut din timp și din spațiu. Din loc în loc, sunt ferestre întunecate. O fereastră e luminată și tu ești în fereastra aceea; când se va stinge lumina din ea, vei aprinde alta, la altă fereastră, potrivit spiritului tău. *Dar tu ești deja în toate camerele care au aceste ferestre.*

— O să mă gândesc la asta. Mi-a zis s-o caut...

— Când?

— Înainte de a se prăbuși...

— Și de ce nu-i îndeplinești dorința?

— Unde s-o caut?

— Oprește asta – arătă spre cer călugărul. Nu tot ce putem ne este permis.

— Atunci, de ce putem, dacă nu ne este permis?

— Există o morală mai înaltă decât poate cuprinde mintea omului. Iar în numele acelei morale nu avem voie să facem tot ce este posibil. Tatăl tău s-a lăsat înșelat, dar aș prefera ca tu să n-o faci.

— Îi *promisesem* că voi face o altă Lună – rosti Emanuel cu voce întunecată.

— Înțeleg. Ți-a dat un măr și n-ați știut că veți fi izgoniți...

— Pentru măr?

— Nu. Pentru egoism. Adam și Eva au mușcat din măr, dar n-au oferit nicio bucățică altor viețuitoare ale Edenului. Dacă ar fi făcut-o, poate că Dumnezeu i-ar fi alungat pe pământ cu întreaga grădină sau ar fi chemat întregul pământ în Eden. Și iată: azi oamenii stăpânesc, cum e scris, peste viețuitoare, dar stăpânirea lor e mârșavă: în loc să domnească asupra acestora drept, le ucid și le chinuie. Poți fi la fel ca toți. Sau poți fi doar ca tine.

— Deci, trebuie să las lumea în pace? Trebuie ca lumea să rămână la fel?

— *Tu* nu trebuie să rămâi la fel. Ce i-ai spus în arenă maestrului Ian? „El n-a rămas la fel". Acum e rândul tău, micuțule prieten...

Vântul se înteți se. Pământul trepida surd, iar aerul părea, cumva, mai dens.

— Ian a fost Martin?

— Nu.

Ochii strălucitori ai călugărului îl priveau dojenitor, dar și poruncitor, din întunericul de sub glugă.

— Bine – zise Emanuel. Opresc asta.

Aținti spre cer ochii, iar gogoloiul luminos începu să se topească încetișor. Când cerul deveni din nou limpede, natura păru să încremenească. Vântul căzu, solul își încetă vibrațiile și orice zgomot dispăru. Tot aerul semăna acum cu o respirație în care se simțea ușurarea.

— Îi promisesem... – reluă ideea băiatul.

— Îi promisesei și flori – îl întrerupse celălalt. Acum are toate florile care ar fi pierit, strivite, dacă ai fi continuat să rostești numele acela până la capăt.

— Vreau s-o găsesc – îndreptă băiatul ochii către călugăr. Ajută-mă s-o găsesc...

— Ca să fie a ta? îl încercă acesta.

— Da... nu, ca să fie a ei... adică, știi... să fim împreună...

— Nu sunt sigur că pot și nici că trebuie.

— Dar Martin a putut...

— Nu. *N-a putut.*

— Ce vrei să spui?

Călugărul tăcu.

— Te implor, trebuie să știu. Ce vrei să spui?

— Du-te-acasă și lasă grijile tale în seama lui Dumnezeu. Eu nu sunt nimic.

— Ai spus că ești păstorul oilor rătăcite...

— Du-te acasă în seara asta. De mâine poate că va trebui să pleci, cine știe? Ești orfan și alții își vor închipui că pot să aibă grijă de tine. Ai în sufletul tău temeinicia, dar alții vor crede că te pot întemeia. Tu vei ști că nu e așa, dar nu alege, doar lasă-te ales. Căci *El* e cel care alege unul dintr-o mie, nu tu ești acela care se alege unul dintr-o mie. Lasă lucrurile să vină la tine și nu le opri. Într-o zi te vei întoarce și, în numele Domnului Dumnezeu, vei face ca ziua aceea să fie binecuvântată pentru toți.

Emanuel se răsuci și-l privi încercând să străpungă întunericul înghesuit sub glugă.

— Mă simt prea singur... – îngână.

— Ne naștem singuri, trăim singuri și murim singuri. Restul nu e decât autoamăgire.

— Aș vrea să știu doar... de ce... de ce toate astea?

— Emanuel, poți multe, dar nu ești *treaz*. A vrut să știe ce poți. A dat drumul unui bulgăre de zăpadă și l-a urmărit cum crește și i-a pus în cale obstacole...

— Cine?

— Oh, vorbim despre Martin, nu? Până la urmă, el te-a adus aici. Acum știe că *poți*. Dar și tu știi. Aceasta e șansa ta.

— Ce șansă?

— Călătoria continuă, băiatule. Doar Sfânta Treime poate să-ți spună încotro, dar... încrede-te în Dumnezeu și mergi înainte pe calea ta.

— Ce șansă? insistă Emanuel.

— Cred că misiunea ta abia începe. Și drumul va fi lung. Am să te ajut să te *trezești*, acolo unde el nu te-a învățat decât să aduni puteri necugetate...

— Pentru asta, ar trebui să rămân aici.

— Ce importanță are unde suntem? Strigă-mă și voi fi alături.

— Mi-am adus aminte ce-am scris în lucrarea aia. Știi, la concurs...

— Ai scris povestea vieții tale, nu?

— Mai mult – șopti băiatul, înfiorat. Am scris și lucrurile care se vor întâmpla. *Am scris despre tot ce va fi.* Dar descopăr asta doar pe măsură ce mi se întâmplă. Nu știu mai departe nimic.

— Să n-ai grijă. O să-ți aduci aminte.

— Dar asta e viața mea, nu una anterioară! Adică da, ai spus că nu există reîncarnare...

Călugărul tăcu.

— Mi-e frig... – reluă băiatul.

— Știu. E frigul acela. Umple inimile cu sentimentul unui zbor îndelungat.

Emanuel oftă și dădu din umeri, neînțelegând cuvintele celuilalt.

— Mă duc acasă.

Călugărul scoase o mână uscată de sub rasa ponosită și-l atinse pe frunte.

— Fii binecuvântat...

Apoi mâna se așeză, ușoară, pe umărul băiatului.

— Du-te cu Dumnezeu. Am să mă rog pentru tine în fiecare zi.

— Mulțumesc, dar... aș vrea s-o întâlnesc iar și... poate poți să te rogi și pentru asta...

— Du-te cu Dumnezeu.

— Ai spus că te pot striga oricând. Cum s-o fac? Cum te cheamă?

Era întuneric, dar băiatul simți un val ciudat de simpatie din partea celuilalt, care-l făcu să creadă că-i zâmbește.

— Demult, cineva drag m-a numit Chifa*. Acum... acum nu mai știu. Poți să mă chemi gândindu-te la mine. E simplu. Hai, du-te.

Emanuel făcu primii doi-trei pași către sat, apoi aruncă o privire înapoi. În spatele lui nu mai era nimeni. Ridică ușor din umeri, cum obișnuia s-o facă la orice nelămurire, și merse mai departe. După un sfert de ceas, ajunse în fața porții și se opri. Se simți nevoit să recunoască: se temea de singurătatea care urma să-l întâmpine. Pătrunse sfios în curte și chiar în acel moment sună telefonul; zgomotul aproape că-l făcu fericit.

— Alo?

— Emanuel?

Recunoscu vocea polițistului.

— Da, eu.

— Ești bine?

— Da, păi... da, sunt bine.

— Vrei să vin la tine, ai nevoie de ceva?

— A, nu... nu.

— Chiar mi-ar plăcea să te văd.

Dar Emanuel depășise deja senzația care-l încercase în fața porții.

— Nu e neapărată nevoie, nu trebuie să vă deranjați.

---

* *Chifa = piatră (ebraică). Numele dat de Iisus Sfântului Petru.*

— Poate vrei să-mi povestești ceva.

Dacă polițistul ar fi zis „poate vrei să-mi *spui* ceva" sau „poate vrei să *vorbim* despre ceva anume", Emanuel ar fi acceptat vizita.

— Nu acum. Mai bine mâine. Mă pregăteam de culcare – minți.

— E încă devreme, oricum trebuie să trec puțin pe la secție. Nu mi-ar fi deloc greu să fac un ocol.

— Nu vă supărați, dar chiar vreau să dorm. Și... nu vreau să povestesc nimic, nu vreau să-mi aduc aminte nimic.

De data asta nu mințea.

— Bine. Dacă e ceva, sună-mă. Nu contează ora. Da?

— Dacă e nevoie, vă sun! pronunță Emanuel cu vioiciune prefăcută.

Legătura se întrerupse. Băiatul urcă pe verandă, deschise ușa camerei lui, aprinse lumina și se așeză pe pat. Rămase câteva clipe gânditor, apoi se ridică și merse în camera tatălui său. Aprinse și aici lumina, apoi televizorul. Pe ecran se contraziceau doi sau trei invitați ai emisiunii.

— ...fenomenul e dificil de explicat, dar nu înseamnă că n-are explicații raționale – spunea unul dintre ei. Nu e nevoie să apelăm la mituri dubioase despre planeta Nibiru sau cine știe ce alte...

— Dar deocamdată nici specialiștii de la NASA nu știu despre ce a fost vorba. În seara asta... – interveni cineva.

— În seara asta – îi luă vorba din gură altul – am asistat la un fenomen unic, pur și simplu unic! Se consideră că poate fi vorba despre prima dovadă a existenței unui univers paralel care a interferat local cu al nostru.

— Cine? Cine consideră? sări primul.

— E o ipoteză lansată de ruși.

— Avem doar ipoteze – ricană al doilea invitat. Ne învârtim într-o mare de ipoteze. Ar trebui trimisă în zonă o sondă...

— Nu știu dacă o sondă ar descoperi ceva. În fond, nu prea știm ce trebuie descoperit.

— A părut mai degrabă o încercare de coacervare a unei noi planete. Dar poate fi și un fenomen holografic...

— Fenomenele holografice nu produc asemenea efecte; au fost efecte foarte reale – sunt sigur, de altfel, că le-ați simțit și dumneavoastră. În seara asta, mai mulți vulcani s-au reactivat, iar Etna...

Băiatul închise televizorul. Liniștea învălui camera și lăsă, după câteva clipe, să pătrundă de-afară doar zgomotele ușoare ale nopții. Le ascultă o vreme, nemișcat, atent la toate, încercând să perceapă un sens ascuns în desfășurarea lor.

Până la urmă oftă adânc, închise lumina și ieși. Pe verandă se mai opri o clipă, trăgând în piept aerul înfiorat și răcoros al nopții de vară. Luna nu apăruse și nu avea să apară decât în apropierea zorilor, sub forma unui abia schițat și incomplet inel auriu. Când se pregătea să intre în camera lui, tresări auzind poarta mișcându-se.

— Emanuel?

Era polițistul.

— Da, aici. Nu era nevoie...

— M-au sunat de la protecția copilului. Tu n-ai altă rudă decât pe unchiul acela, Zane...

— Și?

— Crezi că... crezi că te-ar primi? Bine, nu acum, când se va întoarce.

— Nu cred. Și nici eu n-aș vrea. Nu-l cunosc. Nu știu dacă va avea vreun chef să mă cunoască.

— Atunci... rămâne varianta unui adăpost familial. Sau ceva de genul ăsta. Nu poți rămâne singur aici. M-am interesat, ești nominalizat ca moștenitor legal, ai bani, dar până la o anumită vârstă nu dispui de dreptul de semnătură. Nu te poți întreține singur până atunci.

— Dacă plec, cum rămâne cu casa, cu oile?

— Casa rămâne așa cum o lași. Pentru oi, poți semna. Rămân și ele la ciobani, or să-ți trimită anual o anumită sumă. Sau înmulțesc turma și o vei primi pe toată când vei împlini vârsta potrivită...

— Bine, înțeleg.

— Aranjez eu totul. Trebuie să te ajute cineva, nu?

— Nu știu. Da, cred că da. Nu mă prea pricep.

— În rest... ești bine?

Băiatul nu răspunse imediat.

— Da, cred că da. Sunt bine. Merg să mă culc – se hotărî. Noapte bună.

Polițistul înțelese.

— Bine. Noapte bună.

Ieși pe poartă și porni către secția de poliție. Merse un timp adâncit în gânduri, fără să ia în seamă hârtoapele uliței. Când ajunse, descuie și intră, făcând un gest cu mâna, de parcă ar fi încercat să dea la o parte de pe față o perdea sau o pânză de păianjen. Aprinse lumina și se așeză în fotoliu. Apoi apucă faxul pe care îl primise în acea după-amiază de la Zane. Îl citi de două-trei ori și oftă, clătinând din cap. Îl așeză pe birou, după care dădu iar din cap, nelămurit. Închise pentru câteva clipe ochii, apoi îi deschise și citi din

nou textul. În sfârșit, încercând parcă să pătrundă înțelesul ascuns al cuvintelor, rosti cu voce tare ultimele două fraze din cuprinsul mesajului:

„Cred că trebuie să fie o greșeală. Nu sunt căsătorit și *n-am avut niciodată copii*"...

✣ ✣ ✣

Emanuel se întinsese în pat. Se silea să nu se gândească la nimic din cele petrecute. Voia să doarmă, să uite, să nu-i mai pese. Încerca să se încălzească sub pături, dar nu reușea. Și, în timp ce stătea încordat, tremurând, simți coborând asupra lui acea pace protectoare și nevăzută pe care o întâlnise prima dată când fusese la Stânca Lotrilor, împreună cu Valentina. Îl pătrunse brusc o ciudată stare de acceptare, pe care își aduse aminte că o simțise atunci, în clasă, în timp ce se pregătea să scrie ceva pe bizara temă propusă a concursului. Apariția senzației îl covârși; se destinse și încetă să tremure, în timp ce prezența fluidă se scurse încet în lucrurile din odaie, îmbibându-le cu o înviorare imaculată. Emanuel aștepta nemișcat ca senzația să se stingă ușor, aidoma unei arome purtate de vânt.

— Cine ești? șopti, mai mult pentru sine.

Nu primi, ca de obicei, niciun răspuns. Așa cum se întâmplase de multe ori, începu să se gândească la lucrurile care ar urma să se petreacă sau la cele pe care își închipuia că ar fi bine să le facă.

„Mâine plec."

„Sau nu. Chiar trebuie să plec?"

„De fapt, de ce să rămân?"

„Poate o zi sau două. Duc oaia la ciobani."

„Oaia rătăcită. Chiar s-a rătăcit?"

„Cine știe? O să aflu."

„Sau n-o să aflu."

„Poate ar trebui să merg în Valea lui Martin. Aș vrea să-l mai întâlnesc odată. N-am făcut Luna promisă. Oare asta a vrut? Să distrug lumea?"

„Nu cred. Explicația trebuie să fie mai... mai subtilă" – găsi el cuvântul.

„Călugărul avea dreptate. M-a făcut să ajung aici. Chestia cu Luna a fost doar o probă. A vrut să vadă dacă reușesc. Și dacă reușeam până la capăt? Dacă nu m-ar fi oprit călugărul, ce s-ar fi întâmplat cu mine, cu noi?"

„Și acum, ce-o să se întâmple?"

„A fost o cumpănă. Cred că a riscat mult cu mine. Poate am un scop, altul decât..."

„Sunt încă un copil. "

„Aiurea. De când l-am întâlnit, am uitat să mai fiu copil."

„Și de ce eu?"

„De ce nu eu?"

„Putea fi oricine."

„Sau nu. Eram fiul lui George Alan."

„Poate eu cred că de-asta. Orgoliu."

„Și acum, ce-o să fac?"

„Nimic. Vara va trece și va începe școala."

„Dar nu aici, nu în sat. Dacă plec, voi fi la școală altundeva."

Simțea că adoarme.

„Pot să fiu oriunde."

„Și am s-o caut."

„Călugărul mi-a spus că..."
„Mi-a spus el... sau altcineva?"
„Și n-o s-o mai pierd a doua oară."
„Încep de mâine."
„Mâine va fi o altă zi."
„Sau nu."
„N-are importanță..."

Rangkook

de Constantin D. Pavel

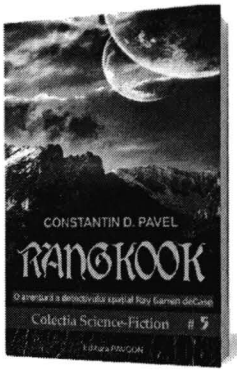

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Praf

de Florin Purluca

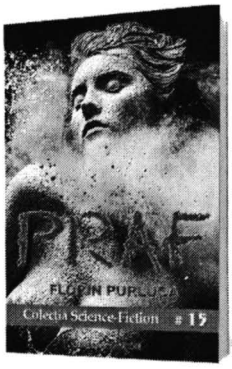

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *# 15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

"O să fac o Lună pentru tine.
O să aibă munți și văi, ca și Luna
noastră, dar toate văile și craterele
vor forma pe ea un V mare..."

ISBN 978-606-8879-27-7

www.colectiasf.ro